

Giới thiệu Toái Mộng Dao

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Toái Mộng Dao một trong những tác phẩm thuộc thể loại truyện kiếm hiệp của tác giả Ôn Thụy An. Lãnh Huyết là một trong Tứ Đại Danh Bộ, chức trách của chàng đương nhiên là bắt những kẻ xấu về nghiêm trị trước pháp luật, trừ bạo an lương. Đối với quan phủ mà nói, trừ phi là những vụ án cực kỳ trọng đại, hung thủ lại cực kỳ tàn ác lợi hại, bằng không họ cũng không dám nhờ đến Gia Cát tiên sinh xuất động Tứ Đại Danh Bộ xử lý.

Nhưng đối với bản thân Tứ Đại Danh Bộ mà nói, bất cứ chuyện gì có thể duy trì chính nghĩa, cứu trợ người bị nạn, bọn họ đều nghĩa bất dung từ. Lãnh Huyết là người trẻ nhất trong Tứ Đại Danh Bộ. Máu của chàng cũng giống như ngọn lửa đang cháy bùng bùng kia, chỉ cần là chuyện nghĩa nên làm, chàng tất sẽ quên cả bản thân để làm cho bằng được.

Khi chàng chạy, thật không khác gì một con báo vậy, cơ thịt toàn thân đều không lãng phí một chút khí lực, chỉ cần là những cơ thịt không dùng để chạy, thì đều hoàn toàn ở trong trạng thái nghỉ ngơi.

Điểm này giống hệt như con người chàng, tĩnh thì như băng son, động thì như thác nước cuộn c

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lãnh Huyết Hồng Đổ Quyên

Một trận lửa lớn đang cháy phừng phừng giữa lưng chừng núi, lửa nhanh chóng theo gió tràn ra, làm đêm đen sáng bùng lên.

Từ xa, Lãnh Huyết đã nhìn thấy ngọn lửa, chàng liền lập tức chạy tới.

Lãnh Huyết là một trong Tứ Đại Danh Bộ, chức trách của chàng đương nhiên là bắt những kẻ xấu về nghiêm trị trước pháp luật, trừ bạo an lương. Đối với quan phủ mà nói, trừ phi là những vụ án cực kỳ trọng đại, hung thủ lại cực kỳ tàn ác lợi hại, bằng không họ cũng không dám nhờ đến Gia Cát tiên sinh xuất động Tứ Đại Danh Bộ xử lý.

Nhưng đối với bản thân Tứ Đại Danh Bộ mà nói, bất cứ chuyện gì có thể duy trì chính nghĩa, cứu trợ người bị nạn, bọn họ đều nghĩa bất dung từ.

Lãnh Huyết là người trẻ nhất trong Tứ Đại Danh Bộ. Máu của chàng cũng giống như ngọn lửa đang cháy bùng bùng kia, chỉ cần là chuyện nghĩa nên làm, chàng tất sẽ quên cả bản thân để làm cho bằng được.

Khi chàng chạy, thật không khác gì một con báo vậy, cơ thịt toàn thân đều không lãng phí một chút khí lực, chỉ cần là những cơ thịt không dùng để chạy, thì đều hoàn toàn ở trong trạng thái nghỉ ngơi.

Điểm này giống hệt như con người chàng, tĩnh thì như băng son, động thì như thác nước cuộn cuộn.

Chàng đã nhìn thấy ngọn lửa từ bờ bên kia dòng Khố Hổ giang, nhưng đến khi chàng chạy dọc theo bờ sông quanh co khúc khuỷu lên tới nơi thì cả trận lửa lớn đã chỉ còn chút khói nồng và tiếng nổ lép lép. Lãnh Huyết xông vào trong thôn, định xem có thể cứu được người nào không, nhưng rồi chàng lập tức dừng người lại.

Không có người nào cứu hỏa.

Càng không có người nào sống sót.

Thôn làng này đại khái chỉ có bốn mươi lăm hộ nhà, nhìn nhà cửa kiến trúc thì dường như rất giàu có, nhưng cả bốn mươi lăm nhà đều đã cháy sạch sẽ, người đều chết cả bên trong.

Có mấy người chạy ra được bên ngoài, cũng hoành thây dưới đất, có mấy người còn bị chặt ra làm mấy mảnh, vài thi thể bị cháy đen nhưng vẫn lưu lại thương tích.

Từ tám hoành phi chưa bị cháy hết, có thể biết được thôn làng này gọi là Đạm gia thôn, người họ Đạm không nhiều, nhưng vùng này vốn có nhiều người họ lạ quần cư với nhau, trong đó họ Đạm là giàu có nhất, rất giỏi nghề kiến trúc và điêu khắc, trong thời đại này, nghề kiến trúc và điêu khắc đi đâu cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Lãnh Huyết mau chóng nhận ra tình hình trước mắt: cướp của giết người sau đó phóng hỏa. Bởi ngoại trừ những thi thể còn lưu lại thương tích, các đồ gia cụ còn sót lại đều có dấu hiệu đã từng bị lật tung lên lục soát, hơn nữa bốn mươi lăm căn nhà này, có quá nửa là không tiếp giáp với nhau, lửa lớn đến vậy cũng không thể thiêu sạch toàn thôn, cũng không lưu lại một người nào sống sót.

Đây nhất định là do đạo tặc gây ra.

Chỉ là đạo tặc thông thường, sau khi cướp bóc, cũng không đến nỗi là phải giết người phóng hỏa để diệt khẩu như vậy. Cướp của tuy là trọng tội, nhưng không đến nỗi phải chết, giết người mới là tử tội, huống hồ là giết cả một thôn làng.

Hơn nữa, theo Lãnh Huyết biết, đây đã là vụ giết cướp của tập thể thứ năm.

Trước ngày hôm nay, Trần gia phường, Chiêu gia tập, Yên gia kiều, Củng gia thôn, toàn bộ đều như vậy, trước cướp sau giết, toàn bộ đều bị sát hại, không một người nào còn sống sót.

Đặc biệt là trong Trần gia phường và Củng gia thôn, có không ít hộ viện là nhân vật võ lâm, trong đó không phải là không có cao thủ, ấy vậy mà chỉ trong một đêm đã bị người ta tiêu diệt toàn bộ, gà chó không lưu, cường đạo bình thường tuyệt đối không thể làm được chuyện này.

Bởi vì mấy vụ án này người chết quá nhiều, lại bí ẩn ly kỳ, không có dấu vết, thế nên mới Lãnh Huyết mới phụng mệnh tới đây tra án.

Chỉ tiếc là hôm nay chàng đã tới trễ một bước, kẻ sát nhân đã cao chạy xa bay.

Lãnh Huyết đột nhiên nhảy lên, tả chưởng áp xuống đất, áp tai xuống mặt đất chăm chú lắng nghe.

Đại khái ở khoảng cách ngoài nửa dặm, ở chỗ khe núi có tiếng của vật thể chuyển động nhẹ nhàng mà rất gấp.

Tai của Lãnh Huyết vẫn áp chặt xuống đất, tiếp tục lắng nghe động tĩnh bên ngoài nửa dặm.

Có khoảng mười ba mười bốn người đang chạy với tốc độ rất nhanh, đám người này triệt thoái nhanh như linh dương, nhưng thanh âm phát ra chỉ là những thanh âm rất nhỏ như loài châu chấu đập trên cỏ, nếu như trên tay bọn chúng không phải đang vác vật nặng, vậy thì e rằng cả tiếng y phục chạm vào bụi cây, cỏ tranh e rằng cũng không phát ra nốt.

Điều làm Lãnh Huyết kinh ngạc là, chàng khẳng định có tiếng chân của mười ba người, còn có một hai người phát ra những thanh âm như tiếng chim non phá vỡ vỏ trứng ra ngoài. Nhưng chàng không thể khẳng định rốt cuộc là một người hay là hai người.

Nhưng chàng có thể khẳng định một điều, một hay hai người này mới chính là lãnh tụ của cả bọn, hơn nữa võ công, nội công, khinh công đều rất cao minh.

Lãnh Huyết chỉ có một mình.

Đáng tiếc là lúc Lãnh Huyết tra án, trước nay chưa bao giờ suy nghĩ xem đối phương có bao nhiêu người? Còn phía mình nhân thủ ra sao?

2.

Vào lúc Lãnh Huyết tiếp cận khe núi ven sông, chàng đột nhiên phát giác đám người đó dường như đã biến mất trong không khí, hoàn toàn không có tiếng động, còn bản thân mình thì đang tiến vào một thung lũng đầy cỏ tranh, bụi cây và hoa Hồng Đỗ Quyên hoang dã.

Đám người kia đột nhiên không còn thanh âm gì, vậy thì chỉ có một khả năng, chính là bọn chúng đã không di động nữa.

Nguyên nhân bọn chúng không di động nữa, rất có khả năng là vào lúc chàng phát hiện hành tung của chúng, đối phương cũng đã phát hiện có chàng đang truy tung.

Dù sao thì chàng cũng không phải Truy Mệnh (lão tam trong Tứ Đại Danh Bộ), bởi vậy thuật truy tung của chàng không thể cao minh bằng Truy Mệnh.

Gió từ bờ sông thổi tới.

Đỗ Quyên rung rung lay động, cả một cánh đồng Đỗ Quyên rộng lớn nhất tề lay động, màu đỏ như máu. Lãnh Huyết từ từ đứng thẳng người dậy.

Trên mặt đất có mấy vết chân hỗn loạn, dấu vết rất mờ nhạt, rõ ràng là đám người kia đã đi qua nơi này.

Lãnh Huyết đứng lặng tại chỗ, một tay đặt lên đốc kiếm, kiếm không có bao. Gió thổi vù vù từ hai bên trái phải và phía trước phía sau chàng, không khí ẩm ướt, chân trời nơi bờ sông trong vắt không một gợn mây.

Lãnh Huyết lạnh lùng cất tiếng: “Ra đây!”.

Gió thổi mạnh hơn, hoa đỗ quyên lại rung rung động động, những cánh hoa đỏ như máu rơi xuống nền cỏ xanh.

Đám Hồng Đỗ Quyên bên trái đột nhiên rung động dữ dội. Tai trái Lãnh Huyết lập tức động đậy, giống như loài hươu nghe thấy tiếng gió khê dựng tai lên vậy.

Mắt Lãnh Huyết thoáng hiện một tia sáng băng lạnh như ánh đao, chàng nhắc lại lần thứ ba: “Ra đây!”.

Tiếng rì rào lại vang lên, bốn năm con thủy điều đập cánh bay lên từ đám bụi cây bên trái Lãnh Huyết.

Đứng vào sát na đó, từ bụi Hồng Đỗ Quyên bên phải xẹt ra hai bóng người, đao quang lóe lên, chém xả vào Lãnh Huyết.

Song mục Lãnh Huyết nhìn về phía trái, nhưng tay phải chàng phát kiếm, trong nháy mắt đã bước đi bảy bước, hai tên địch tập kích, cùng lúc kêu lên một tiếng thảm thiết.

Chỉ kêu được một nửa.

Kiếm của Lãnh Huyết, đã đâm vào ngực hai người, nhưng không xuyên qua phía sau, mà chỉ xuyên qua tâm thất... trong sát na ngón tay đó, kiếm trong tay phải Lãnh Huyết, đã chuyển qua tay trái.

Bởi vì trong bụi cây bên trái ngay phía trước chàng, lại phóng ra hai người nữa.

Một người nhảy vút lên như chim ó vỗ mồi, móc câu chụp thẳng xuống đầu Lãnh Huyết, một người khác dùng thiết quai tấn công dưới chân chàng, sử dụng biến chiêu của Địa Đường Dao Pháp.

Nhưng hai người này chỉ xuất được nửa chiêu.

Bởi vì chiêu thức vừa đánh ra, cổ họng hai người đã bị xuyên thủng, kiếm của Lãnh Huyết lại chuyển qua tay phải.

Kiếm của chàng đâm về phía sau.

Sau lưng chàng là một bụi cây Hồng Đỗ Quyên rậm rạp.

“Xoạt!”.

Lãnh Huyết rút kiếm lại, máu từ trong bụi cây bắn ra, rải trên những bông Đỗ Quyên đỏ rực.

Chỉ trong khoảnh khắc, Lãnh Huyết đã giết chết năm kẻ ám toán chàng.

Lãnh Huyết thu kiếm, ngưng thị nhìn một cây Tử Đỗ Quyên xanh tốt cách đó chừng trăm bước, cây Tử Đỗ Quyên này được hơn trăm cây Bạch Đỗ Quyên vây quanh, giống như binh sĩ bảo hộ nữ vương vậy. Lãnh Huyết gằn giọng nói từng chữ một: “Ta không muốn giết các ngươi, đừng bức ta phải xuất thủ!”.

Sau đó chàng lại hít sâu vào một hơi, chậm rãi nói tiếp: “Ra đây!”.

Khi chàng nói tới đây, năm kẻ tập kích kia mới ngã xuống.

3.

Gió thổi vi vu trên mặt sông.

Trời đất mờ mịt, mấy con thủy điều bơi đi bơi lại trên mặt sông.

Vẫn không ai trả lời.

Lãnh Huyết mím môi, ánh mắt lộ ra thần sắc cực kỳ kiên nghị.

Chàng vọt cò tiến lên, bước về phía cây Tử Đỗ Quyên, mỗi một bước đều cẩn trọng hơn lúc chàng năm kiếm giết năm người vừa rồi bội phần.

Cây Tử Đỗ Quyên còn cách bảy mươi bước nữa.

Tay trái Lãnh Huyết đặt lên đốc kiếm, khoe miệng khẽ hiện ra một nụ cười lạnh lùng.

Còn năm mươi bước.

Chàng bước vào đám cây Bạch Đỗ Quyên. Bạch Đỗ Quyên ở đây trắng một cách thuần khiết, phía sau là khoảng gần chục cây Đỗ Quyên màu vàng.

Cây Tử Đỗ Quyên còn cách hơn ba mươi bước.

Đột nhiên, mấy chục đóa Bạch Đỗ Quyên giống như mấy chục con chim trắng nhỏ bay về phía Lãnh Huyết.

Đó không phải là Đỗ Quyên.

Mà là một thứ ám khí cực kỳ lợi hại.

Mấy chục đóa “hoa” bắn vào Lãnh Huyết, nếu như chàng muốn thoái lui, thì chỉ có thể nhảy vào giữa đám Đỗ Quyên màu vàng, nhưng chàng không lui, mà ngược lại còn bức tới phía trước.

Trong sát na ngắn ngủi ấy, Lãnh Huyết đã lao lên mười bước. Cùng lúc đó, chàng mau chóng cởi bỏ áo ngoài, lộ ra tấm thân trần lức lờng, trong nháy mắt toàn bộ mây chực đổa “hóa trắng” đã bị cuốn vào trong áo chàng.

Đúng lúc đó, từ trong bụi cây Bạch Đỗ Quyên xẹt ra bảy phiến đao quang, có đao chém vào đầu Lãnh Huyết, có đao chém vào gáy, có đao chém vào ngực, có đao chém vào bụng, có đao chém vào chân.

Màn hoa trắng muốt biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là đao quang sáng ngời.

Kiểm quang xuyên qua đao quang.

Đao quang lập tức dừng lại! Kiếm quang lóe lên năm lần, những đóa Đỗ Quyên trắng muốt như bông, liền bị máu tươi nhuộm đỏ, sáu người, cùng lúc ôm chặt vết thương chí mạng, đổ gục xuống bụi hoa.

Sát thủ chém vào đầu Lãnh Huyết, trúng kiếm ở đầu, sát thủ chém vào gáy Lãnh Huyết, trúng kiếm ở gáy, sát thủ chém vào ngực Lãnh Huyết, trúng kiếm ở ngực. Chỉ có đại hán chém vào chân Lãnh Huyết, phurong vị xuất đao tương đối khó, thế nên mới chậm lại một chút.

Hắn xuất thủ chỉ chậm một chút, nhưng đã kịp nhìn thấy năm đạo kiếm quang xẹt qua trước mắt, sau đó là sáu người cùng xuất thủ với mình cùng lúc đổ xuống.

Nếu không phải tận mắt y nhìn thấy, nói ra y cũng không thể nào tin được. Y trợn mắt há miệng ngây người ra, vì thế một đao ấy, không chém ra được, thế nên y vẫn sống.

Một sát thủ khác, bất ngờ lao ra từ trong bụi Bạch Đỗ Quyên.

Nhiệm vụ của hắn vốn là chặn đường thoát lui của Lãnh Huyết, nhưng khi hắn xông ra, phát hiện mười hai huynh đệ cùng hành động với mình chỉ còn lại một người duy nhất, thì việc của hắn đã không còn là phong tỏa đường lui của kẻ khác, mà là tìm đường sống cho mình.

Lãnh Huyết không thềm liếc nhìn bọn chúng lấy một cái.

Đôi mắt sáng rực của chàng, vẫn nhìn chăm chăm vào cây Từ Đỗ Quyên kia.

“Ra đây!”.

Chàng quát.

Gió thổi qua bụi cỏ, bụi cây và những bụi Đỗ Quyên, không có tiếng nào đáp lại.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói: “Ngươi muốn ta kéo ngươi ra đây hả?” Lời còn chưa dứt, sau lưng chàng đã có kinh phong bỏ tới.

Lãnh Huyết thềm kinh hãi, toàn lực lao về phía trước, kiếm đâm ngược về sau.

Kẻ sau lưng hự lên một tiếng, rõ ràng là đã trúng kiếm của chàng, nhưng Lãnh Huyết cũng cảm thấy sau lưng mình mát rượi, dường như cũng đã trúng phải một kích của đối phurong.

Đà lao lên phía trước của chàng còn chưa dừng lại, từ trong bụi Từ Đỗ Quyên đã có một bóng người phóng ra.

Người này vừa hiện thân đã xuất kiếm! Kiếm dài mười một xích!

Khi Lãnh Huyết nhận ra thì trước ngực đã trúng kiếm!

Nếu chàng tiếp tục xông lên, tất sẽ bị trường kiếm của đối phurong xuyên qua như xiên thịt vậy.

Nhưng đúng vào sát na mà chàng trúng kiếm, Lãnh Huyết đã kịp lặn người xuống đất, người kia chỉ thấy mắt mình hoa lên, Lãnh Huyết bất ngờ biến mất khỏi tầm mắt, rồi hắn đột nhiên cảm thấy vùng bụng mình mát lạnh, kiếm của chàng đã xuyên ngập qua tận sau lưng.

Y kêu lên một tiếng rồi ngã xuống. Kẻ làm Lãnh Huyết bị thương phía sau và hai tên sát thủ kia đang lao tới, nhưng bị thân hình của kẻ sử trường kiếm kia cản lại, còn Lãnh Huyết thì đã biến mất.

Trên những đóa hoa Đỗ Quyên lốm đốm máu tươi.

4.

Lãnh Huyết lặn vào giữa đám bụi cây, vết thương sau lưng và trước ngực không thể làm một người kiên nghị như chàng ngã gục.

Năm mươi bảy tuổi, chàng đã từng mang hai mươi ba vết thương, đánh ngã một võ lâm cao thủ võ công cao gấp năm lần, năm năm sau đó, chàng đã trải qua mấy trăm trận chiến lớn nhỏ, hiếm có lần nào là không thọ thương, nhưng cũng chưa có lần nào là chàng không hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng hiện giờ vết thương sau lưng chàng tê rần, vết thương trước ngực thì ngứa ngáy, mắt chàng tối sầm lại... như vậy cũng có nghĩa là trên binh khí

của kẻ đánh trộm phía sau chàng có thuốc mê, còn vũ khí của kẻ đột kích phía trước thì có độc dược.

Nếu như chàng đoán không lầm, thuốc mê và độc dược này đều đến từ một gia tộc có thể lực và thực lực cực kỳ to lớn trong võ lâm.

Thuốc mê và kịch độc độc môn này, Lãnh Huyết cũng không thể giải trừ được.

Trong lòng chàng chỉ hận mình đã quá sơ suất.

Từ sớm chàng đã nhận ra đối phương có mười ba, mười bốn người, võ công đều không kém, trong đó có mười ba người đều là hạng tầm thường, nhưng có một hai người thì võ công, khinh công và nội công đều cực cao, khi hành tẩu cơ hồ không thể phân biện được.

Lần xuất thủ đầu tiên chàng đã giết chết năm người, lần thứ hai tiêu diệt sáu người, còn lại hai tên sát thủ, không hề đáng ngại, chàng muốn lưu bọn chúng lại để lấy khẩu cung. Sự chú ý của chàng, tập trung cả vào người võ công đặc biệt cao nấp trong bụi Tử Đỗ Quyên.

Nhưng chàng không phát hiện ra, võ công đặc biệt cao không chỉ có một người, trong bụi Tử Đỗ Quyên đích thực là có một người, nhưng trong đám cây Đỗ Quyên hoa vàng sau lưng chàng cũng có một người nữa.

Khi kẻ phía sau bất ngờ tập kích, chàng liền bỏ về phía trước, nhưng vẫn bị lưỡi đao quét trúng, trong sát na ấy, chàng lại phán đoán sai lầm một lần nữa. Chàng nghĩ rằng địch nhân lớn nhất là ở phía sau, nên đã bất chấp tất cả lao lên trước, quên mất rằng trong bụi Tử Đỗ Quyên vẫn còn một đại địch khác.

Vì vậy chàng mới bị cây trường kiếm đặc biệt dài của hắn làm bị thương.

Tuy Lãnh Huyết cũng đã kịp thời lăn xuống giết chết kẻ ấy, nhưng lúc này chàng đã hoàn toàn không có lực kháng cự nữa, cho dù là một người bình thường, cũng có thể đưa chàng vào chỗ chết.

Huống hồ đối phương còn có ba người, hai sát thủ và một đại địch đã thọ thương.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thiết thủ phá Trường đao

Bụi cỏ lay động, Đỗ Quyên bị lợi khí chém cho hoa bay lá tả, địch nhân đang toàn lực tìm kiếm, muốn tìm được Lãnh Huyết để băm vằm chàng thành từng mảnh vụn.

Bọn chúng dùng đao chém xuống bụi cỏ, chém ngã những bụi Đỗ Quyên hoang dã, mở rộng dần phạm vi tìm kiếm. Hán tử đã thương sau lưng Lãnh Huyết, có gương mặt âm trầm, đôi tay gân guốc, cây đao trong tay dài tới mười ba xích! Mỗi lần hắn vung đao lên, là cây bụi lại đổ rạp xuống một mảng lớn.

Đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy một tiếng hét giận dữ.

Hắn vội quay người lại, thì thấy một trong hai tên thủ hạ còn lại, đao đã bỏ xuống sát mặt Lãnh Huyết, nhưng chưa chạm tới thì kiếm của chàng đã xuyên qua ngực hắn.

Người đã chết, lực đã tận, đao tự nhiên cũng không thể chém nốt xuống.

Lãnh Huyết ôm vết thương rỉ máu, miệng thờ hồng hộc.

Khỏe miệng cao thủ sử trường đao nở ra một nụ cười tàn nhẫn, chậm rãi dơ đao lên, dưới ánh mặt trời u ám, trường đao múa lên, phản chiếu ánh sáng phát ra những đóa hoa vàng chói mắt.

“Ngươi còn đỡ được một đao này, thì ta phục ngươi đó”.

Lãnh Huyết không thể.

Chàng phát giác mình đã hoàn toàn không còn chút sức lực nào, ngay cả sức lực rút kiếm ra khỏi ngực địch nhân cũng không có, thậm chí chàng còn phải mượn lực thanh kiếm cắm vào ngực đối phương mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Một kiếm vừa rồi, đã làm tiêu hao phần sức lực cuối cùng của chàng.

Trời xoay, đất chuyển, trường đao của kẻ kia cũng rít lên xoay chuyển, cỏ tranh bốn phía tản ra bởi trận cấp phong do lực khí của hắn gây ra.

Khi nào thì một đao này chém xuống..

Đột nhiên một thanh âm bình tĩnh ôn hòa vang lên: “Nếu ngươi chém trúng một đao này, ta đang ở bên phải ngươi, mấy huyết đạo Đại Nghinh, Thiết Bồn, Ung Thông, Bể Quan, Ngũ Lý của ngươi đều có sơ hở, vì vậy ngươi không thể chém xuống”.

Đao khách kia vừa nghe, lập tức giật mình kinh hãi, nếu một đao này chém xuống, năm huyết đạo này của hắn đích thực đều lộ ra cả. Hắn bất ngờ dịch người ra nửa xích, quay người về phía thanh âm vừa phát ra, lạnh lùng hỏi: “Nếu đao này của ta chém về phía ngươi thì sao?”.

Người kia vẫn ôn hòa nói: “Vậy thì bảy yếu huyết Hoa Cái, Thiên Đột, Triếp Cân, Nhật Nguyệt, Khúc Trạch, Đại Lăng, Thừa Phù của ngươi lại càng nguy hiểm hơn, một đao này càng không thể chém xuống, ngàn vạn lần không thể chém xuống”.

Đao khách nghe xong, mồ hôi lạnh liền toát ra khắp người.

Thì ra người kia vừa nói, chính là bảy chỗ sơ hở trong chiêu đao này của hắn. Đao khách nhìn qua, chỉ thấy trung niên hán tử đó ước chừng ba mươi tuổi, thân vận y phục màu xám, khỏe miệng đang mỉm cười, nụ cười thật ôn hòa.

Chỉ nghe Lãnh Huyết kêu lên: “Nhị sư huynh!”.

Về mừng vui lộ rõ ra nét mặt.

“Huych!”.

Đến lúc này chàng mới hết sức lực cầm cự, ngã vật xuống.

Nhị sư huynh của Lãnh Huyết chính là Thiết Thủ trong Tứ Đại Danh Bộ, con người chàng lễ độ ôn hòa, lại chính trực cơ trí, võ công lấy nội lực thâm hậu và một đôi thiết thủ làm thiên hạ song tuyệt. Tuy Lãnh Huyết đủ tàn độc, cũng đủ kiên nhẫn, khoái kiếm bạt mạng không ai là không sợ, nhưng so với Thiết Thủ, chàng vẫn còn kém một bậc.

Tiếng hô này của Lãnh Huyết làm đao khách thảm kinh hãi. Nhưng hắn lập tức nghĩ đến một điều. Đối phương có thể nói ra sơ hở khi y xuất thủ, hoàn toàn không phải chuyện gì ly kỳ, chỉ cần hắn xuất thủ như điện, trong sát na ngăn ngừa như điện quang hỏa thạch, đối phương làm sao có thể kích trúng chỗ sơ hở của hắn? Đợi đến lúc, Thiết Thủ xuất chiêu, thì sớm đã bị đao của hắn chém thành mười tám khúc rồi.

Nghĩ tới đây, đao khách lập tức không còn sợ hãi nữa.

Thiết Thủ cơ hồ như đọc được suy nghĩ trong đầu hắn, lại mỉm cười chậm rãi nói: “Tòa Giang Đao Nhạc Quân, ngươi tốt nhất không nên thử thì hơn, đao của ngươi lợi ở dài, nhưng cũng hại ở chỗ quá dài, một đao không trúng, để ta nhập nội, lúc ấy thì ngươi chỉ còn nước ném đao đi mà thôi”.

Nhạc Quân biến sắc, nhưng đao của hắn vẫn hươ lên, phát ra một thanh âm như hổ hú. Sự thực thì hắn đang dùng ánh mắt, ra hiệu cho tên thủ hạ còn lại, đột kích Thiết Thủ.

Hắn không tin Thiết Thủ có đủ năng lực làm như những gì chàng nói, nhưng đối phương đã nói ra được tên họ lai lịch của hắn.

Tuy Nhạc Quân vẫn không phục, nhưng vẫn lựa chọn một phương thức tương đối an toàn hơn, để thủ hạ xuất thủ trước xem cân lượng đối phương thế nào!

Chiếc dùi ba mũi của tên thủ hạ kêu “vù” lên một tiếng, đâm thẳng vào sau lưng Thiết Thủ.

Nhạc Quân đang đợi Thiết Thủ động thủ, bất kể là chàng tránh né hay phản kích, đều sẽ phân tán tinh thần, lộ ra sơ hở, còn hắn sẽ xuất thủ đúng vào khoảnh khắc đó, chặt tên địch nhân ưa dọa dẫm này ra thành sáu mươi hai đoạn.

Nhưng Thiết Thủ không hề xuất thủ.

Chàng chỉ nghiêng đầu một cái. “Bốp!” Đầu chàng đụng trúng ngay mặt tên sát thủ kia, chỉ nghe hắn kêu lên một tiếng quái dị, đầu văng mất hoa, lão đảo thoái lui bảy tám bước, ngã ngối bệt xuống đất, đưa tay lên sờ thử, chỉ thấy toàn máu là máu, chiếc mũi bị đập dẹt như một con hải sâm. Một cái cụng đầu của Thiết Thủ, thật chẳng khác gì thiết chùy là mấy.

Đúng vào sát na mà Thiết Thủ nghiêng đầu đó, trường đao của Nhạc Quân cũng xuất thủ, sử ra một chiêu “Độc Phách Hoa Sơn” chém xả từ trên xuống dưới!

Một đao này của Nhạc Quân, đã từng bỏ đời một tảng thiên thạch lớn trên đỉnh Quân Sơn, lại từng chém cây thiên niên tượng quân bách trên Tung Sơn ra làm hai, ngay cả cây hoàng kim can tinh luyện của Đại Lực tướng quân Cao Gia Tổ cũng bị một đao này của y chém ra làm hai đoạn.

Thanh thế của đao này, tuyệt đối không kém Trường Đao Thần Ma Tôn Nhân Đồ năm xưa.

Thân hình Thiết Thủ ngửa ra sau, thoạt nhìn thì đao này rõ ràng là chém thẳng xuống diện môn của chàng, xé đôi lồng ngực, lưỡi đao chưa tới, đao phong đã làm y phục Thiết Thủ bay lên phần phật.

Đao phong hoàn toàn biến mất.

Đao phong biến mất trong tay Thiết Thủ.

Thiết Thủ dùng đôi tay trần, đập mạnh vào thân đao.

Nhạc Sơn vừa biến sắc. Thiết Thủ đã cười cười nói: “Ta đã nói rồi, một đao này tốt nhất không nên xuất thủ thì hơn...”.

Lời chàng còn chưa dứt, thì đã nghe “cách” một tiếng, Nhạc Quân không rút đao về được, liền vận lực bẻ ngang, làm thân đao gãy đoạn, phần còn lại đâm thẳng vào bụng Thiết Thủ.

Biến hóa này không thể nói là không nhanh, nhưng Nhạc Quân cũng chỉ kịp nhìn thấy khoe miệng Thiết Thủ nhếch lên, sau đó trước mắt đã tối sầm lại.

Đợi đến lúc hần mở mắt ra, thì lại thấy Thiết Thủ đang nhìn mình cười cười.

Chỉ là khoảng thời gian giữa hai lần cười cười này, Nhạc Quân cảm thấy trước mắt mình tối sầm lại. Mắt hần thấy tối sầm lại, kỳ thực chính là Thiết Thủ đã lách người né tránh đao chiêu, lướt đến trước mặt, song chỉ khẽ ấn nhẹ vào hai mắt Nhạc Quân, sau đó lại lùi về đứng chỗ đứng ban đầu của mình.

Đối thủ có thể ấn vào song mục của hần mà hần hoàn toàn không thể kháng cự hay né tránh, nếu như muốn hạ sát thủ, chẳng phải là dễ hơn trò bàn tay hay sao?

Nhạc Quân ngậy người, đao cũng khựng lại giữa không trung.

Thiết Thủ không hề phong tỏa huyết đạo của hần, nhưng đối với Nhạc Quân mà nói, tâm lý dao động cơ hồ như đã làm hần tự phong bế huyết đạo khắp toàn thân của mình.

Chỉ nghe Thiết Thủ chậm rãi nói: “Nhạc Quân, ta biết những vụ án này không phải do ngươi và Hoàng Hà Kiếm Đường Sao chủ mưu, còn mười ta tên thủ hạ của hai ngươi, càng không thể biết nội tình, chỉ cần ngươi nói hết với ta, nói không chừng, tội danh có thể giảm nhẹ...”.

Song mục Nhạc Quân nhìn chăm chăm vào chàng, miệng lầm bầm: “Tội danh giảm nhẹ? Có thể giảm được bao nhiêu? Những người ta đã giết, có dùng hết đầu ngón tay của bọn ngươi cũng không tính hết, những căn nhà ta đã phóng hỏa, còn nhiều hơn là vàng mã đốt ngày tết nữa, tiền tài mà ta đã cướp, còn nhiều hơn tài bảo mà binh mã công thành hãm địa vơ vét của dân chúng, ngươi nói ta nói đúng sự thực, có thể giảm bớt tội danh, có thể giảm được bao nhiêu chứ? Không bị chém đầu hả? Giam cầm chung thân? Ngồi tù mười năm để bị bọn ngục tốt hành hạ như một con chó? Hay là chỉ bị giam tám mươi ngày như lũ trộm vặt ăn trộm một hai cái bánh?...”.

Thiết Thủ thoáng ngậy người. Nhạc Quân lại cười khẩy nói tiếp: “Ngang cũng chết, dọc cũng chết, dù sao ta cũng không đánh lại ngươi, ngươi muốn ta nói ra chủ mưu, khai ra nội tình, không phải là khiến ta ngay cả người bảo thủ cho mình cũng không có nốt ư? Lời ngon tiếng ngọt của ngươi, đi lừa gạt lũ tiểu tạp mao có mấy năm đạo hành còn được, nói với ta chỉ như cái kèn bị nhét bông, thổi không ra tiếng mà thôi!” Vừa nói, hần lại đưa đao lên.

Thiết Thủ xua tay cười khổ nói: “Nhạc Quân...”.

Nhạc Quân vung đao, trường đao tuy đã gãy đoạn nhưng vẫn còn dài hơn ba xích, Thiết Thủ lách người né tránh, thì chợt nghe “hự” một tiếng, đoạn đao đâm xuyên qua bụng tên thủ hạ duy nhất còn lại, xuyên qua ba xích, thò ra sau lưng.

Thiết Thủ tức giận quát lên: “Ngươi muốn giết người diệt khẩu...”.

Nhạc Quân rút đao ra định tự tận, nhưng Thiết Thủ đã phóng tới như một ánh chớp, chop lấy đao của hần.

Điều kỳ lạ là khi đôi tay huyết nhục của Thiết Thủ, chạm vào thân đao sắc bén, thân đao liền vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, chỉ còn lại cán đao trơn trợt, Thiết Thủ cười lạnh nói: “Ngươi không thể chết, ngươi mà chết, đầu mối của bọn ta sẽ đứt đoạn mất”.

Chợt nghe “xoạt” một tiếng, từ cán đao của Nhạc Quân liền bắn ra một lưỡi đao ngắn chừng ba thốn, đâm vào tâm thất của chính mình. Gương mặt Nhạc Quân lập tức lộ ra thần thái như cười mà không phải cười: “Dù võ công của ngươi cao tuyệt, ta không giết được ngươi... nhưng ngươi cũng không cần được ta... cần được ta... giết chết chính mình...”. Nhạc Quân nói dứt câu này, liền ngã gục xuống. Thiết Thủ đỡ lấy hần, rồi mau chóng nhận ra đối phương đã tuyệt khí, chỉ đành buông tay ra.

Chỉ trong chốc lát, mười ba tên hung thủ và Đường Sao, Nhạc Quân toàn bộ đều đã táng mạng, Thiết Thủ không khỏi thở dài một tiếng, đến lúc này, manh mối của chàng và Lãnh Huyết nắm được đã hoàn toàn đứt đoạn.

Chàng lập tức cúi người xuống lục soát tất cả đồ vật trên người Đường Sao và Nhạc Quân. Thiết Thủ xưa nay vốn tinh thông dược lý, nên cuối cùng cũng tìm được thuốc giải cho Lãnh Huyết phục dụng, chừng nửa tuần hương sau thì cuối cùng sắc mặt Lãnh Huyết cũng có lại huyết sắc.

Thiết Thủ đỡ lấy vai chàng, nói: “Đệ sao rồi?”.

Lãnh Huyết nói: “Vẫn vậy, thọ thương, còn chưa chết được”. Song mục chàng đảo một vòng, chỉ dừng lại trên mặt Thiết Thủ một thoáng, rồi lập tức dịch ra, nhưng trong một sát na ngắn ngủi ấy, ánh mắt của chàng trở nên cực kỳ ôn hòa, cực kỳ ấm áp.

“Chỉ là lần này nếu không phải huynh đến, có thể đệ đã chết thật rồi đó”.

Thiết Thủ nín cười.

“Đệ là Lãnh Huyết - Thiết Đà Nhân Lãnh Huyết, cả người được đúc bằng thép, nhị ca của đệ chỉ dựa vào một đôi song thủ để kiếm com ăn, có thể cứu đệ lần này, chỉ là tẩu xảo mà thôi”.

Lãnh Huyết nói: “Nhị ca lại nói đùa rồi, đây đâu phải là huynh cứu đệ chứ? Chỉ là... không phải huynh phải đi Thiểm Bắc bắt đại đạo Đường Thập Nhị sao? Tại sao huynh lại tới đây đúng lúc vậy?”.

Thiết Thủ cười cười nói: “Trên đời làm gì có nhiều chuyện trùng hợp đến vậy? Không phải người nào cũng nói, những người trong Lục Phiến môn bọn ta, lúc cần thì chẳng thấy đâu, lúc không cần thì lại lũ lượt đến làm phiền hay sao? Đại đạo Đường Thập Nhị đã bị ta bắt rồi, nhưng người này còn liên quan đến một loạt các vụ án cướp của giết người liên hoàn, trong đó dường như còn có một âm mưu rất lớn nữa, ta chưa có đầu mối gì, thì Đường Thập Nhị đã bị người ta đầu độc chết rồi”.

Lãnh Huyết hỏi: “Những vụ án cướp của liên hoàn mà huynh là chi...?”.

Thiết Thủ đáp: “Gần một tháng nay, Hà Nam Đặng gia, Chân Tâm đạo trường, Niên Gia trại, Hà Bắc Tống Đình Mặc tửu điểm, tổng cộng hơn tám trăm mạng cưỡi, toàn bộ đều bị người ta giết sạch, không một ai sống sót... những vụ án này có một số điểm bất đồng với những vụ mà đệ phụng mệnh điều tra. Bốn nhà mà ta vừa nói, toàn bộ đều là danh gia võ lâm, còn Trần gia phùng, Chiêu gia tập, Yên gia kiều, Cung gia thôn mà đệ điều tra đều là các thôn làng không thuộc võ lâm, tại sao tám thế gia, thôn trại văn võ ở hai bên bờ sông này đều bị thảm họa diệt môn như vậy? Điểm tương đồng duy nhất của bọn họ, chính là cả tám đều nằm ven sông, hơn nữa đều tương đối giàu có. Nhưng mà, dựa vào các dấu tích để lại, thì tặc khẩu phi đồ thông thường vị tất đã tâm lang thủ lạt đến vậy, đồng thời đồ thôn hủ phùng cũng không cần thiết như thế, thêm vào đám người gây án này, kẻ nào kẻ nấy đều võ công cao cường, không phải là hạng võ lâm bại loại tầm thường. Theo ta điều tra được, dẫn đầu là sáu tên...”.

Lãnh Huyết ngắt lời: “Làm sao huynh biết được?”.

Thiết Thủ cười cười: “Hỏi hay lắm. Khi ta bắt được đại đạo Đường Thập Nhị, hắn đã có ý đem bí mật về chủ mưu của những vụ án này nói cho ta, hòng đổi lấy sự tự do”.

Lãnh Huyết nói: “Huynh đương nhiên là không đáp ứng”.

Thiết Thủ gật đầu: “Bất luận là công hay tư, ta cũng không thể đáp ứng hắn, nên chỉ đành khuyên hắn đem án tình nói ra, may ra có thể giảm bớt tội hình. Nhưng hắn lại tưởng rằng ta không tin vụ án đó quan trọng như lời mình nói, liền hỏi ta có biết hung án Chân Tâm đạo trường mới xảy ra gần đây hay không, sau đó còn ám thị cho ta biết cầm đầu đám hung thủ gây ra những vụ thảm án này là sáu võ lâm cao thủ, nhưng kẻ chủ mưu thì còn có địa vị cao hơn nữa, chẳng những thế mà bên trong còn liên quan đến một âm mưu cực kỳ vĩ đại trong võ lâm...”.

Lãnh Huyết cũng gật gù nói: “Hoàng Hà Kiếm Đường Sao là tử đệ bên ngoài của Thục Trung Đường môn, ám khí xưng tuyệt giang hồ, cũng là cao thủ dụng kiếm hiếm gặp trong Đường môn và trong võ lâm, Tỏa Giang Đào Nhạc Quân, từ sau khi đánh bại Đại Lực tướng quân Cao Gia Tổ, thì uy danh đã chấn động võ lâm. Hai người này mà chịu nghe kẻ khác sai khiến đi giết người phóng hỏa, xem ra âm mưu bên trong tuyệt đối không phải chuyện nhỏ...”.

“Chuyện này đương nhiên”.

Thiết Thủ thờ dãi nói: “Đáng tiếc là Đường Thập Nhị còn chưa kịp nói hết thì một hắc y mộng diện nhân đã xông tới, xuất thủ tấn công ta. Võ công của hắn cực kỳ nguy dị, hai chúng ta giao thủ được chừng năm chục chiêu, thì hắn đột nhiên thoái lui, còn Đường Thập Nhị thì trong lúc không có sức lực phản kháng, đã bị người ta ném cho một nắm phân độc vào mặt, chết rồi”.

“Như vậy thì...”. Lãnh Huyết trầm tư nói: “Đối phương đã biết huynh đang truy xét chuyện này rồi”.

Thiết Thủ nói: “Hắc y nhân võ công cực cao, nếu cùng với tên đồng bọn giết chết Đường Thập Nhị kia liên thủ đối phó ta, e rằng mười phần chắc chín là ta khó thoát khỏi độc thủ của chúng, nhưng đối phương dường như chỉ muốn sát nhân diệt khẩu, làm mất đầu mối của bọn ta mà thôi... mấy ngày nay ta đều phục kích ở vùng này, quả nhiên phát hiện ra Đạm gia thôn này bốc lửa, nên đã vội vàng đến nơi, không ngờ kịp thời cứu được đệ”.

Lãnh Huyết nói: “Đáng tiếc trong sáu tên đầu lĩnh ấy, chúng ta mới chỉ biết được hai kẻ đã chết là Nhạc Quân và Đường Sao, còn lại bốn người thì không rõ là ai”.

Thiết Thủ nói: “Chính vậy. Nếu để vụ án kết thúc ở đây, chúng ta sẽ không có cách nào tiếp tục tra xét, tìm ra chân hung, đòi lại công bằng cho những người đã bị hại”.

“Nhưng mà...”.

Thiết Thủ cười cười tiếp lời: “Lưỡi trời lồng lộng, thừa mà khó lọt, cho dù là bọn chúng không gây án nữa, nhưng hạng người táng tận thiên lương ấy, bất kể là có trốn đến chân trời góc biển nào đi nữa, cũng sẽ có một ngày vì một số chuyện gì đó mà lộ đuôi hỏ ly ra”.

2.

Đích thực, có lẽ vì tình hình quá căng thẳng, nên những vụ án diệt môn này đã ngưng lại một thời gian.

Nhưng một quái sự khác lại xảy ra, hơn nữa còn có liên quan đến vụ án này.

Quái sự này, xảy ra trên dòng Khóa Hồ giang, lúc đó, Lãnh Huyết đang đường thương, còn Thiết Thủ thì đang làm hộ pháp cho chàng, giúp chàng được tỉnh tâm đường thương.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Minh nguyệt thanh phong Khóa Hồ giang

Trên dòng Khóa Hồ giang, trăng sáng vắng vặc.

Hôm nay là khoảng mười sáu, mười bảy, trăng đặc biệt sáng, ánh trăng rọi xuống làm dòng sông càng thêm phần thanh lệ.

Trên sông du thuyền trôi lững lờ, trên bờ những bụi lau sậy rì rào trong gió.

2.

Những con thuyền trên sông, có lớn, đèn hoa rực rỡ, có nhỏ, tinh xảo thanh nhã, trong đó có một hoa thuyền lớn nhất, đậu bên cạnh cầu, chẳng đèn kết hoa, lời oanh tiếng yên rộn ràng, tiếng đàn tiếng sáo đập đều vang vang.

Không cần nói, hoa thuyền này khí phái hào hoa, bố trí phong nhã, trên thuyền lại là danh kỹ nổi tiếng khắp vùng, ngoài ra còn những tráng hán phụ trách phòng vệ đang đi đi lại lại trên mạn thuyền nữa, nếu không phải Tập gia trang, thì ai có thể mời được những người này, ai có thể trả được cái giá cao ngất trời như vậy?

Song đương nhiệm Trang chủ của Tập gia trang, Tập Tiểu Phong, tuy niên kỷ còn rất trẻ đã làm nhất trang chi chủ, nhưng lại là một kẻ háo sắc.

Thất Hồn đạo pháp tổ truyền của Tập gia trang danh chấn võ lâm, do Đả Biến Quan Trung Vô Địch Thủ Tập Dữ Sở sáng tạo ra vào ba trăm hai mươi bốn năm về trước, đạo pháp khinh linh, chiêu thức mê ly kỳ ảo vô song. Truyền đến đời thứ ba, thì cháu nội của Tập Dữ Sở là Tập Kỳ Đường đã xây dựng lên Lương Hà võ lâm đệ nhất thế gia Tập gia trang, cùng ngang danh với các danh gia như Nam Cung, Mộ Dung, Phí, Thượng Quan, Tư Mã, Đường... Truyền đến đời thứ năm, đến tay đại hiệp Tập Bôn Long, thì Tập gia trang có thể nói đã đạt đến cực thịnh, không những người đông thế mạnh mà tiếng tăm cũng đạt đến đỉnh cao nhất. Chẳng những vậy, Tập Bôn Long không chỉ là cao thủ sử đao, mà còn là hảo thủ rèn đao, đã rèn được một thanh tuyệt thế thần binh - Toái Mộng đao.

Phương pháp rèn Toái Mộng đao đã thất truyền từ lâu, nghe đồn là trong một kỳ duyên hãn thế, Tập Bôn Long có được hai tảng kỳ thiết, hợp nhất lại với nhau mới rèn được thanh kỳ đao này. Sau khi có được bảo đao, Tập Bôn Long đã kế tục viễn tổ Tập Dữ Sở, đoạt lấy danh hiệu Quan Trung Đệ Nhất Cao Thủ.

Nên biết rằng thời đó nhân tài trong võ lâm nhiều như nấm mọc sau mưa, võ công tăng tiến không ngừng, cho dù là người sáng lập ra Thất Hồn đạo pháp Tập Dữ Sở còn tại thế, chưa chắc đã có thể tranh được danh hiệu trước đây của mình, ấy vậy mà Tập Bôn Long đã dùng Toái Mộng đao, sử Thất Hồn đạo pháp, uy lực tăng gấp mười lần, dễ dàng đánh bại tất cả cường địch. Điều kỳ quái nhất là những người bị Toái Mộng đao kích bại, bất luận thương thế nặng nhẹ ra sao, tất cả đều mất đi đầu chí, phủ phục xưng thần, vì vậy sau khi Tập Bôn Long lấy được danh hiệu Quan Trung Đệ Nhất Cao Thủ, tên tuổi của Tập gia trang cũng lên tới mức cực thịnh, không người nào dám xúc phạm.

Đáng tiếc là Tập Bôn Long không biết có phải vì quá hưng phấn, quá cao hứng sau khi được Tập gia trang và Thất Hồn đạo pháp lên đến đỉnh cao hay không, mà đã đột nhiên bạo tử. Xem ra một người bất luận là quá vui vẻ sung sướng hay quá bi thương chán nản đều không phải là chuyện hay, kể cả cao thủ võ lâm thần hoài tuyệt kỹ cũng không ngoại lệ.

Có điều, Tập Bôn Long có thể nói là chết rất đúng lúc, chết đúng vào lúc thanh danh của lão đang sáng rực như mặt trời chính ngọ, khiến tên tuổi lão mãi mãi được lưu truyền, được võ lâm hậu bối tưởng niệm, mỗi lần nhắc đến Thất Hồn đạo pháp Toái Mộng Đao Tập Bôn Long là không ai không giơ ngón tay cái lên, khen một tiếng “hảo”.

Sau khi Tập Bôn Long chết, Tập Tửu Cảnh kế tục phụ thân làm chủ nhân đời thứ chín của Tập gia trang. Con người Tập Tửu Cảnh không thích tranh phong với người khác như lão tử của hắn, mà ngược lại rất đậm bạc danh lợi, ít khi xuất đầu lộ diện trên giang hồ. Có điều thanh uy của Tập gia trang vẫn rất lớn, có chuyện gì chỉ cần phân phó một tiếng, cũng chưa nghe thấy có ai dám gây khó dễ cả. Nên biết rằng Thất Hồn đạo pháp của Tập gia đã là một thứ đao pháp lợi hại hiếm có, thêm vào Toái Mộng đao, có thể phát huy được uy lực Thất Hồn đạo pháp gấp mười lần, thử hỏi còn ai dám đối địch với họ nữa?

Tập Tửu Cảnh người đứng như tên, thích nhất là uống rượu. Tập gia trang tuy không cầu phát triển, nhưng danh vọng vẫn còn hưng thịnh, thế nên Tập Tửu Cảnh cứ vậy mà sống được một đời bình an, sau ngày lễ mừng thọ năm mươi tám tuổi mười ngày thì đột tử, nghe nói là uống rượu quá nhiều nên sức khỏe đã bị tàn phá.

Trách nhiệm Trang chủ đời thứ mười của Tập gia trang do nhi tử tuổi còn rất trẻ của Tập Tửu Cảnh, Tập Tiểu Phong gánh vác.

Sau cái chết của Tập Tửu Cảnh, sự tôn kính của võ lâm đối với Tập gia trang đã không còn như trước. Vì vậy đã có không ít người dòm ngó tiền tài thế

lực của Tập gia trang, mượn đủ thứ lý do đến Tập gia trang khiêu chiến tầm cừu, hi vọng có thể lật đổ được Tập Gia, ngồi lên cái ghế lão đại.

Nhưng những kẻ sinh sự khiêu chiến này, toàn bộ đều bị đánh đuổi đi hết. Phụ trách giải quyết những phiền phức này thông thường là hai người. Quân sự Tập Lương Ngộ và quân gia Tập Anh Minh.

Người bình thường, đừng nói là muốn thách đấu Tập gia trang Trang chủ Tập Tiểu Phong, cho dù là muốn vượt qua thanh đao trên tay quân sự Tập Lương Ngộ hay quân gia Tập Anh Minh cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ.

Mấy năm nay cũng có một số cao thủ có thể trực tiếp giao thủ với Tập Tiểu Phong, chủ yếu là vì những nhân vật võ lâm này cũng là nhất phương bá chủ, trại chủ hay động chủ. Có điều là trước khi giao thủ với Tập Tiểu Phong, bọn họ đã bị Tổng quân Đường Thất Kinh tiếp chiến đánh bại rồi.

Đường Thất Kinh là Tổng quân của Tập gia trang, so sánh ra, Tập Lương Ngộ chỉ có thể xem là Tam quân sự, Tập Anh Minh thì là Nhị quân gia, còn Đường Thất Kinh mới là Đại tổng quân.

Thân phận địa vị của Đường Thất Kinh trong võ lâm, tuyệt đối có thể so sánh với tông chủ của một môn một phái.

Đường Thất Kinh vốn là một cao thủ xuất quần bạt tụy trong võ lâm, hiếm có hơn là khả năng hành sự của y còn cao hơn võ công gấp bội, ba mươi tuổi y đã thành danh, ba mươi một tuổi thì được Bang chủ Lạc Nhạn bang ở Sơn Đông Sư Thủ Nghiên đề bạt, thăng làm Tổng đường chủ, quả nhiên chỉ trong ba năm ngắn ngủi, Lạc Nhạn bang đã trở thành Sơn Đông đệ nhất đại bang.

Ba mươi lăm tuổi thì Đường Thất Kinh đến Quán gia bảo ở Thiểm Bắc, cũng chỉ trong bốn năm, đã được toàn bảo trên dưới ủng hộ, trở thành Phó bảo chủ, thanh uy chỉ kém mình Bảo chủ Quán Thiên Nhậm, nhưng Đường Thất Kinh lại lặng lẽ thoái ẩn, rời khỏi Quán gia bảo, một năm sau thì được Tập gia trang tiền Trang chủ Tập Từ Cảnh thu nhận.

Đường Thất Kinh đến Tập gia trang không đầy bảy năm thì địa vị đã ở trên hai Đại tổng quân của Tập gia, là Tập Lương Ngộ và Tập Anh Minh. Y đại biểu Trang chủ xuất thủ đối địch cũng là chuyện danh chính ngôn thuận, nhưng phạm là những kẻ muốn khiêu chiến với Tập Tiểu Phong, đều không có cách nào thông qua được cửa ải của Đường Thất Kinh này.

Vì vậy thanh uy của Tập gia trang không bị suy thoái, công lao của vị Cửu Mệnh tổng quân Đường Thất Kinh này là rất lớn.

Tập Tiểu Phong mới khoảng chừng ba mươi lăm tuổi, mặt trắng không râu, mũi dài tới mai, dáng vẻ rất giống một nho sinh, bình thường thì ôn nhu văn nhã, chỉ thích đọc sách, đánh đàn.

Ngày hôm nay không hiểu vì lý do gì, mà y đã gọi một đám thanh lâu kỹ nữ đến ca vũ làm vui, vừa ôm mỹ nữ trong lòng, trái một người, phải một người, cười đùa ngả ngớn, rượu thịt ê hề.

Những kỹ nữ mà Tập gia trang gọi đến, có thể nói đều là ngàn người chọn một, tự nhiên là mỹ mạo như hoa, hơn nữa đều có tài nghệ, có người hát hay, có người múa đẹp, có người lại giỏi thơ từ, đánh đàn, gõ trống, cầm kỳ thi họa.

Trong số đó có một vị cô nương tên là Tiểu Trân, đôi mày ngài vừa đen vừa đậm, nhướn lên sát lên tóc mây một cách bướng bỉnh, cổ vừa nhỏ vừa dài, trắng như những hòn đá cuội bên bờ sông vậy, hai hàng lông mi khẽ rung rung, cơ hồ như có chút bất an trước tình cảnh hiện tại.

Nàng là nghệ kỹ chỉ bán nghệ không bán thân, trong số những cô nương này, nàng là người thuần khiết nhất, niên kỷ cũng nhỏ nhất.

Trang chủ Tập gia trang Tập Tiểu Phong gọi kỹ nữ đi dạo trên dòng Khốa Hồ giang, đối với các tỷ muội khác mà nói là một chuyện rất may mắn, rất vui vẻ, nhưng đối với Tiểu Trân, thì dường như lại có rất nhiều nghi hoặc.

Bởi vì nàng nghe Tập Thu Nhai nói, Tập Tiểu Phong phu thê ân ái mặn nồng, quyết không phải là một kẻ trăng hoa tuyệt nguyệt.

Tập Thu Nhai chính là đệ đệ của Tập Tiểu Phong, Tập Tiểu Phong có một đệ đệ và một muội muội.

Tập Thu Nhai đang theo đuổi Tiểu Trân. Có thể nói Tiểu Trân là nữ tử cao quý nhất, xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất trong lòng y, bất luận là y đánh bại đối thủ nào trên giang hồ, hay gặp phải chuyện gì đó không vui, y đều đến tìm Tiểu Trân, trân trọng nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn của nàng, kể lại mọi việc.

Các công tử quý phái xách kiếm hành tẩu giang hồ rất cần một nữ nhi như vậy để làm bạn, an ủi trong những lúc không vui.

Điều khác biệt ở đây là, Tập Thu Nhai chân tình với nàng, y thực sự muốn lấy Nhiep Tiểu Trân làm vợ.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Tiểu Trân vẫn giữ được tấm thân trong sạch giữa chốn ô trọc này, có Tập nhị thiếu gia phía sau, có ai dám trái ý vị tiểu cô nương xinh đẹp này nữa chứ?

Còn Tiểu Trân thì cũng nắm chặt lấy điểm này, đây là con thuyền của nàng giữa biển đời dậy sóng, nếu nàng mất đi y, tất cả đều sẽ không giữ được nữa, chỉ có trầm luân mà thôi.

Giờ đây, khi nàng nhìn thấy vị ca ca mà tình lang của mình sùng bái: Tập Tiểu Phong, phong lưu phóng đảng như vậy, trong lòng không khỏi tự nhủ: “Sau này Thu Nhạ có phải cũng sẽ như vậy hay không? Lúc đó mình sẽ phải làm sao?”.

Trong lúc nàng đang suy tư thì Tập Thu Nhai cũng đang đứng bên cạnh nàng, thầm lo lắng không yên.

Nguyên nhân làm y bất an là không ngờ vị đại ca mà xưa nay y vẫn luôn tôn sùng, gần đây bất chợt biến đổi thất thường, để cho Tiểu Trần nhìn thấy thế này, nàng sẽ nghĩ gì?

“Đại ca và đại tẩu xưa nay phu thê ân ái, nhưng gần đây lại...?”.

Tập Thu Nhai không kịp nghĩ tiếp, bởi Tập Tiểu Phong đã gọi y.

“Thu Nhai”.

“Đại ca, có chuyện gì?”.

“Ta là Trang chủ, Trang chủ Tập gia trang”.

Tập Tiểu Phong nheo mắt nhìn chăm chăm vào mặt đệ đệ của mình: “Ngươi dựa vào cái gì mà gọi ta là đại ca”.

“Đệ là đệ đệ của huynh mà”.

Tập Thu Nhai cũng không ngờ ca ca của y lại nói như vậy.

“Ngươi lúc nào cũng xưng huynh gọi đệ, không chịu gọi ta là Trang chủ”.

Tập Tiểu Phong trừng mắt nhìn đệ đệ: “Có phải ngươi muốn đoạt vị không?”.

Tập Thu Nhai bị câu hỏi bất ngờ này làm há hốc miệng, đáp không nên lời.

Lúc này, trong đám kỹ nữ có một người tuổi nghề lâu nhất, rất giỏi ứng phó tên là Nghê tam nương cười ngọt ngào, nhẹ nhàng đặt mười ngón tay sơn đỏ chót lên vai Tập Tiểu Phong, ồ ồ nói: “Ai dà, Trang chủ, làm sao vậy, hai huynh đệ với nhau tính toán chuyện đó làm gì? Nếu Trang chủ thấy buồn, tìm đến bọn tiểu nữ cho người ngoài không phải tốt hơn sao?”.

Câu trả lời của Tập Tiểu Phong làm tất cả tiếng oanh lời yến trên thuyền lập tức ngưng bật.

Y không nói một tiếng nào.

Mà chỉ vung tay lên, tát mạnh một cái, làm ba cái răng của Nghê tam nương văng ra, cả người ngã phịch xuống sàn, má đỏ bừng một vết dấu tay, đám kỹ nữ đều kêu lên kinh hãi, nhưng không ai dám nói câu nào.

Tập Thu Nhai thấy vậy thì bất nhẫn đứng vụt dậy nói: “Đại ca, huynh...”.

Tập Tiểu Phong chẳng buồn ngược mắt lên: “Rốt cuộc ai mới là Trang chủ của Tập gia trang?”.

Tập Thu Nhai tức giận gắt: “Việc này, việc này còn phải hỏi nữa sao?...”.

Tập Tiểu Phong lạnh lùng nhắc lại: “Ai?”.

Tập Thu Nhai cố kềm nén nộ hỏa trong lòng: “Đương nhiên là huynh, huynh...”.

Tập Tiểu Phong lại ngắt lời: “Quy của của Tập gia trang đối với Trang chủ, ngươi có biết không?”.

Tập Thu Nhai biến sắc, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Lời của Trang chủ Tập gia trang, chính là mệnh lệnh, dù sống dù chết cũng không thể không tuân... nhưng đại ca... Trang chủ, nếu huynh...”.

Tập Tiểu Phong đột nhiên nghén cảm lên hỏi: “Ngươi muốn thành hôn với Tiểu Trần?”.

Tập Thu Nhai ngây người, cơ hồ như không thể ngờ được Tập Tiểu Phong lại đột nhiên hỏi một câu như vậy, liếc nhìn qua gương mặt đỏ bừng vì thẹn và chiếc cổ trắng ngần của Tiểu Trần, hít sâu vào một hơi rồi đáp: “Trang chủ, đệ cũng đang muốn nói chuyện này với người...”.

Tập Tiểu Phong xua tay: “Không cần nói nữa”.

Sau đó lại nói: “Đẹp lắm!”.

Câu này làm cho Tập Thu Nhai cũng thầm hân diện trong lòng.

Kế đó y lại nói thêm một câu nữa, một câu khiến Tập Thu Nhai nghe xong thì nhảy dựng người lên.

“Bảo ả ta cỡi y phục cho ta xem nào!”.

Câu này vừa ra khỏi miệng Tập Tiểu Phong, chẳng những Tập Thu Nhai, Tiểu Trân đều biến sắc, mà ngay cả đám kỹ nữ bên cạnh cũng trợn mắt há miệng le lưỡi vì kinh ngạc.

Trang chủ của Tập gia trang, hơn nữa lại còn là ca ca của Tập nhị thiếu gia, không ngờ lại nói ra một câu như vậy, thử hỏi còn có chuyện gì mà y không dám làm nữa?

Song mục Tập Thu Nhai và Tiểu Trân cùng lúc đỏ lựng lên.

Mắt Tiểu Trân đỏ là do bản năng của nữ tử, còn Tập Thu Nhai thì là vì phần nộ.

Y tức giận quay đầu lại, nhìn bạch y nhân mặt đỏ bên cạnh mình.

Người này không phải ai khác mà chính là Cửu Mệnh tổng quản Đường Thất Kinh của Tập gia trang.

Đường Thất Kinh khề ho khan một tiếng, khom mình xuống nói: “Trang chủ...”.

Tập Tiểu Phong tức giận quát lên: “Câm miệng!”.

“Xoạt!”.

Thanh đao đeo bên hông đã rút ra.

Đây chỉ là một thanh đao cùng hết sức bình thường.

Nhưng đao rút cuộc vẫn là đao. Đao tượng trưng cho quyền uy, sát khí, máu tanh... tất cả những gì đáng sợ nhất, thanh đao này tuy cùng, nhưng vẫn có uy lực như vậy.

Thanh đao này vừa ra khỏi vỏ, Đường Thất Kinh lập tức ngậm miệng, những kỹ nữ ngồi bên kinh hãi kêu lên một tiếng, lộ ra thần sắc sợ hãi, đưa tay lên bịt miệng. Bọn họ vốn đều tưởng rằng đêm nay được Trang chủ Tập gia trang xưa nay nổi tiếng phong nhã gọi đến, nhất định là sẽ văn nhân phong lưu, đâu ngờ rằng y lại giống như cường đạo lưu manh, tay cầm đao, mặt mày thì đáng sợ như hung thần ác sát.

Chỉ thấy vẻ tuấn nhã ung dung trên gương mặt Tập Tiểu Phong đã hoàn toàn biến mất, gân xanh nổi đầy trán, mấy giọt mồ hôi chảy dài trên mặt, hai mắt xạ ra những tia nhìn sắc lạnh như loài độc xà đang ngắm nghía con mồi.

“Đây là gì?”.

Tập Thu Nhai cảm phần đáp: “Thanh đao tổ truyền”.

Tập Tiểu Phong lạnh lùng hỏi tiếp: “Đao này đại biểu cho cái gì?”.

Tập Thu Nhai kích động nói: “Đại ca...”.

Tập Tiểu Phong gằn giọng rít lên: “Tập Thu Nhai, nếu ngươi không đáp được gia pháp, thì chỉ có con đường chết”.

Tập Nhu Nhạn đánh cổ kèm nén con phần nộ: “Đệ còn đáp được. Đao này chính là gia pháp, người của Tập gia, không thể không tuân”.

“Được lắm!”.

Tập Tiểu Phong nhặt nhẻo nói: “Ngươi còn nhớ thì tốt”.

Y giơ cao thanh đao lên dưới ánh trăng: “Bây giờ ta dùng thanh bảo đao gia truyền này ra lệnh cho ngươi, cời y phục của Tiểu Trân ra”.

Tập Tiểu Phong cười hăng hắc, rồi chậm rãi nói tiếp: “Để ta xem thử, để mọi người cùng xem thử”.

4.

Tập Thu Nhai rống lên một tiếng, Tiểu Trân cũng không nén nổi nấc lên nghẹn ngào. Đường Thất Kinh bước lên một bước, khề đặng hắng, hình như định khuyên giải Tập Tiểu Phong mấy câu.

Chẳng ngờ y lại vùng đao lên, cười khanh khách nói tiếp: “Không ai được khuyên giải, bằng không coi như kháng lệnh, kháng lệnh ta tức là đối địch với Tập gia trang, giết không tha”.

Đường Thất Kinh thoáng chau mày, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Tập Tiểu Phong trợn mắt lên quát lớn: “Có cời hay không?”.

Tập Thu Nhai đứng chần trước mặt Tiểu Trân đang khóc nức lên vì sợ hãi, ngẩng cao đầu nói: “Đại ca, huynh điên rồi à?”.

Tập Tiểu Phong cười gằn: “Ngươi dám chống lại bảo đao gia truyền này?”.

Cơ thịt trên mặt Tập Thu Nhai không ngừng rung động, khó khăn lắm mới nói ra thành lời: “Không dám...”.

Tập Tiểu Phong cười quái dị: “Vậy thì tốt lắm. Nếu ngươi không chịu cời y phục của ả, vậy thì hai người hãy nhảy xuống sông đi”.

Y lắc đầu nói: “Đêm nay trăng thanh gió mát, cảnh đẹp mê hồn, ánh trăng soi bóng dưới làn nước mênh mông... các ngươi đã nghe qua đời Đường có Lý Bạch từng nhảy xuống nước vớt trăng chưa? Bây giờ các ngươi xuống đó vớt trăng lên đây cho ta đi...”.

Sắc mặt Tập Thu Nhai biến thành trắng bệch như tờ giấy.

Tập gia trang có một quy củ rất kỳ quái, cso thể nói là một thứ cấm kỵ, nhưng quy củ này mới chỉ có từ hai, ba đời nay mà thôi. Đó chính là phạm là con cháu của Tập gia đều không được bơi lội, không được gần nước, kẻ nào xuống nước, kẻ ấy sẽ không còn là con cháu Tập gia nữa.

Tập Tiểu Phong nói như vậy, đương nhiên không đơn giản là bảo hai người đi vớt trăng, thậm chí có thể nói là đã lên đuổi Tập Thu Nhai ra khỏi Tập gia, cũng có thể nói là xử Tập Thu Nhai và Tiểu Trần tội chết, bởi vì Tập Thu Nhai xưa nay không gần nước, vốn chẳng biết bơi, còn Tiểu Trần chỉ là một nữ tử yếu nhược, chuyện này càng không cần nhắc đến.

Tập Thu Nhai tức đến nỗi toàn thân run lay bầy, thực sự y không thể nào hiểu nổi tại sao vị thân ca ca của mình lại trở nên quái đản như vậy.

Chỉ nghe Tập Tiểu Phong nói tiếp: “Nếu các ngươi không vớt được trăng lên, vậy thì không cần lên đây gặp ta nữa... năm xưa Thi Tiên chết vì vớt trăng, chỉ có một mình cô đơn lẻ bóng, còn các ngươi có đôi có cặp thế này, chết đi không phải là rất đúng với câu nguyện làm uyên ương không làm tiên hay sao?”.

Tập Thu Nhai tức giận hét lên: “Đại ca...”.

Tập Tiểu Phong hừ nhẹ một tiếng, rồi bất ngờ xuất đao, chém thẳng vào Tập Thu Nhai.

Tiểu Trần kinh hãi thét lên một tiếng, Tập Thu Nhai không ngờ Tập Tiểu Phong lại hạ độc thủ với mình, vội vàng lắc mình, kéo Tiểu Trần lùi nhanh về phía sau, đến sát mạn thuyền.

Lúc này đám kỹ nữ trên thuyền đều đã dạt cả ra, Tập Tiểu Phong thừa thế xông lên, lại chém một đao về phía Tiểu Trần.

Đao này so với đao tấn công Tập Thu Nhai khi nãy còn khó ứng phó gấp mười lần, Tiểu Trần không biết võ công, đương nhiên không thể tránh nổi, mà hai người đã hết chỗ thoái lui, Tập Thu Nhai đành liều mình lướt lên trước, kịp thời dùng hai tay nắm chặt lấy thanh đao của Tập Tiểu Phong.

“Đại ca, huynh đừng bức đệ...”.

Song mục Tập Tiểu Phong trợn trừng lên như muốn rách khước mắt, miệng hét lớn: “Đao này ngươi cũng dám chạm vào sao?”.

Tập Thu Nhai lập tức ngán người ra, đứng vào khoảnh khắc ấy, tay còn lại của Tập Tiểu Phong đã điểm nhanh lên ba chỗ huyệt đạo trên người y.

Tập Thu Nhai chỉ kịp hự lên một tiếng, ngã bịch xuống đất.

Tiểu Trần vừa khóc vừa bỏ tới, nhưng nàng không biết cách giải huyệt, dù có lay lắc thế nào cũng không làm y tỉnh lại được.

Tập Tiểu Phong cười khùng khục, thỏa mãn nhìn hai người, một người bất động vô lực, một người đang khóc lóc thảm thương, rồi hạ lệnh: “Lột quần áo bọn chúng ra rồi quăng xuống sông. Nhanh lên!”.

Trong đám kỹ nữ có một người bất nhẫn run run giọng lên tiếng khuyên can: “Trang chủ, hai người là huynh đệ, hà tất phải làm vậy chứ?”.

Một người khác cũng tiếp lời: “Trang chủ, nhị thiếu gia không hiểu tôn ti trật tự, ngài giáo huấn một trận là được rồi, làm như vậy sẽ hại đến mạng người đó...”.

Tập Tiểu Phong cười gằn.

Chúng nhân còn đang hoang mang, thì y đã xuất đao.

Một đao, hai đầu người. Hai kỹ nữ vừa lên tiếng, đầu đã rơi khỏi cổ.

Thảm cảnh khiến không ai dám kêu lên tiếng nào, không ai dám nói gì, thậm chí là cả cử động cũng không dám.

Tập Tiểu Phong chậm rãi thu đao, tra vào vỏ, rồi cất giọng lạnh lùng đến rợn cả người: “Làm theo lời ta vừa nói”.

Đến lúc này, thử hỏi có ai dám nghịch ý y nữa?

Tiểu Trân là một nữ tử rất đẹp, cũng rất thuần khiết, dưới ánh trăng, thân thể nàng đều đặn, trắng muốt, ngay cả những kỹ nữ dạn dày kinh nghiệm đã nhìn đủ cảnh đời cũng không khỏi động lòng, đồng thời cũng đau lòng thay cho nàng. Đôi chân dài trắng muốt, cái miệng đỏ thắm, thậm chí cả đôi mắt sợ hãi không dám mở ra cũng làm người ta đau lòng hết sức.

Vậy mà Tập Tiểu Phong lại muốn ném một người đang sống sờ sờ như vậy xuống sông đi “vớt trăng”.

Tập Thu Nhai cũng là một nam tử tuấn tú. Lồng ngực rộng và trắng trẻo, đôi cánh tay thanh tú nhưng đầy sức mạnh. Đáng tiếc là vì đã bị đại ca mình điểm huyết đạo, nên y không thể giãy dụa gì, mặc cho người ta lột y phục rồi ném xuống sông.

Các tráng đinh của Tập gia trang tuy rằng đối diện với nhục thể kiều diễm của Tiểu Trân, nhưng không ai dám chần chừ thêm một chút, bởi vì, Trang chủ của bọn họ, Tập Tiểu Phong đã nói: “Nhanh!”.

Không ai biết Tập Tiểu Phong đang phát bệnh gì.

Vạn nhất làm y tức giận, nói không chừng bản thân mình cũng sẽ gặp tai ương. “Bụp!” một tiếng, rồi không biết đầu sẽ bị bỏ làm mấy mảnh?

Đến lúc Tập Thu Nhai và Tiểu Trân bị ném xuống sông, Tập Tiểu Phong mới hài lòng nói: “Hay lắm, không ai được vớt bọn chúng lên. Nghe cho rõ, kẻ nào cứu bọn chúng, ta sẽ giết kẻ ấy”.

Không ai dám cứu.

Sau đó Tập Tiểu Phong hạ lệnh quay thuyền, vừa đi vừa đàn hát vui vẻ, vừa uống rượu ngâm thơ, đến lúc lệ tuôn đầy mặt mới bỏ đi.

Đám kỹ nữ đến lúc này mới dám gấp người ra nôn mửa.

Nước sông loang lảng, trăng thanh gió mát.

Có ai biết được trong đêm trăng thanh này, trên hoa thuyền mỹ lệ nhất, trên đoạn sông đẹp nhất, có một thảm sự nhơ bẩn và tàn khốc đã xảy ra.

6.

Nhưng đúng vào sát na và Tiểu Trân bị ném xuống nước, hai người đang ngồi trên một con thuyền nhỏ đậu bên bờ Khóa Hồ giang đều giật mình.

Thanh niên thương tích đầy mình, thân sắc lạnh như băng nói: “Có người rơi xuống sông”.

Trung niên nhân mặt mũi ôn hòa mỉm cười nói: “Là bị người ta ném xuống sông”.

Thế là, bọn họ lập tức tới chỗ vừa phát ra tiếng động. Lúc ấy, hoa thuyền đã trên đường quay về.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tam quán sự và Nhị quán gia

Ba ngày sau, Tập gia trang vốn đã bất an, lại có thêm hai vị khách không mời.

Hai người này, một người giống như một thanh kiếm, một thanh kiếm chỗ nào cũng sắc bén phi thường. Người này tuy mình mang thương tích, nhưng trông vẫn dũng mãnh và nhanh nhẹn như một con báo.

Người còn lại là một trung niên cao lớn lực lưỡng, nhưng thần thái ôn nhu văn nhã, gương mặt đượm nét phong trần nhưng không mệt mỏi, giống như một người vừa mới tắm rửa xong, cùng hai tử và thê tử mình thương yêu nhất chuẩn bị dùng cơm vậy.

Phía trước đại môn của Tập gia trang có thể trông thấy chín tráng hán, đương nhiên là không tính những người không nhìn thấy hoặc đang ẩn nấp trong số này. Trong chín người, có tám người lưng đeo đai trắng, chỉ có một đại hán mặt đầy râu ria đứng ở bậc cửa là quần dây lưng màu cam.

Hai người bước đến cửa liền bị đám tráng đinh ngăn lại quát hỏi: “Các người là ai?”.

Thanh niên nhân kia trả lời rất hay.

“Chúng ta là người”.

“Các người đến đây làm gì?”.

Tráng đình kia hung hăng quát lên một tiếng. Thông thường, rất nhiều tên tiểu vô lại đã bị một tiếng quát này của hán làm cho sợ hãi chạy mất.

“Chúng ta đến tìm Trang chủ của các ngươi?”.

Thanh niên kia đáp.

Tám tráng đình này vốn đã tức giận, nghe thấy thanh niên kia trả lời như vậy thì không hện mà cùng nghĩ: “Loại ôn dịch này muốn ăn đòn đây!” Nhưng rồi lại nghĩ tiếp: “Tập gia trang xưa nay hiệp danh đình đình, không thể tùy tiện xuất thủ đánh người bừa bãi như vậy được”.

“Các hạ quen biết Trang chủ của chúng ta?”.

“Không quen biết”.

“Nhìn ngươi chắc cũng không quen biết nổi đâu”.

“Có điều...”. Thanh niên kia mỉm cười: “Hôm nay chúng ta sẽ quen biết y”.

Tám tráng đình cùng động nộ, nhưng đại hán râu xồm thất dây lưng màu cam đã đằng hán một tiếng, bước lên phía trước.

Chỉ thấy cước bộ người này trầm ổn, rất có uy thế, mỗi một bước, thạch cấp cơ hồ như bị y dẫm nát dước chân vậy. Đôi mắt y mở lớn, lướt qua trên mặt hai người một lượt, rồi lại một lượt, sau đó mới hỏi: “Xin được thỉnh giáo tôn danh quý tính của các hạ”.

Lần này thì trung niên kia lên tiếng đáp lời: “Ta là Thiết Du Hạ, y là Lãnh Lăng Khí, đến đây để bãi phòng Tập Tiểu Phong trang chủ”.

Đại hán kia hơi ngẩn người rồi cười khẩy nói: “Đại danh của hai vị, ta chưa từng nghe qua, không biết đại hiệu là...”.

Thanh niên hừ lạnh một tiếng ngắt lời: “Thì ra muốn gặp Tập trang chủ còn phải có đại danh đại hiệu mới được sao?”.

Đại hán kia không ngờ lại không tức giận, mà chỉ cười hắc hắc nói: “Đương nhiên. Người có danh trong thiên hạ có ai nhàn rỗi mà một ngày tiếp đón ba bốn khách nhân vô vị chứ, nếu như không có danh hiệu, thử hỏi ai muốn tiếp kiến các người chứ?”.

Trung niên nhân bước lên trước mặt thanh niên kia, chậm rãi nói: “Ta thấy thế này được không, làm phiền vị đại ca này vào báo với Tập tam quân sự một tiếng, nói là có chúng ta đến, không biết huynh thấy thế nào...”.

Hai hàng lông mày đậm của đại hán hơi nhíu lại, lẩm bẫm nói: “Chuyện nhỏ thế này ta cũng có thể quyết định được, không cần làm phiền đến Tam quân sự làm gì, lão nhân gia người rất bận...”.

Trung niên nhân cười cười nói: “Không phải chúng ta xem thường lão đại huynh, cũng không phải không hiểu quy củ giang hồ, chỉ là lần này chúng ta tới đây trước là vì chuyện tư, sau là vì chuyện công, nên cũng không tiện đưa danh thiếp, còn lễ vật kiến diện... chúng ta là người ăn cơm công môn, nên cũng không thể biết pháp phạm pháp, điểm này mong lão đại huynh thứ cho”.

Lời này vừa nói ra, đại hán lập tức sững người. Chắc y cũng biết hai người này chắc hẳn cũng có chút lai lịch, nên liền khề nhíp nhíp chân nói: “Ta có thể hỏi giúp hai vị, có điều mấy ngày nay Tam quân sự lão nhân gia rất bận, chưa chắc đã chịu gặp các vị đâu”.

“Được... được...”. Trung niên nhân vội nói.

“Chỉ cần lão đại huynh chịu thay chúng ta thông báo một tiếng là được”.

Đại hán kia bán tín bán nghi đi vào bên trong. Tám tráng đình còn lại, người nào người nấy đều tròn mắt lên nhìn hai người lạ mặt, cơ hồ như trong lòng sớm đã coi hai người khách không mời mà đến này là hạng tiểu tặc đến quấy rối rồi vậy.

Một lát sau thì đại hán râu xồm từ xuất hiện trở lại, không phải đi ra, mà là chạy ra. Y chạy đến trước mặt hai người, vừa thở hổn hển vừa run run giọng nói: “Hai vị, thật có lỗi, tiểu nhân có mắt không trong, có mắt mà không thấy Thái Sơn, không biết hai vị đại giá quang lâm, đáng chết, đáng chết...”.

Chỉ nghe một giọng vang vang như chuông đồng cất lên: “Tập Hoạch, cho dù ngươi không đáng chết thì cũng đáng đánh lắm. Ngay cả đại danh của Thiết nhị gia và Lãnh tứ gia mà cũng không biết...”.

Một người vận trường bào màu xanh, dày gấm màu đen bước ra, tóc bạc như cước, mũi ưng mắt ó, khỏe miệng cười cười. Chỉ thấy lão cung tay nói: “Chuyện này cũng khó trách bọn chúng, vì danh hiệu của Thiết đại nhân và Lãnh đại nhân quá lớn, thế nên danh tính thật cũng không mấy người biết được, thực là...”.

Nói tới đây, lão lại ngửa mặt cười lên ha hả. Thiết Thủ và Lãnh Huyết cũng ôm quyền hoàn lễ, nhưng thấy người này tuổi đã gần cổ lai hi, lưng đã hơi cong, nhưng bước chân vẫn như hổ bộ long hành, toàn thân không chút sơ hở, trong lòng đều không khỏi hơi chấn động.

Chỉ thấy lão đầu cười khanh khách: “Tiểu lão nhi là Tam quân sự Tập Lương Ngộ của Tập gia trang... nào nào các ngươi hãy hành lễ với Thiết Thủ nhị gia và Lãnh Huyết tứ gia trong Tứ Đại Danh Bộ danh lừng thiên hạ, xin hai vị thứ tội đi...”.

Tám tráng đình còn lại nghe lão nói vậy, đều lộ vẻ kinh hãi, không ngờ hai người ăn mặc tầm thường này lại chính là hai vị đại danh bộ Thiết Thủ và Lãnh Huyết mà hắc đạo nghe danh thì vỡ mặt, còn bạch đạo nhân sĩ thì người người đều kính phục.

2.

Thiết Thủ cười cười nói: “Ngàn vạn lần đừng nói vậy, kỳ thực cái danh hiệu Tứ Đại Danh Bộ đó cũng chỉ là bằng hữu giang hồ quá yêu mà ban cho chúng ta mà thôi. Hào thủ trong công môn không biết có bao nhiêu người, mấy sư huynh đệ chúng ta chỉ tuân theo chức trách, quả thực là vô cùng hổ thẹn với hiệu xưng đó”.

Tập Lương Ngộ hít một hơi thuốc, cười ha ha nói: “Hai vị quá khách khí rồi, Phi Huyết Truyền Nhân Liễu Kích Yên và Tuyệt Diệt Vương Sở Tương Ngọc năm xưa bị hai vị khắc chế, nhưng có thấy vị đại quan đại tướng nào động được đến một cọng tóc của bọn chúng đâu...”.

Đây chính là hai chiến tích anh dũng của Thiết Thủ và Lãnh Huyết, cũng có thể nói là những trận chiến chấn động cả giang hồ, cả chín đại hán canh cửa đều gật đầu lia lịa, cung kính cúi đầu thi lễ với hai người.

Kỳ thực đám người này tuy đều có chấn động bởi uy danh của hai đại danh bộ, song trong lòng chưa chắc là đã tâm phục, có điều phạm là hành tẩu trong giang hồ, có mấy loại người ngàn vạn lần không nên đắc tội, trong đó không nên nhất chính là công sai, bộ khoái, huống hồ trước mắt bọn họ lại là thiên hạ tứ đại danh bộ đồ đệ của Già Cát tiên sinh, xưa nay chưa từng vị nể tình riêng?

Vì thế cả chín người đều lộ vẻ kính phục, hồng mong sau này ngộ nhờ bản thân có phạm phải chuyện gì, hai vị danh bộ này sẽ nể chút tình gặp mặt mà nương nhẹ.

Thiết Thủ thăm thò dài, rồi nói: “Tập quán sự”.

Tập Lương Ngộ nhướn mày nói: “Nào nào, chúng ta vào uống chén rượu rồi nói tiếp”.

Thiết Thủ nghiêm mặt nói: “Chúng ta có việc bên mình, rượu này không thể uống được”.

Tập Lương Ngộ nheo nheo mắt thò ra một hơi khói: “Không biết hai vị có việc gì?”.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói: “Tháng này Tập gia trang xảy ra chuyện gì, chắc hẳn Tập tam quán sự biết rõ hơn chúng ta, đầu cần phải tốn công nói lại làm gì nữa”.

Tập Lương Ngộ vẫn cười hi hi nói: “Nhị vị nếu không ngại thì xin cứ nói ra, Tập gia trang cây cao bóng lớn, lúc nào cũng có những lời đồn đãi không hay, có một số chuyện bên ngoài còn biết trước cả người trong trang cũng không chừng”.

Lãnh Huyết nói: “Nghe nói bảy ngày trước, Trang chủ của quý trang thần trí bất bình thường, đã giết sạch cả gia cầm gia súc trong trang, không biết có chuyện này hay không?”.

Tập Lương Ngộ nghe chàng hỏi vậy thì ngậy người ra, Lãnh Huyết lại nói tiếp: “Sáu ngày trước, Trang chủ Tập Tiểu Phong của các vị bức gian không thành, vung đao chém bị thương một nha hoàn của Trang chủ phu nhân, có chuyện này chứ?”.

Tập Lương Ngộ gương cười nói: “Lãnh đại nhân nghe tin này ở đâu vậy?”.

Lãnh Huyết không trả lời y, lại hỏi tiếp: “Năm ngày trước, Tập trang chủ canh ba nửa đêm nhảy lên nóc nhà lớn giọng ngâm thơ Đường, làm toàn trang không ai ngủ được, chắc chuyện này không sai phải không?”.

Gương mặt đầy những nếp nhăn của Tập Lương Ngộ có rạn ra một nụ cười: “Trang chủ nửa đêm có nhã hứng, đọc cổ thi làm người trong trang không ngủ được thì cũng phạm pháp sao?”.

Lãnh Huyết cơ hồ như không hề để ý y nói gì, lại tiếp tục nói: “Bốn ngày trước, chỉ vì một chuyện nhỏ bằng hạt vừng, mà y đã nổi trận tam bành, đánh bị thương ba gia đình. Cũng trong đêm đó, trong phòng vang lên tiếng kêu cứu của Trang chủ phu nhân và tiểu thiếu gia, mấy ngày sau, các người không còn trông thấy phu nhân và thiếu gia đâu nữa, chuyện này chắc không phải sự thật chứ?”.

Tập Lương Ngộ đảo mắt nhìn quanh, rồi bước lên nửa bộ, thấp giọng nói: “Lãnh gia, chúng ta vào trong nói chuyện được không?”.

Thiết Thủ gật đầu: “Hào!”.

Tập Lương Ngộ khom người đưa tay: “Mời!”.

Ba người bước vào trong trang, Tập Lương Ngộ mời hai người ngồi xuống, sau đó xin phép vào nhà trong. Giấy lát sau thì trà được dâng lên, nhưng Lãnh Huyết và Thiết Thủ đều đặt lên chiếc kỷ nhỏ bên cạnh mà không uống.

Một chốc sau thì Tập Lương Ngộ mới chậm rãi đi ra, trong tay cầm một gói khá nặng, trên mặt nở nụ cười ám muội, rồi dúm cả gói đồ vào tay Thiết Thủ.

“Đây là gì?”.

Thiết Thủ hỏi.

“Một chút thành ý của tệt trang”.

Tập Lương Ngộ nói.

“Đây là một chút tiểu tâm ý của nhị quân sự chúng tôi, hai vị đường xa tới đây, không thể đi không một chuyến... chỗ này... tuy nói là một chút lễ mọn, nhưng muốn mua một hai chức huyện thái gia... có lẽ cũng dư rồi”.

Thiết Thủ cười cười: “Đa tạ!”.

“Không cần khách khí”.

Tập Lương Ngộ lại thò ra mấy vòng khối.

“Thứ cho tại hạ không tiễn”.

Thiết Thủ lắc đầu: “Chúng ta không đi”.

Tập Lương Ngộ nheo mắt: “Không đủ?”.

Thiết Thủ mỉm cười: “Không phải không đủ, mà là không cần”. Vừa nói chàng vừa trả lại gói đồ trong tay cho Tập Lương Ngộ: “Chúng ta muốn gặp Tập trang chủ”.

Tập Lương Ngộ trầm ngâm giây lát rồi đáp: “Trang chủ của chúng tôi rất ít khi gặp người ngoài”.

Thiết Thủ nói: “Nhưng những chuyện xảy ra gần đây, y có thể không gặp người khác, chứ tuyệt đối không thể không gặp những người có công vụ bên người như chúng ta”.

Tập Lương Ngộ mỉm cười: “Có điều Trang chủ cũng chỉ giết chết mấy con cầm đầu, mấy con thú nuôi trong trang, không cẩn thận làm bị thương một nha hoàn với ba tráng đinh, cao hứng lên nóc nhà đọc thơ lúc nửa đêm mà thôi, những chuyện này chắc cũng không nghiêm trọng đến mức hai vị không gặp người không được có phải không?”

Thiết Thủ gật đầu: “Nếu chỉ là những chuyện này thì đương nhiên không có gì nghiêm trọng”.

Lãnh Huyết tiếp lời: “Có điều ba ngày trước, y điểm huyết đạo của đệ đệ mình, rồi lột sạch y phục của một nữ tử, ném hai người đó xuống sông, lại còn giết chết hai kỹ nữ nữa, đây là tội sát nhân rồi”.

Thiết Thủ nói tiếp luôn: “Hai ngày trước y còn rút đao xông ra khỏi Tập gia trang, thấy người liền chém, thử hỏi đây là tội gì?”.

Lãnh Huyết lại nói tiếp: “Nghe nói một ngày trước Tập trang chủ tuy đã bị các vị giam lỏng, nhưng vẫn giết chết bốn thân tín, trong đó có một người là lão bộc của tiền Trang chủ, lại còn cưỡng hiếp muội tử của Tập phu nhân nữa”.

Thiết Thủ tiếp lời ngay: “Tập tam quân sự, ngài nghe đây, người như vậy, chúng ta có thể không tìm đến hay sao?”.

Tập Lương Ngộ nhú mày lại, lâm bẩm nói: “Nếu hai vị chê bao này còn chưa đủ, tại hạ sẽ đi lấy thêm hai bao nữa”.

Thiết Thủ nói: “Vậy thì Tam quân sự hãy mang hết bao trong Tập gia trang ra đây đi là vừa”.

Tập Lương Ngộ nhướng mày: “Hả?”.

Thiết Thủ cười cười: “Tránh để bọn ta nói thêm mấy câu nữa, Tam quân sự lại vào trong một lần, rồi mấy câu nữa, quân sự lại vào lần nữa, cứ đi đi lại lại như vậy, chắc ngài biến thành con ngựa thồ hàng mất”.

Tập Lương Ngộ cười khục khục, lấy hai ngón tay nhón trong bao đồ ra một đỉnh hoàng kim sáng lấp lánh, vừa cười vừa nói: “Thiết đại gia, ngài xem đi, là vàng thật đó”.

Thiết Thủ bật cười, trên đỉnh vàng có hai dấu ngón tay sâu hoắm, giống như khi mới đúc ra đã bị như thế rồi vậy. Chàng cũng lấy hai ngón tay, nhón lấy đỉnh vàng, rồi đưa trả lại cho Tập Lương Ngộ: “Đương nhiên là vàng thật, nếu là giả thì tội danh đâu chỉ có những gì chúng ta vừa nói?”.

Tập Lương Ngộ nhận lại đỉnh vàng, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Bởi vì dấu ngón tay bên trên đã hoàn toàn biến mất như chưa từng tồn tại bao giờ vậy, hoàn toàn không có dấu vết.

Lúc này chợt nghe một người cười lên ha hả, sải chân bước vào đại sảnh, một cỗ khí thế bức nhân ép tới, làm y phục của cả ba người trong sảnh đều như phất ngược về phía sau.

Người mới bước vào cười lớn nói: “Ta nói rồi mà, lão tam ngươi muốn dùng hoàng kim mua chuộc Thiết nhị gia, Lãnh tứ gia thì chà chết hết ngón tay cái của người trong võ lâm đi còn hơn”.

Người này niên kỷ chắc không quá ngũ tuần, vậy mà luôn miệng gọi Tập Lương Ngộ là lão tam: “Ta đã nói rồi, lão tam à, lần này thì ngươi nhìn sai người

rồi”.

Chỉ thấy người này lưng hùm eo gấu, song mục sáng rực, cao chừng sáu thước có dư, râu ria đầy mặt, ngôn hành cử chỉ đều rất có khí phái, nhưng lại tuyệt đối không hơi hợm, Thiết Thủ ngẩng đầu lên nhìn, khẽ nhướn mày hỏi: “Nhị quân gia?”.

Người kia lại cất tiếng cười hào sảng: “Chính là kẻ mọn”.

Thiết Thủ mỉm cười: “Nhị quân gia đến thì hay lắm, chúng ta đang muốn bái kiến Tập trang chủ, làm phiền Nhị quân gia chuyển cáo giúp một tiếng”.

Tập Anh Minh cũng cười cười đáp lại: “Chắc Thiết nhị gia, Lãnh tứ gia cũng biết, dù là công sai nha môn muốn bắt phạm nhân, cũng cần cấp trên hạ lệnh xuống... không biết hai vị phụng mệnh của vị đại nhân nào, hay có thủ dụ chỉ thị gì, hạ lệnh hai vị chấp hành...”.

Lời của y vô cùng rõ ràng, nếu không có chỉ thị của cấp trên, thì cho dù Thiết Thủ và Lãnh Huyết là danh bộ, cũng không thể tùy tiện vào nhà lục soát bắt người được.

Tập Anh Minh lại nói tiếp: “Theo tại hạ được biết, huyện quan ở đây muốn gặp Trang chủ của chúng tôi cũng không dám như vậy, còn về Gia Cát tiên sinh, người xa ngoài ngàn dặm, chắc cũng không thể biết mà chỉ thị hai vị điều tra chuyện của Tập gia trang được”.

“Chi bằng...”.

Tập Anh Minh chậm rãi nói: “Hai vị trở về trước, tại hạ sẽ sắp xếp thời gian, đề hai vị gặp mặt Trang chủ”.

“Đích thực chúng ta không có thủ lệnh của cấp trên, vì vậy hôm nay đến đây là cầu kiến, chứ không phải truy nã”.

Thiết Thủ bình tĩnh nói.

Tập Anh Minh lại cười, xoa xoa tay nói: “Vậy thì tốt rồi”.

Y đang định nói tiếp thì Thiết Thủ đã ngắt lời: “Có điều chúng ta cầu kiến, nhưng không thể không gặp”.

Tập Anh Minh “ừ” một tiếng: “Sao ngay cả công sai cũng không tuân kỷ thủ pháp, làm sẵn làm bậy như vậy?”.

Thiết Thủ cười cười: “Bởi vì Tập Tiểu Phong đã hại mấy nhân mạng, thiết chứng như sơn, ai cũng có thể lập tức có hành động ngăn cản y tiếp tục gây tội ác”.

Nhân thân Tập Anh Minh sáng rực lên: “Chà, vậy là Thượng Phương bảo kiếm, tiền trăm hậu tấu rồi”.

Tới đây, y lại cười khẩy: “Tại hạ biết, Tứ Đại Danh Bộ dưới trướng Gia Cát tiên sinh có thân phận đặc thù, có thể hoàn toàn hành động theo ý mình, nhưng quyền lợi đặc biệt này liệu có biến thành lạm dụng quyền lực, hại người vô cớ hay không?”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nghe thấy tám chữ “lạm dụng quyền lực, hại người vô cớ” đều sầm mặt xuống. Tập Anh Minh lại cao giọng nói tiếp: “Hai vị phá án, chuyện tiền trăm hậu tấu thật nhiều vô số kể, ví như Lãnh tứ gia từng giết chết bốn mươi ba người trước cửa nhà Lưu Cửu Như ở khu lò gạch, vậy có phải là lạm sát không? Hay Thiết nhị gia trong trận Liên Vân Trại đã chỉ thị cho Liễu Nhạn Bình thống lĩnh giết chết bọn Mã chương quỳ, trong đó có kẻ nào vô tội không? Lễ nào những người đó kẻ nào cũng đáng chết, kẻ nào cũng đáng giết? Khi các vị phá án đều nhìn rõ các bằng hữu của mình dùng mãnh sát địch, nhưng nếu theo đúng pháp luật, bọn họ đều không có quyền giết chết đối phương, tại sao các vị lại mất nhắm mắt mờ, không lập tức bắt họ về quy án?”.

Trong tập “Hung Thủ”, khi Lãnh Huyết điều tra chân hung, từng bị một đám thích khách tập kích, để tự bảo vệ mình nên chàng đã liều mạng sát địch, giết chết bốn mươi ba tên địch. Còn trong trận truy đuổi Tuyệt Diệt Vương Sở Trương Ngọc, để đột phá vòng vây, Thiết Thủ và những người cùng đi đã phải giết chết vài hảo hán Liên Vân Trại tương trợ cho họ Sở, vì chuyện này mà đến nay chàng vẫn áy náy không yên.

Tập Anh Minh rất giỏi tranh biện, những lời này nói ra vô cùng tron tru, sắc bén thập phần. Chỉ nghe y lại mỉm cười nói tiếp: “Còn Trang chủ nhà chúng tôi, chỉ đã thương mấy người trong trang, và vài người sống xung quanh, bọn họ đều đã nhận được bồi thường thỏa đáng, không ai cáo giác Trang chủ cả, vì thế chuyện này chúng tôi đã giải quyết cả rồi, hai vị đã có dạ quan hoài, bản trang trên dưới đều cảm kích muôn phần, chỉ là...”.

Tập Anh Minh lại cười hăng hắc: “Thiết nhị gia, Lãnh tứ gia thiết diện vô tư, tuyệt không vị nể tình riêng, có điều là nếu hai vị lạm dụng quyền lực, quản chuyện không phải của mình... thì không phải là cũng giống như lũ gian thần hoạn quan hoành hành bạo ngược, hay tham quan ô lại ý thể hiếp người hay sao... nhưng mà...”.

Tập Anh Minh ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Hai vị đều là người thông minh, người thông minh thì nhiều bằng hữu, ít kết oán, có những lúc phải xuất thủ đặc biệt nhanh, nhưng cũng có lúc phải mở to mắt ra nhìn, người thông minh như vậy, xưa nay đều sống rất lâu”.

“Lời Nhị quân gia nói rất có đạo lý”.

Lãnh Huyết lên tiếng: “Chỉ có điều chúng ta chọn nghề bộ khoái này, không phải vì muốn mình sống lâu, mà là vì hy vọng người khác có thể sống lâu thêm một chút”.

“Hơn nữa”.

Thiết Thủ cười cười nói: “Nhị quân gia tuy nói những người Tập trang chủ đánh bị thương hoặc giết chết đều là người trong nhà, và không ai dám cáo giác y, nhưng cho dù là y giết chết nhị tử của mình, chúng ta cũng không để y làm bừa làm bậy...”.

“Huống hồ...”.

Thiết Thủ nhìn thẳng vào gương mặt như căng ra của Tập Anh Minh: “Nếu để y tiếp tục làm bừa, chẳng những Tập phu nhân và Tập thiếu gia đều thật sự gặp nguy hiểm, mà chỉ sợ thanh danh mấy trăm năm nay của Tập gia trang cũng bị hủy trong tay y nốt”.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Một cái nháy mắt là bao lâu

Một hồi lâu, Thiết Thủ, Lãnh Huyết, Tập Lương Ngộ, Tập Anh Minh đều không nói gì.

Tập Anh Minh đột nhiên hỏi Tập Lương Ngộ: “Lão tam, ngươi có biết một cái nháy mắt là bao lâu không?”.

Tập Lương Ngộ lập tức đáp: “Không biết”.

Tập Anh Minh nói: “Vậy ngươi nháy mắt một cái xem nào”.

Tập Lương Ngộ quả nhiên y lờ nháy mắt một cái, trong khoảng thời gian mí mắt của y khép lại đó, Tập Anh Minh đột nhiên xuất đao!

Trong ống tay áo y có một thanh đao, tiểu đao, trong thời gian một cái nháy mắt ấy, Tập Anh Minh đã phát ra mấy đao liên tiếp, không rõ là bao nhiêu, sau đó quơ tay ra khoảng không phía trước một cái. Khi Tập Lương Ngộ mở mắt ra, đao đã không thấy đâu nữa, Tập Anh Minh từ từ xoè bàn tay ra, đưa đến trước mặt Tập Lương Ngộ nói: “Thời gian một cái nháy mắt chính là thời gian ta xuất đao mấy lần, ngươi thử đếm xem chỗ này có bao nhiêu sợi tóc, mỗi đao là một sợi”.

Thiết Thủ mỉm cười: “Không cần đếm nữa”.

Tập Anh Minh quay lại: “Ừa?”.

Thiết Thủ nói: “Là chín đao”.

Tập Anh Minh cố ý bật cười, khiêm nhượng nói: “Cũng không nhiều lắm”.

Thiết Thủ vỗ tay nói: “Trong nháy mắt phát chín đao, Thất Hồn đao pháp quả danh bất hư truyền”.

Tập Anh Minh mỉm cười: “Không biết đôi Vô Định Thủ danh chấn thiên hạ của Thiết nhị gia, trong nháy mắt có thể đánh ra bao nhiêu chương, bao nhiêu quyền?”.

Lãnh Huyết đột nhiên lên tiếng: “Quyền của huynh ấy không nhanh”.

Lời vừa dứt, chàng đã bắt ngờ xuất kiếm.

Kiểm chỉ cách mi tâm Tập Anh Minh đúng một phân, đao trong ống tay áo y mới chỉ rút ra được một nửa, chưa kịp xuất chiêu, đã cảm thấy mi tâm mình bị kiếm phong làm cho lạnh buốt.

Lãnh Huyết lạnh lùng nói: “Ta xuất kiếm, không có ai kịp nháy mắt”.

Tập Anh Minh nhìn chăm chú vào đầu lưỡi kiếm của chàng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Chợt nghe một người vỗ tay, cười khanh khách nói: “Lão nhị, lão tam, hai người đùa đủ rồi đó. So chỉ lực với Thiết huynh, tranh khoái kiếm với Lãnh huynh, đâu khác gì lấy trứng chọi đá, tự mình chuốc nhục chứ?”.

Sau đó thanh âm kia lại nói: “Lãnh huynh, Thiết huynh, chúng ta ăn cơm của Tập gia trang, tự nhiên phải giữ gìn cho Tập trang chủ, hai vị xin chớ trách”.

Người kia nói vậy, Lãnh Huyết chỉ đành thu kiếm lại.

Tập Anh Minh giờ mới dám động thân, lui lại ba bước, cùng với Tập Lương Ngộ khom người vái chào người mới đến.

Thiết Thủ chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy người này mặt đỏ, áo trắng, tướng mạo bình phàm, cử tay động chân cũng không có khí phái gì đặc biệt, lại hoàn toàn không có vẻ phong bị gì là chuẩn bị xuất thủ gây hấn, bèn cung tay nói: “Nếu tại hạ đoán không lầm, các hạ đây chính là Cửu Mệnh tổng quản Đường Thất Kinh mà người đời tán tụng là ‘Đánh không chết, không chuyện khó, bần nhão cũng đáp được nên tường thành’ phải không?”.

Người kia hoàn lễ nói: “Đó là giang hồ bằng hữu nể tình, dát vàng dát bạc lên hồ xí như tại hạ đây thôi, kỳ thực làm gì có chuyện đánh không chết chứ?”.

Thiết Thủ cười cười: “Có điều, đã đến tay Đường đại tổng quản, đích thực là cũng không có chuyện gì là không làm được”.

Lãnh Huyết tiếp lời: “Vì vậy, Đại tổng quản dẫn chúng ta đi bái kiến Tập trang chủ là tốt nhất”.

Đại tổng quản của Tập gia trang Đường Thất Kinh nói: “Giang hồ truyền ngôn Lãnh tứ hiệp khoái kiếm cao tuyệt, kiên nhẫn quả cảm, nhưng không giỏi lời ăn tiếng nói, đây đúng là lời đồn mà! Hôm nay tại hạ nghe được một câu hết sức đơn giản của Lãnh tứ hiệp, thì biết ngay kẻ phao tin này kém hiểu biết nhường nào!” Nói xong y liền ngửa mặt cười một tràng dài. Chiêu lấy tán mỹ đề cho qua lời đề nghị của Lãnh Huyết này quả thực vô cùng tuyệt diệu.

Lãnh Huyết nghiêm mặt nói: “Đại tổng quản!”.

Đường Thất Kinh lập tức đáp: “Hai vị mới thượng tọa, tại hạ đã cho chuẩn bị chút com rượu đậm bạc. Hai vị từ xa tới đây, chuyện gì cũng có thể vừa ăn vừa từ từ nói mà”.

Lãnh Huyết lạnh lùng trả lời: “Chỉ sợ trên yến uống rượu nồng, trong tiệc nói lời khách sáo, ăn xong uống xong, Đại tổng quản lại tặng tiền tặng ngựa, vậy chúng ta có khác gì những kẻ đến quấy rầy, ăn xong rồi phui đi bỏ đi đâu?”.

Đường Thất Kinh thờ dãi một tiếng nói: “Nếu như theo đúng thủ tục, hai vị muốn gặp Trang chủ cũng không phải chuyện dễ. Nếu nhờ Tuần sát sứ hoặc Huyện thái gia đề kiến, vậy thì quan viên ở vùng này cũng không thể đảm đương được trách nhiệm này... nếu hai vị muốn kính xin thủ dụ của Gia Cát tiên sinh, thì cũng phải mất nửa tháng thời gian mới được...”.

Lãnh Huyết tức giận quát: “Nói như vậy, rõ ràng là đã tỏ rõ các người đã mua chuộc mệnh quan triều đình, đây là ý gì chứ?”.

Đường Thất Kinh mỉm cười: “Lãnh hiệp hà tất phải động nộ, đây không phải là hối lộ, chỉ là các vị đại nhân ở vùng này hết thầy đều rất tín nhiệm Tập gia trang... cũng giống như Thánh thượng sủng tín Gia Cát tiên sinh, Gia Cát tiên sinh tin cậy các vị thôi mà”.

Đường Thất Kinh đưa ra tỷ dụ này có thể nói là vô cùng to gan, song cũng rất thỏa đáng, nếu người có quyền lực, tin tưởng sủng ái người quân tử, tự nhiên sẽ được trợ lực rất lớn, còn nếu tin nhầm phải hạng tiểu nhân, vậy thì họa lớn vô cùng. Thiết Thủ đành thờ dãi nói: “Tập trang chủ sát thương người dân vô tội, chúng ta là bộ khoái, đương nhiên phải tra xét đến cùng, tại sao Đại tổng quản lại không để chúng ta tương kiến với Tập trang chủ hỏi rõ ngọn ngành chứ?”.

Đường Thất Kinh nói: “Không phải tại hạ không để hai vị gặp Trang chủ, mà là hiện giờ Trang chủ không tiện gặp hai vị”.

Thiết Thủ nói: “Đây là ý của Trang chủ?”.

Đường Thất Kinh lắc đầu: “Không phải”.

Thiết Thủ lại hỏi tiếp: “Vậy là ý của Trang chủ phu nhân?”.

Đường Thất Kinh cũng lắc đầu: “Trang chủ phu nhân và tiểu thiếu gia đã mất tích, đương nhiên không phải là ý của bọn họ”.

Lãnh Huyết liền liên tiếng: “Vậy là ý của ai?”.

Đường Thất Kinh đáp: “Của tại hạ”.

Lãnh Huyết lạnh lùng hỏi tiếp: “Ý của ngài là thế nào?”.

Đường Thất Kinh nói: “Tại hạ cũng không có ý gì cả, chỉ là Trang chủ lúc này đã không thể gặp người khác, hai vị có gặp được cũng chẳng có tác dụng gì...”. Y thờ dãi một tiếng rồi nói: “Nếu hai vị nhất định không tin, nhất định phải gặp người rồi mới tin thì cũng được... mời theo tại hạ...”.

2.

Đi qua đại sảnh đường, rồi lại đi qua rất nhiều gian sương phòng đường hoàng hoa lệ, vào trong một gian thư phòng treo đầy thư họa, Đường Thất Kinh vén tay áo lên, cầm một cây nến lớn bước vào địa đạo.

Thạch cấp của địa đạo dốc đứng, Đường Thất Kinh đi phía trước, Lãnh Huyết, Thiết Thủ, Tập Anh Minh, Tập Lương Ngộ đi thành một hàng phía sau. Bên dưới là một cái hầm lớn, trong hầm mùi thối rữa, mục nát thoang thoang bốc lên, ở cuối hầm, có một gian phòng làm bằng sắt, có chấn song lớn.

“Gian phòng” này đối với Thiết Thủ, Lãnh Huyết, có thể nói là vô cùng thân thuộc.

Tác dụng của loại “phòng” này, thông thường là dùng để giam người, nên thông thường nó được gọi là “lao phòng”.

Trong phòng chỉ có một người, người này vốn mặc một bộ bạch bào bằng tơ lụa cực kỳ hoa lệ, nhưng giờ đây đã rách tả rách toi, bản thiêu đầy bùn đất, bên trên đầy những chấy mới rận.

Đầu tóc y tán loạn rồi bù, ngồi yên một chỗ, giờ bàn chân phải lên cách mắt chỉ chừng một gang tay nhìn chăm chăm, cơ hồ như muốn quan sát lòng bàn chân mình thật cẩn thận vậy.

Đôi chân của người này còn bản hơn cả chân vừa dẫm phải phân nữa, nhưng y vẫn không hề để ý, càng nhìn càng xuất thần, miệng cứ lẩm bẩm: “Ngũ Nhạc... à... Ngũ Nhạc..., đều ở đây cả...”. Sau đó lại đưa tay nắm lấy ngón chân cái, không ngừng lay lắc, găm ghè nói: “Tung Sơn... Tung Sơn à, ta phải nhổ người ra, đập nát con khi đã đó!...”.

Năm người đã đến trước song sắt, nhưng người bên trong vẫn chẳng hề hay biết.

Đường Thất Kinh khẽ gõ nhẹ vào chân song, thấp giọng gọi: “Trang chủ, Trang chủ...”.

Đường Thất Kinh vừa cất tiếng, Lãnh Huyết và Thiết Thủ đều cảm thấy giật mình kinh ngạc.

Từ những chuyện xảy ra gần đây, có thể khẳng định thần trí của đương nhiệm Trang chủ của Tập gia trang Tập Tiểu Phong đích thực là hơi bất bình thường, nhưng Lãnh Huyết, Thiết Thủ không thể tưởng tượng là y lại điên đến mức độ này.

Đường Thất Kinh lại dùng tay gõ lên song sắt, phát ra những tiếng kêu lanh canh vui tai vang động trong hầm ngầm rồi gọi: “Trang chủ, Tập trang chủ...”. Lần này thì âm thanh có cao hơn một chút, vang vang vọng đi vọng lại mấy lượt, đập thẳng vào màng tai, âm hơi sắc, nhưng không khó nghe.

Tập Tiểu Phong cơ hồ như mê đi, ánh mắt hoang mang đảo đi đảo lại như không biết thanh âm phát ra từ đâu. Chỉ thấy y hất hất mái tóc rối bù, nói một câu kỳ quái không ai hiểu nổi, nhưng cứ nói được một đoạn thì y lại ngưng lại, cứ như vậy sáu lần mới nói hết câu.

“Điều Thuyền sinh ra đã thích ăn đường, Trương Phi Trương Nghi cùng mê thất, Đường Tam Tạng đến Quan Âm miếu tụng kinh, Bao Lý đã hết thuốc, trời cho người vạn vật, người không có vật cho trời đều đáng giết, Thần Châu rộng lớn chỉ có ta...”.

Sáu câu nói kỳ quái này, cả năm người đều nghe mà ngây người ra.

Đường Thất Kinh thở dài: “Trang chủ... người đã phát điên rồi...”.

Không ngờ câu nói này lại bị Tập Tiểu Phong nghe thấy, chỉ thấy y nhảy lên chơi chơi, hai tay vò đầu bứt tóc, miệng kêu vang: “Ta không điên, ta không điên, kẻ nào dám nói ta điên...”. Rồi lại hú lên như loài dã thú: “Các ngươi đến rồi, một, hai, ba, bốn, năm! Ha ha! Năm ngọn núi lớn! Đến đây! Đến đây! Các ngươi đến siêu độ ta đi!”.

Sau đó y bỏ ra phía song sắt, hai tay lắc mạnh liên hồi, kêu gào thảm thiết: “Muội muội... a... muội muội... Toái Mộng đào, mộng của ta vỡ rồi, đào của ta đâu? Trả Toái Mộng đào lại cho ta!”.

Đường Thất Kinh thở dài lắc đầu với Thiết Thủ, Lãnh Huyết.

Năm người chỉ đành đi theo đường cũ trở nên trên.

Gặp phải tình cảnh như vậy, còn có thể nói được gì nữa chứ.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết giờ mới hiểu tại sao Đường Thất Kinh, Tập Anh Minh, Tập Lương Ngộ ba người không muốn để mình gặp Tập Tiểu Phong trang chủ.

3.

Đại sảnh.

Thoát khỏi mùi ẩm mốc quái dị trong căn hầm kín, chúng nhân phảng phất như đều cảm thấy nhẹ cả người.

Thiết Thủ ôm quyền nói: “Hai chúng ta vì không hiểu... nội tình bên trong, nên mới nhiều lần làm khó các vị mà nặng nề đòi gặp Tập trang chủ, thật là vô cùng có lỗi, mong ba vị lượng thứ”.

Đường Thất Kinh trầm mặc nói: “Làm sao dám trách, làm phiền hai vị phí tâm quan hoài, đây là lỗi của Tập gia trang chúng tôi”.

Thiết Thủ chợt hỏi: “Phải rồi, vừa rồi Đại tổng quản có nói tới Trang chủ phu nhân và tiểu thiếu gia mất tích, chuyện này là thế nào?”.

Đường Thất Kinh nói: “Chuyện xấu trong trang, vốn không nên để người ngoài biết... nhưng Thiết huynh đã hỏi tới, Đường mô cũng không dám không dám, chỉ mong hai vị nghe xong...”.

Thiết Thủ vội nói: “Về công, về tư chúng ta đều không thể nói với người khác, những kẻ ăn com công môn như chúng ta, lại càng phải thủ khẩu như bình, về điểm này thì xin Đại tổng quản cứ yên tâm”.

Đường Thất Kinh cười: “Nhị vị hiệp huynh không làm tại hạ khó xử, thật vô cùng cảm kích... hai ngày trước, có một trận cuồng phong bạo vũ, Trang chủ cầm đao truy sát tiểu thiếu gia. Tiểu thiếu gia đáng thương chỉ là một đứa trẻ đâu biết gì, vừa kêu khóc gọi mẹ xin tha, vừa chạy loạn khắp trang. Trang chủ phu nhân chạy ra ngăn cản, cũng bị Trang chủ chém một đao, ngã lăn ra đất. Khi bọn tại hạ đến nơi thì phu nhân chỉ bảo chúng tôi đuổi theo Trang chủ, ngăn người hạ độc thủ với tiểu thiếu gia, nhưng vẫn chậm mất một bước...”.

Thiết Thủ buột miệng hỏi: “Sao?”.

Đường Thất Kinh thở dài, lắc đầu nói: “Khi tại hạ đuổi tới nơi, đã thấy Trang chủ vung đao lên chém tiểu thiếu gia... tiểu thiếu gia đáng thương chạy đến bờ sông, là đã hết đường... trúng phải một đao của Trang chủ, liền ngã xuống sông, bị nước cuốn đi...”.

Thiết Thủ trầm giọng: “Nghe nói... Tập gia trang nghiêm lệnh cấm con cháu được lại gần dòng nước có đúng không?”.

Đường Thất Kinh gật đầu: “Tự nhiên là tiểu thiếu gia không thông thủy tính, lại trúng một đao... ôi...”.

Lãnh Huyết nói: “Y điên cuồng như vậy, giam cầm cũng không phải là cách. Các vị giam y lại, có thể giam được bao lâu chứ?”.

Đường Thất Kinh cũng đồng ý với Lãnh Huyết: “Đúng vậy, còn bao nhiêu sự vụ lớn nhỏ trong trang, đang xếp hàng để chờ Trang chủ giải quyết nữa”.

Lãnh Huyết hỏi: “Vậy còn Trang chủ phu nhân?”.

Tập Anh Minh lên tiếng đáp: “Sau trận hung sát đó, chúng tôi phải rất nỗ lực mới khuyên được Trang chủ trở về, nhưng phu nhân... ôi... có lẽ vì quá thương tâm nên đã rời trang bỏ đi rồi”.

Tập Lương Ngộ cũng nói: “Trang chủ sau khi nghe tin phu nhân bỏ đi, chẳng hề có chút thương tâm, còn vung đao lên nói: ‘Tốt, càng bớt chuyện!’, phu nhân xưa nay rất tốt với mọi người trong trang, lời này của Trang chủ thật khiến người ta phải phẫn nộ”.

Thiết Thủ nói: “Nói như vậy thì bệnh tình của Tập trang chủ đã thập phần nghiêm trọng rồi”.

Lãnh Huyết lại hỏi: “Tập trang chủ còn có thân nhân nào khác không?”.

Đường Thất Kinh đáp: “Vốn còn một đệ đệ, một muội muội...”.

Thiết Thủ lập tức hỏi: “Chữ ‘vốn’ của Đại tổng quản có ý...”.

Đường Thất Kinh lại thở dài, nhưng không nói gì. Tập Lương Ngộ đứng bên lên tiếng đáp thay: “Trang chủ đã bức đệ đệ duy nhất của mình nhảy xuống sông... đại khái... đại khái cũng hung đa sát thiểu rồi...”.

Thiết Thủ nói: “Ồ...”.

Lãnh Huyết lại hỏi: “Trang chủ còn một muội muội nữa đâu rồi?”.

Tập Anh Minh giờ mới nở một nụ cười: “Là... Mai Hồng cô nương, tạm thời có thể coi là vẫn bình an... vì vậy... bọn tại hạ mới phải giam Trang chủ lại, cũng không dám cho Hồng cô nương gặp người... sợ vạn nhất Trang chủ... bệnh... Phát, cả Hồng cô nương cũng hại nốt, đến lúc Tập gia trang có chuyện, chúng tôi thật không biết tìm ai để thỉnh thị nữa”.

Thiết Thủ gật đầu: “Đương nhiên là nên làm vậy, cẩn thận vẫn tốt hơn. Tập gia trang rất có địa vị trong võ lâm, không biết vị Hồng cô nương đó, có thể chèo lái được con thuyền này hay không?”.

Đường Thất Kinh lắc đầu: “Vị... Mai Hồng cô nương này... chỉ thích nuôi thú nuôi chim, làm chuyện tử thiện, đối với sự vụ lớn nhỏ trong trang đều không để ý... vì thế...”.

Thiết Thủ đưa mắt nhìn Đường Thất Kinh: “Hiện giờ thế sự đa đoan, Tập gia trang là thái đầu khôi tinh trong võ lâm Lưỡng Hà, hy vọng Đường đại tổng quản và hai vị đương gia có thể chủ trì đại cục, tạo phúc võ lâm”.

Đường Thất Kinh cười khổ: “Gánh nặng này... quả thật quá nặng rồi, vì vậy tại hạ mới xin hai vị đừng đem chuyện này truyền ra, bằng không... người ta nói, phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, vạn nhất người trong giang hồ biết chuyện của Trang chủ, những kẻ đến đây tát nước mò cá chắc không biết bao nhiêu mà kẻ...”.

Thiết Thủ nói: “Chúng ta cũng là người trong giang hồ, tự nhiên là hiểu được điều này... hung án đã xảy ra, Tập trang chủ xem ra thần trí đúng là không được bình thường, lại có các vị trông giữ, ta nghĩ... giờ chúng ta sẽ về nghiên cứu án tình, rồi định đoạt sau.

Các vị cứ yên tâm!”.

Lãnh Huyết nói: “Hồng cô nương... không biết đang ở đâu...?”.

Đường Thất Kinh nói: “Mấy ngày nay, tâm tình của Hồng cô nương không được vui, đa phần đều ở bên ngoài, rất ít về trang”.

Thiết Thủ nói: “Nếu đã như vậy, hôm nay đã làm phiền các vị nhiều quá rồi.

Chúng ta xin được cáo từ ở đây”.

Đường Thất Kinh đột nhiên nói: “Thiên hạ tứ đại danh bộ tại mắt tự nhiên linh thông, điều này ai ai cũng biết, nhưng tại hạ vẫn còn một điểm chưa

hiếu...”.

Thiết Thủ cười cười: “Xin Đại tổng quản cứ nói”.

Đường Thất Kinh nói: “Được, những chuyện này có thể nói là chuyện xấu không truyền ra ngoài, trên dưới trong trang đều không nói ra. Cho dù là khổ chủ, cũng đã được bọn tại hạ sắp xếp đầy đủ, nên cũng không thể truyền ra ngoài. Hai vị ở tận kinh thành, tại sao lại biết được chuyện này vậy?”.

Thiết Thủ mỉm cười nói: “Chúng ta không phải vì chuyện này mới tới đây, chỉ là vừa hay tại hạ đến vùng này điều tra một vụ án...”.

Lãnh Huyết đột nhiên ngắt lời: “Nguyên nhân chúng ta biết chuyện của Tập gia trang, thực ra rất đơn giản”.

Đường Thất Kinh có hơi kinh ngạc: “Ồ?”.

Lãnh Huyết nói: “Bởi vì lúc Tập trang chủ bức đệ đệ của mình và một nữ tử thanh lâu đáng thương nhảy xuống sông vớt trăng, thuyền của chúng ta đang ở ngay gần đó”.

Ba người bọn Đường Thất Kinh đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ thần sắc ngạc nhiên. Tập Anh Minh hỏi: “Vậy...”.

Lãnh Huyết nói: “Vị vậy Tập nhị trang chủ Tập Thu Nhai không hề chết chìm, y đang ở chỗ chúng ta”.

Tập Anh Minh, Tập Lương Ngộ cùng “a” lên một tiếng, Đường Thất Kinh thì mừng rỡ thốt lên: “Nhị trang chủ không sao chứ?... Vậy thì tốt quá rồi...”.

Thiết Thủ đáp: “Lúc này y đang bị chấn động rất lớn... chúng ta cứu nữ nhân trước, sau đó mới đi cứu y, vì vậy y bị uống khá nhiều nước, qua mấy ngày... để y phục nguyên phần nào, chúng ta sẽ đưa y về, hiện giờ làm phiền các vị đã nhiều, xin được cáo từ ở đây”.

Đường Thất Kinh liền khom người nói: “Mời!”.

Tập Anh Minh đưa mắt thỉnh thị ý kiến của Đường Thất Kinh: “Để chúng tôi tiễn Thiết nhị hiệp và Lãnh tứ hiệp...”.

Tập Lương Ngộ đi trước dẫn đường: “Mời hai vị!”.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Một cái tên đổi một cái mũi

Sau khi rời khỏi Tập gia trang, câu nói đầu tiên của Thiết Thủ là: “Đường Thất Kinh muốn giết Tập Tiểu Phong”.

Lãnh Huyết kinh ngạc hỏi: “Làm sao huynh biết được?”.

Thiết Thủ nói: “Tập Tiểu Phong tự nói ra. Y từng nói một câu rất kỳ quái, trong đó có dừng lại sáu lần: ‘Điều Thiên sinh ra đã thích ăn đường, Trương Phi Trương Nghi cùng mê thất, Đường Tam Tạng đến Quan Âm miếu tụng kinh, Bao Lý đã hết thuốc [1], trời cho người vạn vật, người không có vật cho trời đều đáng giết, Thần Châu rộng lớn chỉ có ta...’ chính là câu này đã cho ta biết”.

Lãnh Huyết trầm ngâm giây lát, rồi hai mắt chợt sáng rực lên: “Chữ cuối cùng của mỗi lần ngừng ngắt...”.

Thiết Thủ gật đầu: “Hài âm sẽ là Đường Thất Kinh muốn giết ta”.

Lãnh Huyết nhắc lại: “Đường Thất Kinh muốn giết y?”.

Thiết Thủ nói: “Là y nói vậy”.

Lãnh Huyết nói: “Xem ra chuyện của Tập Tiểu Phong không hề đơn giản”.

Thiết Thủ nói: “Bản thân Tập Tiểu Phong cũng không đơn giản”.

Lãnh Huyết nói: “Đường Thất Kinh cũng không phải là người dễ đối phó”.

Thiết Thủ cười cười: “Đúng vậy”.

Lãnh Huyết nói: “Dù Tập Lương Ngộ cố gắng giả thành lão hồ ly, Tập Anh Minh càng giả hoạt tinh minh... nhưng Đường Thất Kinh căn bản không làm người ta có địch ý với y, mà y với người khác cũng cơ hồ như hoàn toàn không có địch ý”.

Thiết Thủ gật đầu: “Hạng người ấy, cho dù là đối mặt với địch nhân, y cũng có thể khiến đối phương cảm thấy y không có địch ý”.

Lãnh Huyết mỉm cười: “Thế nên muốn làm “địch nhân” của hạng người này, thực không dễ gì”.

Chàng lại bổ sung thêm: “Cũng may chúng ta không phải địch nhân của y”.

Thiết Thủ cười cười: “Không biết người theo dõi chúng ta có được xem là địch nhân không nhỉ?”.

Chàng vừa dứt lời, thì liền nghe thấy một tiếng hừ lạnh lùng, tiếng hừ này, nghe như một tiểu thư đánh đá chua ngoa không vừa ý chuyện gì rồi trút giận lên đầu những kẻ theo đuổi mình vậy. Lãnh Huyết quay đầu lại, liền nhìn thấy một nữ tử.

Nữ tử này đang chỉ vào Thiết Thủ.

Không phải dùng tay chỉ, là dùng đao, một thanh khoái đao vừa mỏng vừa nhẹ, nhưng dài hơn đao bình thường một chút.

Nữ tử này có gương mặt thon dài, mũi hếch cao cao, mắt sáng long lanh, môi hồng như son, đôi tai trắng đeo khuyên vàng sáng lấp lánh, dường như nắng đứng đó, mọi ánh sáng đều bị nàng đoạt mất cả vậy.

Vì thế khi nàng trẻ môi tức giận, lại càng dễ thương hơn gấp bội.

Lãnh Huyết thấy một nữ tử như vậy, phảng phất như đầu mình nặng thêm sáu mươi lăm cân.

Kỳ thực bất luận là lúc nào khi Lãnh Huyết nhìn thấy nữ tử, đều chỉ hận không thể nâng cao đầu lên để bước đi. Truy Mệnh đã từng nói đùa, khi Lãnh Huyết gặp phải nữ tử, nếu là bằng hữu, Lãnh Huyết sẽ không biết nói gì, nếu là địch nhân, Lãnh Huyết sẽ không thể liều mạng, vì vậy Lãnh Huyết gặp phải nữ tử, thì giống như đại tượng thấy chuột con, gặp phải khắc tinh trong đời của mình.

Đương nhiên, với tài năng và dung mạo của chàng, tự nhiên cũng có không ít nữ tử đem lòng say mê. Nói ra thì lần đầu tiên Lãnh Huyết phải bỏ chạy, chính là vì bị một nữ tử tên là Hắc Mộc Nữ theo đuổi!

Lúc này, nữ tử mới xuất hiện đang dùng đao chỉ vào Thiết Thủ, mũi đao sắp chạm vào đầu mũi chàng. Thiết Thủ cười khổ: “Cô nương, cô nương có biết mình đang cầm gì không?”.

Cô nương kia đáp rất nhanh, rất sáng khoái: “Đao”.

Thiết Thủ lại cười khổ: “Cô nương có biết... tại hạ... ta là người thế nào không?”.

Cô nương kia đáp lại càng nhanh, càng sáng khoái: “Bộ khoái”.

Thiết Thủ chỉ đành nói: “Ta là bộ khoái, cô nương cầm đao, thông thường, nếu để ta gặp người cầm đao chỉ vào mũi người khác trên phố, ta sẽ...”.

Cô nương kia liền ngắt lời chàng: “Sẽ làm gì?”.

Thiết Thủ cố ý làm ra vẻ hung ác: “Ta sẽ dùng Phân Cân Thác Cốt Thủ bắt giữ hần, đâm vào bảy chỗ nhuyển huyết, ma huyết, dùng xích sắt nặng mười sáu cân xích hần về nha phủ, rồi lại dùng gông cùng nặng ba mươi hai cân khóa hần lại, nhốt vào trong một nhà lao vừa bẩn vừa hôi vừa không có ánh sáng, chuột rắn dòi bọ nhưng nhúc, để chờ ngày xét xử”.

Chàng nói dứt lời, liền đưa mắt nhìn vị cô nương đáng người cao dong dong kia.

Nàng ta chỉ lắc đầu tỏ vẻ không vừa ý.

“Không hay”.

Nàng nói.

“Nếu là ta, kẻ nào dám xích ta, ta sẽ cắt mũi kẻ ấy xuống, rồi cắt hai tai, nhét vào miệng hần, để hần không nói được gì. Sau đó dùng mười cây đinh dài, đóng mười ngón chân của hần chặt xuống đất, cho hần không di động được, sau đó bắt hần cầm đao tay phải, cắt thịt ở tay trái, cắt một miếng, ta sẽ sát một nắm muối, rồi sát một nắm đường. Chờ đến khi kiến bò lên, là xong chuyện rồi”.

Nàng tỉnh ngịch nheo mắt nhìn Thiết Thủ hỏi: “Ngươi thấy phương pháp này có hay hơn của ngươi không?”.

Thiết Thủ không khỏi tròn to mắt: “Cô nương là ai?”.

Mũi đao của nàng lại nhích lên một chút: “Một cái mũi”.

Thiết Thủ nghiêng nghiêng đầu: “Phương danh của cô nương là ‘cái mũi’?”.

“Cái đầu ngươi ấy!”.

Cô nương kia mắng một tiếng, chẳng hề khoan nhượng: “Muốn biết ta là ai, hay hỏi tên ta, thì phải trả giá là một cái mũi”.

Thiết Thủ không khỏi cảm thấy mũi mình hơi ngứa ngứa, mỉm cười hỏi tiếp: “Cô nương lấy mũi người khác làm gì? Sào? Nướng? Ngâm dấm? Hay là cô nương thích những cái mũi lớn, nên thu thập về cất đi?”.

Cô nương kia đánh mặt lại, định vung đao lên chém. Nhưng Lãnh Huyết đã không nhịn được mà chen miệng vào nói một câu. Chỉ một câu.

“Một cô nương cầm đao trên phố chỉ vào mũi người ta, giống cái thứ gì chứ?”.

Chàng vừa nói dứt câu, trên đầu mũi đã có thêm một thanh đao.

Đao vốn ở trong tay phải của vị cô nương kia, trong nháy mắt đã chuyển qua tay trái. Đao vốn chỉ vào mũi Thiết Thủ, nay đã chỉ vào mũi Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết nói: “Ta không muốn biết tên cô nương”.

Cô nương kia kia trợn mắt hạnh lên, quát lớn: “Ngươi là cái thứ gì chứ?”.

Lãnh Huyết lắc đầu: “Ta không phải thứ gì”.

Cô nương kia bật cười khúc khích: “Thì ra ngươi cũng biết mình không phải thứ gì sao?”.

Lãnh Huyết bực bội nói: “Ta đương nhiên không phải thứ gì, ta là người”.

Cô nương kia bĩu môi, cố ý làm ra vẻ khinh thường nói: “Tứ Đại Danh Bộ cái gì, Lãnh Huyết cái gì... bản cô nương chẳng coi vào đâu cả!”.

Lãnh Huyết lạnh lùng hỏi: “Làm sao cô nương biết tên ta?”.

Cô nương kia trề môi ra nói: “Biết tên ngươi thì có gì đặc biệt đâu chứ? Trên phố đầy người biết ra đây. Trước khi các ngươi tới đây, bản cô nương đã hừ...”.

Nàng lại hếch mũi lên: “Sớm đã biết từ lâu rồi!”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đưa mắt nhìn nhau.

Lãnh Huyết chợt nói: “Ta cũng có một tính xấu”.

Cô nương kia ngăn người chưa hiểu gì, thì Lãnh Huyết đã nói tiếp: “Người khác biết tên của ta, ta cũng phải bắt kẻ đó trả giá”.

Song mục cô nương kia trợn to lên, giống như chưa từng nghĩ rằng thiên hạ này lại có người không nói đạo lý hơn cả nàng.

Lãnh Huyết nói: “Ta không cần mũi, mũi của cô nương giống quả cà, ta lấy làm gì. Ta chỉ cần bạt tai, cô nương giờ mặt ra đây, cho ta bạt tai một cái, một cái thôi là đủ rồi”.

Thanh đao của cô nương kia rung lên, đương nhiên không phải vì sợ, mà là vì quá giận giữ. Tuy nàng chưa từng cắt mũi ai xuống, nhưng cũng chưa bao giờ gặp phải người nào vô lý hơn nàng như thế này.

Nàng nghe tới đây, thì không nhẫn nại được nữa, vung đao chém vào tai trái Lãnh Huyết.

Tuy không cắt mũi đối phương, nhưng dù sao nàng cũng phải cho tên đáng ghét này một cái lỗ trên tai... giống như nữ nhân xuyên lỗ để đeo khuyên tai vậy.

Nghe tới đây, nàng bất chợt cảm thấy vui vẻ, bởi vì nàng không xuyên lỗ nhỏ để đeo khuyên tai cho đối phương, mà là một cái lỗ lớn... để xem hắn còn dám nói những lời như vậy nữa không.

Tất nhiên là nàng không hề muốn giết hại đối phương, người này với nàng đâu có oán cừu gì... có điều, chỉ cần bị Thất Hồn đao pháp đã thương, đối phương sẽ mất đi sức kháng cự. Lúc ấy, nàng mới từ từ cho hắn mấy cái bạt tai!

Một đao của nàng chém tới, Lãnh Huyết dường như chỉ hơi động đậy, nhưng lại giống như hoàn toàn bất động. Nàng tưởng mình đã đâm trúng, nào ngờ khi định thần nhìn kỹ, đao chỉ áp sát vào má Lãnh Huyết, chứ không hề đâm trúng.

“Gặp ma rồi!”.

Cô nương kia lại thu đao đâm tới, Lãnh Huyết lại cơ hồ như hơi động đậy, đao lại đâm vào khoảng không.

Lần này thì cô nương tức giận thực sự, vung đao liên tiếp đâm ra năm lượt, kinh phong rít gió veo veo, tai trái, tai phải, mũi, miệng, trán của Lãnh Huyết đều trở thành mục tiêu cả.

Lãnh Huyết hình như đã động đậy mấy lần, mỗi một đao đều lướt qua sát người chàng, nhưng không hề tổn hại một sợi tóc.

Chợt nghe Thiết Thủ cao giọng nói: “Được rồi!”.

Cô nương kia định rút đao, không đâm nữa mà chuyển qua chém, trong lòng thầm nghĩ: “Tên tiểu tử này thật tà đạo. Phải nghiêm túc đối phó hẳn mới được”, thì chợt phát hiện đao của mình đã bị cản cổ Lãnh Huyết kẹp cứng, cơ hồ như bị thứ gì đó dính chặt, dù nàng tận hết sức lực không thể nào rút ra được”.

Nàng tức giận dậm chân: “Nhà ngươi muốn chết...”.

Thiết Thủ chậm rãi nói: “Tập cô nương”.

Nữ tử ngây người ra hỏi: “Làm sao ngươi biết ta họ Tập?”.

Hỏi như vậy, tự nhiên là đã thừa nhận nàng là người họ Tập.

Thiết Thủ mỉm cười: “Không những ta biết cô nương họ Tập, mà còn biết phương danh của cô nương là Mai Hồng nữa”.

Tập Mai Hồng khẽ bĩu môi, để lộ ra đôi răng thô trắng như tuyết: “Các người...”.

Thiết Thủ nói: “Lãnh tứ đệ khích cô nương xuất thủ, chính là muốn xem thử võ công lộ số cô nương thế nào. Đao pháp của cô nương rất cao cường, hiểm có hơn là tuy rằng động nộ xuất thủ, nhưng cũng chỉ bắt quá muốn cắt tai cắt mũi người ta chứ không dồn đối phương vào tử địa, không đến nỗi quá hung ác”.

Chàng lại cười cười nói tiếp: “Bất tặc dĩ thôi. Một cô nương nói ra danh hiệu của hai kẻ ăn cơm công môn như bọn ta, vậy mà đến cô nương là ai, bọn ta cũng không rõ, vậy thì chắc không cần làm nghề này nữa... hết cách, nên mới đành phải thử như vậy, mong cô nương lượng thứ”.

Tập Mai Hồng tức giận đỏ cả mặt, Lãnh Huyết khẽ mỉm cười, nghiêng đầu lùi lại. Tập Mai Hồng vẫn sợ đao bị chàng đoạt mất, nên lập tức rút mạnh một cái, chẳng ngờ bị hụt, xuyt chút nữa là bị chính thanh đao của mình cắt trúng, vừa tức vừa xấu hổ, dậm chân phụng phịu như muốn khóc.

Giờ thì Lãnh Huyết cũng không biết phải làm sao.

Thiết Thủ vội vàng lên tiếng: “Cô nương đao pháp hảo, tâm địa hảo, cô nương cười lên thì càng hay, sau này nhất định sinh được một đứa bé ngoan”.

Tập Mai Hồng nghe chàng nói vậy, đang muốn khóc mà cũng không nhịn được phải bật cười: “Ai sinh em bé chứ!”.

Lãnh Huyết thấy nàng giận nhanh vui chóng, không hiểu vì sao, trong lòng lại nghĩ đến một số chuyện, huyết khí dâng lên, làm đỏ cả gương mặt anh tuấn.

Tập Mai Hồng vừa thấy chàng thì đã nhớ lại cả thù cũ hận mới, dậm chân quát: “Người này ăn hiếp ta... y... y còn nói muốn đánh ta...”. Vừa nói nàng vừa vung tay lên.

Kỳ thực “Thất Hồn đao pháp” của Tập Mai Hồng đã đạt đến ba thành hóa hầu, coi như có thể đứng vững trong võ lâm, chỉ có điều võ công của nàng và Lãnh Huyết cách nhau quá xa nên mới không làm được gì chàng. Nhưng không ngờ một chương này của nàng, lại đập mạnh vào giữa mặt Lãnh Huyết, năm ngón tay hằn đỏ lên gương mặt tuấn tú khôi vĩ.

Cả ba người cùng ngạc nhiên ngây người. Bởi không ai nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra.

Tập Mai Hồng không ngờ mình có thể đánh kẻ đáng ghét có võ công cao đến thần xuất quỷ mạt này một chương. Lãnh Huyết thì bị đánh nên ngượng ngập, đau thì không phải đau, nhưng mặt chàng đỏ lựng lên. Còn Thiết Thủ đương nhiên là không ngờ Lãnh Huyết lại không tránh né cái bạt tai này của Tập Mai Hồng.

Tập Mai Hồng đánh Lãnh Huyết một bạt tai, không khỏi “A” lên một tiếng, giấu tay ra phía sau lưng.

Lãnh Huyết thì ngẩn người, cả má bên kia cũng đỏ lên.

Thiết Thủ là người khôi phục lạnh bình tĩnh nhanh nhất, chàng mỉm cười nói: “À, bây giờ coi như đã hòa nhé. Lãnh tứ đệ cũng bị cô nương bạt tai rồi, Tập tam tiểu thư đừng giận nữa. Hay là cô nương nói tại sao lại đi theo chúng ta đi?”.

Tập Mai Hồng rõ ràng là cũng ngại ngùng, hình như là không muốn để Lãnh Huyết khó xử, nên liền gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta hòa nhé”.

Kỳ thực nàng càng xoa dịu thì Lãnh Huyết càng cảm thấy khó xử, Thiết Thủ lại đành phải lên tiếng: “Tập cô nương, tại sao cô nương lại đi theo chúng ta vậy?”.

Tập Mai Hồng vênh môi lên nói: “Hôm nay ta có nghe Tập Hoạch nói, nhưng Đại tổng quản nhất định không để ta gặp khách nhân, nên ta không có ra ngoài. Đợi hai người đi, Nhị quân gia mới nhắc đến hai người trước mặt ta, thế nên ta mới đi theo hướng các người đã đi, quả nhiên là đã đuổi kịp”.

Thiết Thủ cười cười: “Hiếm khi tam tiểu thư lại hứng thú như vậy, cô nương theo dõi hai kẻ lỗ mãng như chúng ta làm gì chứ?”

Tập Mai Hồng cười cười, lộ ra hai chiếc răng thô: “Hai người kỳ thực cũng không lỗ mãng lắm, nhưng làm công sai... thật là phiền phức, làm chuyện gì cũng phải có nguyên nhân mới được sao?”.

Vừa nói nàng vừa trẻ môi ra, đôi mắt trắng đen rõ ràng chuyển động: “Hai người vừa mới đến đây ta đã biết rồi. Lúc ở Khóa Hồ giang, ta cũng đã nói với đại ca là thuyền của thiên hạ nhị đại danh bộ đang ở gần đây, hỏi huynh ấy xem có muốn mời hai người đến...”.

Thiết Thủ nghe vậy liền lập tức hỏi: “Lúc ấy lệnh huynh trả lời thế nào?”.

Tập Mai Hồng giống như bị oan ức lắm, dậm chân nói: “Lúc đó... thần trí huynh ấy có vẻ đã... sau khi nghe xong, liền trở mặt vô duyên vô cớ mắng ta một trận... ta không chịu nổi chỉ muốn khóc... lúc gia gia còn sống, đại ca rất tốt với ta mà... Đại tông quân lúc ấy liền khuyên ta lên bờ tránh đi... nên trên thuyền chỉ còn mình nhị ca... lúc đó... ta vẫn chưa biết đại ca đã điên tới mức đó... đã hại nhị ca... và cả Tiểu Trân cô nương...”.

Nhìn thần tình của Tập Mai Hồng, có thể nhìn ra là vị tam tiểu thư này coi chuyện “vô duyên vô cớ” bị mắng một trận, là một chuyện vô cùng oan khuất.

“Làm sao tam tiểu thư biết được chúng ta đến đây?”.

Thiết Thủ hỏi. Lãnh Huyết cũng rất muốn biết tại sao, nên thần tình cũng trở nên bớt ngượng ngập.

Tập Mai Hồng cười cười.

“Là Quách Thu Phong đó”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết liền lập tức hiểu ra.

Sau trận huyết chiến giữa cánh đồng Đỗ Quyên bên bờ Khóa Hồ giang, Thiết Thủ cứu Lãnh Huyết trở về, vừa không muốn bị đám quan viên làm phiền bằng những bữa yến tiệc vô vị, cũng không muốn chủ khách điểm nghỉ ngơi vì có người bị thương, lại càng không muốn đến chỗ miếu nơi hoang sơn đã lãnh làm vết thương của Lãnh Huyết đã nặng lại càng thêm nặng, nên chàng chỉ có thể đến một nơi.

Tìm bằng hữu.

Quách Thu Phong ngoại hiệu Bạch Vân Phi, khinh công thuộc vào ba người đứng đầu ở vùng Lưỡng Hà này, hơn nữa Thiết Bản tay trái, tỳ bà đồng tay phải cũng độc bộ vô lâm, là một hảo thủ hiếm có trong Lục Phiến môn.

Quách Thu Phong trở thành bằng hữu của Thiết Thủ và Lãnh Huyết là vì trong một lần phá án, Thiết Thủ đã cứu mạng y, ngoài ra y cũng đã từng kề vai sát cánh chiến đấu với Lãnh Huyết.

Quách Thu Phong là người trong Lục Phiến môn, vậy thì Lãnh Huyết dường như tự nhiên sẽ không bị làm phiền, hơn nữa việc đắp thuốc, mời đại phu cũng rất tiện lợi.

Chẳng những vậy, Lãnh Huyết dường như được đúc bằng thép.

Có được điều kiện tốt để dưỡng thương, những vết thương người khác cần ba mươi ngày mới lành, chàng chỉ cần ba ngày đã đỡ bảy tám phần.

Nhưng Quách Thu Phong là người trẻ tuổi.

Cho dù là ăn cơm công môn, thì người trẻ tuổi vẫn là người trẻ tuổi, cũng khó tránh được những xung động tình cảm.

Huống hồ Tập Mai Hồng lại yêu kiều xinh đẹp, khả ái vô ngần.

Thiết Thủ không khỏi thở dài: “Con người thủ khẩu như bình Quách Thu Phong này cũng biến thành kẻ tiết lộ phong thanh, bên trong nhất định là có nguyên do”.

Chỉ nghe Tập Mai Hồng bật cười khúc khích, tiếng cười trong vắt như chuông bạc: “Hai người danh trù thiên hạ, nên ta cũng muốn xem thử rốt cuộc Tứ Đại Danh Bộ là thế nào thôi!”.

[1] Chữ thuốc, âm đọc trùng với chữ muốn.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ánh trăng bên sông

Thiết Thủ thăm thờ dài, nhưng khi chàng nhìn sang phía Lãnh Huyết, không ngờ lại phát hiện tứ sư đệ của mình đang liếc trộm Tập Mai Hồng một cái, chàng lại không khỏi thờ dài thêm một tiếng nữa.

“Tập cô nương, thứ cho ta hỏi thẳng, lệnh huynh Tập trang chủ, rốt cuộc là bị sao vậy?”

Khỏe mặt Tập Mai Hồng đỏ hồng lên, thương tâm nói: “Ta cũng không biết. Trước đây đại ca có như vậy đâu, sau khi gia gia qua đời, huynh ấy vẫn còn rất tốt. Nhưng một năm sau, thì bắt đầu buồn bực không vui... mười ngày nay, còn làm... làm ra những chuyện... như thế... trước đây huynh ấy đâu có vậy”. Câu nói sau cùng của nàng, nói với vẻ rất khẳng định.

“Cho dù lúc Tập trang chủ không vui nhất cũng không đến nỗi vậy chứ?”.

Thiết Thủ hỏi lại một lần nữa.

“Đó chỉ là chuyện mới đây thôi”.

Tập Mai Hồng lắc đầu kiên quyết nói: “Một năm nay huynh ấy trầm mặc ít nói, nhưng quyết không làm ra những chuyện thần trí bất thường như thế”.

Thiết Thủ đột nhiên hỏi: “Ta còn một chuyện nữa muốn thỉnh giáo Tập cô nương”.

Tập Mai Hồng nhoen miệng cười, đôi môi hồng trên gương mặt thon dài trắng bóc, khi cười giống như một đóa hoa hồng nở rộ.

“Há, Tứ Đại Danh Bộ cũng phải thỉnh giáo ta sao?”.

Nói rồi nàng lại đắc ý dương dương: “Huynh cứ thỉnh giáo đi”.

Thiết Thủ cũng không tranh với nàng làm gì, chỉ hỏi: “Chúng ta gặp lệnh huynh trong địa thất... thấy y cứ lăm nhăm nói gì đó liên quan Toái Mộng đao... hình như thanh đao này đã mất rồi thì phải. Mọi người đều biết, Toái Mộng đao là trấn trang chi bảo của Tập gia trang, rốt cuộc chuyện này là thế nào vậy?”.

Tập Mai Hồng ngậy người: “Toái Mộng đao?”.

Thiết Thủ gật đầu: “Chính là Toái Mộng đao có thể phát huy được uy lực Thất Hồn đao pháp lên gấp mười lần”.

Tập Mai Hồng lại dẫu môi lên, dáng vẻ như rất oan ức tủi thân: “Từ khi ta ra đời đến nay đã nhìn thấy Toái Mộng đao bao giờ đâu”.

Nàng nói: “Toái Mộng đao là chí bảo truyền đời của Tập gia trang, chỉ có Trang chủ mới được mang nó mà thôi. Đại khái là lúc cha lâm chung đã giao lại Toái Mộng đao cho đại ca ta rồi”.

“Vậy...”.

Thiết Thủ lại hỏi: “Thanh đao này đã mất rồi phải không?”.

“Không thể nào”.

Tập Mai Hồng kêu lên: “Toái Mộng đao là kết tinh của tuyệt kỹ võ học Tập gia trang, làm sao mà mất đi được?”.

“Chuyện này đương nhiên”.

Thiết Thủ hiểu những điều mà vị Tập tam tiểu thư này biết về Toái Mộng đao chỉ sợ cũng không hơn mình là bao nhiêu, bèn nói: “Nếu Tập gia trang bị mất Toái Mộng đao, vấn đề sẽ rất lớn. Thế nên, cho dù là phải, cũng tuyệt đối không thể cho người khác biết được”.

Tập Mai Hồng tròn tròn mắt, nhưng không biết nàng có nghe hiểu những gì Thiết Thủ nói hay không.

Kỳ thực đạo lý vô cùng đơn giản. Tập gia trang có thể giữ được vị trí lãnh tụ trong võ lâm Lưỡng Hà, tuy Thất Hồn đao pháp lợi hại góp phần quan trọng, nhưng nếu muốn nhiếp phục tình anh Lưỡng Hà, thực sự vẫn còn chưa đủ. Giả như người trong võ lâm biết được Tập gia trang đã mất đi Toái Mộng đao có thể phát huy sức mạnh của Thất Hồn đao pháp lên gấp mười lần, vậy thì thách thức và chấn động mà Tập gia trang gặp phải e rằng khó mà tưởng tượng.

Tập Mai Hồng dù sao cũng là một tam tiểu thư, đối với những chuyện giang hồ nguy dị này rốt cuộc cũng không thể hiểu rõ, nên chỉ nói: “Toái Mộng đao có mất hay không thì ta không biết, đại ca cũng không nói với ta chuyện này. Nhưng thanh đao đeo bên hông đại ca đó, là thanh đao mà huynh ấy từ nhỏ đã dùng để luyện võ, thanh đao ấy, tuyệt đối không phải Toái Mộng đao...”.

Thiết Thủ lập tức hỏi: “Làm sao mà cô nương biết?”.

Tập Mai Hồng cười cười, nụ cười có mấy phần cao ngạo, có mấy phần coi thường: “Thanh đao ấy, vừa cùn lại vừa cũ... hơn nữa đại ca dùng nó, cũng không có gì...”.

Ý nàng như muốn bảo nếu Tập Tiểu Phong dùng thanh đao tầm thường ấy quá chiều với nàng, chưa chắc gì đã chiếm được thượng phong.

Thiết Thủ đương nhiên hiểu được tính nết của vị tam tiểu thư này, nhưng trong lòng cũng thầm đồng ý với lời nàng nói, hai hàng lông mày rậm khề như rồng

lên, nói: “Ồ, thì ra là vậy”.

Kể đó lại ngược mắt hỏi tiếp: “Vậy thì, đại ca, đại tẩu và diệt nhi của cô nương có chuyện gì vậy?”.

“Sao hả?” Tập Mai Hồng hỏi ngược lại: “Chuyện đại ca đã thương đại tẩu, truy sát Cầu Nhi, Đại tổng quản không kể cho hai huynh nghe hả?”.

Thiết Thủ ngậy người: “Cầu Nhi... là?”.

Tập Mai Hồng nhướn mày, dường như muốn trách Thiết Thủ chậm hiểu: “Cầu Nhi chính là nhi tử của đại ca ta”.

Thiết Thủ vội nói: “Đại tổng quản đã kể cho chúng ta rồi... có điều, ta muốn hỏi cô nương, tình cảm của đại ca và đại tẩu cô nương thế nào?”.

Tập Mai Hồng có vẻ hơi ngần ngại: “Cũng không có gì, đại ca và đại tẩu không thể nói là tốt... huynh biết đấy, đại tẩu hiện giờ không phải là mẹ đẻ của Cầu Nhi...”.

“Chuyện này thì ta không biết”.

Song mục Thiết Thủ sáng rực: “Cô nương nói ‘đại tẩu hiện giờ’ vậy còn ‘đại tẩu trước đây’ thì sao? ‘Đại tẩu trước đây’ có phải là mẹ ruột của Tập Cầu Nhi không? Bà ấy... đi đâu rồi?”.

Tập Mai Hồng khẽ gật đầu, khóe mắt đỏ lựng: “Đại tẩu... hai năm trước đã qua đời rồi”.

Thiết Thủ trầm ngâm hồi lâu, im lặng không nói gì.

Lãnh Huyết sợ Tập Mai Hồng khó chịu, nên liền nói cho nàng một tin tức tốt lành: “Tập cô nương, nhị ca của cô nương chưa có chết, y đang ở chỗ chúng ta”.

Tập Mai Hồng là người dễ giận dễ vui, vừa nghe Lãnh Huyết nói vậy, lập tức nhảy lên trêu tức chàng: “Cái gì cơ! Tên câm cũng biết nói chuyện rồi à?”.

Có thể thấy từ nãy nàng luôn chú ý đến Lãnh Huyết.

Hai tai Lãnh Huyết nóng bừng, nhất thời không biết ứng phó ra sao mới tốt. Thiết Thủ đành cười cười nói: “Quách Thu Phong đã nói hành tung của chúng ta cho Tập tam tiểu thư biết, đương nhiên cũng không giấu diếm tin tức nhị ca của người ta vẫn còn sống rồi”.

Khi một nam tử muốn lấy lòng nữ tử mà mình đang theo đuổi, làm sao y lại không nói tin tức đại hỷ này cho nàng ta biết chứ? Tập Mai Hồng được thể đắc ý nói: “Ta biết từ lâu rồi. Vì thế ta mới đi theo các người để thăm nhị ca một thể. Còn có cả vị nhị tẩu tương lai đáng thương kia nữa. Thế nào, có được không?”.

Lời của tam tiểu thư, ai dám phản đối chứ.

Cho dù là phản đối, cũng chỉ đành nghe theo mà thôi.

2.

Quách Thu Phong là danh nhân trong số những cao thủ Lục Phiến môn ở vùng này.

Nhưng nhà y tuyệt đối không giống nhà của một danh nhân.

Người ăn cơm công môn, bất kể là có danh tiếng thế nào, cũng không giống như các danh gia văn nhân hay thương gia, có một ngôi nhà ra nhà.

Hào hán ăn cơm cửa công, chính là những lã tử trong giang hồ. Nhà - chỉ là một nơi lánh thân trong những đêm dài mưa gió, để rồi sáng mai họ lại đi đón đầu với những khiêu chiến và thử thách mới.

Vì thế nhà của những nhân vật võ lâm sống ngày hôm nay không biết ngày mai này, nhà dường như là một khái niệm rất mơ hồ. Có lúc uống rượu tương phùng với cố nhân trong dã điền, có lúc cùng chia xẻ miếng thịt quay với người lạ mặt trong miếu hoang, có được mấy người hảo hữu, cùng nhau đoán quyền uống rượu, say rồi ôm nhau lăn ra ngủ, tỉnh dậy lại phân tán mỗi người đi làm việc của mình, như vậy đã là thỏa mãn lắm rồi.

Lãnh Huyết, Thiết Thủ đương nhiên cũng từng ném đủ cuộc sống như thế.

Vì vậy đối với cái “nhà” này, trong lòng họ ngược lại cảm thấy rất thân thiết.

Tập Mai Hồng thì không.

Tuy rằng ở trong trang nàng chưa từng phải thu dọn những đồ đạc bừa bãi mà mình bày ra, nhưng lúc nào cũng có người giúp nàng dọn dẹp sạch sẽ. Nên khi nàng nhìn thấy ngôi nhà của Quách Thu Phong, trong lòng không khỏi nghĩ đến hai chữ “ồ lộn”.

Có điều bên trong cái “ồ lộn” này lại rất sạch sẽ.

Chẳng những sạch sẽ, mà còn không dính một hạt bụi, tất cả đồ đạc trong nhà đều được đặt đúng chỗ. Do chúng được đặt quá đúng chỗ, nên dù là người bói móc tới đâu, cũng không thể di động được dù chỉ một chút.

Bày bố thế này, Quách Thu Phong đương nhiên không thể làm nổi.

Tập Mai Hồng vừa đi vào mao xá, vừa cao giọng gọi: “Nhị ca, nhị tẩu, Quát Thu Phong [1] chúng tôi đến rồi, chúng tôi đến rồi”.

Nàng hơi giống huyện quan xuất tuần, hò hét dẹp đường, như sợ người ta không biết là mình đến vậy.

Có điều trong nhà không có nhiều người như nàng đã tưởng tượng.

Bên trong chỉ có một người, một nữ tử.

Do làn da nàng trắng bóc như bông bưởi, nên trong ánh chiều tà có thể nhìn rõ hai hàng lông mày rậm mềm mại của nàng.

Một nữ tử như vậy, bất luận là đứng trong trang viên hoa lệ hay nhà trang vách đất, cũng nhu thuận như thế, phảng phất như mọi nơi đều thuộc về nàng vậy, nàng giống như một bức tượng quan âm bồ tát, đặt ở đâu, cũng có thể khiến nơi ấy thanh khiết.

Tập Mai Hồng nhìn thấy nữ tử, cũng trở nên dịu dàng, bước vào trong, nắm lấy đôi tay mềm mại của nàng, khẽ nói: “Nhị tẩu đáng thương của muội, muội thật phúc tâu đó.

Một cái ô lợn như vậy, mà cũng sắp xếp được đâu ra đấy”.

Nữ tử mỉm cười. Khi nàng cười, cũng dịu dàng như vậy. Nhưng rõ ràng là có chút kiêu ngạo. Nàng cười, nhưng nàng không nhìn Thiết Thủ.

Từ đầu đến cuối, nàng vẫn chưa từng nhìn Thiết Thủ một cách thực sự bao giờ, chỉ lúc Thiết Thủ quay người sai bước đi ra, nàng mới ngược mắt lên nhìn bóng ảnh to lớn của chàng.

3.

Nữ tử này đương nhiên chính là Tiểu Trân.

Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong thanh lâu, ngoại trừ cố gắng dụng tâm luyện âm luật ca vũ ra, còn học một ít thi thư, nhưng lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, vận mệnh của nàng dường như đã được định sẵn, tạo nên một cá tính nhu thuận một cách quá đáng.

Bất kể là nàng trong sạch thế nào, không nhiễm bùn nhơ thế nào, nhưng con đường phía trước của nàng cũng vẫn nằm trong tay người khác.

Đến khi nàng gặp được Nhị trang chủ của Tập gia trang Tập Thu Nhai.

Tập Thu Nhai giống như sợi dây leo trên vách đá, ngoại trừ nắm chặt lấy y, nàng không còn lựa chọn nào khác.

May là Tập Thu Nhai là nhị thiếu gia của Tập gia trang, có y nói một câu, tú bà tự nhiên không dám ép uống nàng làm gì, hơn nữa Tập Thu Nhai còn là một nam tử ôn nhu tài kiem văn võ.

So với các tỷ tỷ muội muội cùng sống chung với nàng, Tiểu Trân tự nhiên cảm thấy mình thật may mắn hơn họ rất nhiều, nhưng trong lòng nàng đôi lúc cũng không khỏi có một nỗi buồn u uất không thể gọi tên...

Tại sao chứ?

Có phải vì nàng không thể lựa chọn?

Tiểu Trân không biết, nàng chỉ biết với thân phận của mình, nàng không thể nghĩ quá nhiều. Điều nàng nên làm nhất, chính là nên cảm thấy mình may mắn, và người mang đến may mắn cho nàng chính là Tập Thu Nhai.

Chỉ có như vậy nàng mới an ổn, thỏa mãn và khoái lạc.

Nhưng cảm giác ấy, ba ngày trước đã bị phá vỡ, giống như trăng trong đáy nước, trong chốc lát đã vỡ tan tành vậy.

Đại trang chủ của Tập gia trang, đại ca mà Tập Thu Nhai sùng bái, không ngờ đã bắt nàng và y phải côi bỏ y phục...

Tiểu Trân không dám nghĩ tiếp nữa.

Nàng bị mấy tên đại hán, lột sạch y phục, sự xấu hổ và phẫn nộ đó, nàng cảm thấy thà mình chết đi còn hơn, mãi mãi không phải nhìn thế nhân nữa còn hơn.

Đến giờ nàng vẫn cảm thấy kỳ quái, tuy rằng sinh trưởng trong chốn thanh lâu, sự tình này vốn đã nhìn quen, không biết tại sao khi xảy ra với mình, nàng lại đau khổ như vậy, lại hổ thẹn như vậy?

Nàng xấu hổ và giận dữ đến độ chỉ hận không thể lập tức chết đi... vì thế nàng căn bản không cần người khác ném xuống, tự nàng cũng sẽ nhảy xuống sông.

Bao nhiêu người nhìn thấy thân thể trần truồng của nàng... trong đó có cả Tập Thu Nhai nữa.

Toàn bộ sự việc này tuy đều do Tập Tiểu Phong bức sử, nhưng trong thâm tâm Tiểu Trân đã tự thề với mình, vĩnh viễn nàng sẽ không bao giờ gặp người của Tập gia trang nữa, vĩnh viễn không đặt chân vào Tập gia trang nữa bước!... Bởi vì trong mắt của người Tập gia, nàng chỉ là một vật hi sinh không hơn không kém, một tể phẩm tùy táng lúc nào cũng có thể bị liên lụy chết thay!

Khi nàng rơi xuống sông, uống mấy ngụm nước, cảm thấy cả người như phập phồng như ánh trăng, không ngờ một đôi tay mạnh mẽ đã đỡ lấy nàng, kéo nàng lên, khiến nàng cảm giác thực tại một lần nữa, hơn nữa sức nóng từ cánh tay ấm áp đó truyền vào cơ thể, khiến nàng nôn ra những ngụm nước vừa bắn vừa tanh vừa uống vào lúc này.

Nôn vào người kia.

Sau đó nàng nhìn thấy người đó.

Một gương mặt ôn hòa, hiểu biết, quan hoài, độ tuổi vừa từ thanh niên bước sang trung niên.

Lúc ấy Tiểu Trân rất muốn khóc, nàng ngã người vào lồng ngực to lớn của chàng, khóc một trận lớn, đem tất cả bi thương u sầu tích tụ trong mười sáu năm toàn bộ đều khóc ra hết một lượt, nước mắt ướt đầm cả ống tay áo của người kia. Trong ánh lệ nhòe nhòe, nàng cũng nhìn thấy một thanh niên khác đã cứu Tập Thu Nhai lên.

Từ lúc đó, Tiểu Trân không còn nhìn thẳng vào gương mặt ấy, gương mặt ôn hòa hiền hậu của chàng.

Tuy nàng biết người ấy tên là Thiết Thủ.

Nhưng nàng biết tay của chàng không phải làm bằng sắt. Bởi vì đôi tay bằng sắt, không thể ấm như vậy.

4.

Khi Thiết Thủ nhảy xuống sông cứu nàng, ánh trăng dưới sông đã vỡ nát. Lúc Thiết Thủ cứu nàng, đã cố hết sức để không nhìn vào thân thể nhỏ nhắn ấy, nhưng chàng vĩnh viễn cũng không thể quên được tấm thân trong trắng như ánh trăng non mới mọc đó... chàng tìm mọi cách để nữ tử ấy tiếp tục sống, không tiếc tiêu hao nội lực, thậm chí chỉ hận không thể thay nàng uống hết chỗ nước đó...

Sau đó chàng nghe thấy Lãnh Huyết đã cứu được nam nhân kia, trong lúc hôn mê, y vẫn không ngừng gọi tên nữ tử.

Tiểu Trân.

Thiết Thủ lập tức trấn định lại tâm thần, sau khi cứu được nàng, rất ít khi chàng nói chuyện với nàng, rất ít.

[1] Ở đây tác giả chơi chữ, dùng từ đồng âm. Quát Thu Phong có nghĩa là gió thu thổi.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tay của Thiết Thủ, kiếm của Lãnh Huyết

Tiểu Chân thấy Tập Mai Hồng đến, liền nắm lấy tay nàng. Khi hai nữ tử làm vậy, nam nhân tự nhiên biết ngay nữ nhân có chuyện muốn nói riêng mới nhau, nếu như mình còn không lánh ra ngoài, vậy thì hãy sang nhà bên mua một cái váy đỏ về, tết tóc đuôi sam, mà ngồi bên lắng nghe.

Có điều hai nữ tử như Tiểu Trân và Tập Mai Hồng ở với nhau, chỉ sợ cũng không nói được gì, mà chắc là tán thưởng lẫn nhau nhiều hơn.

Cho dù là nói những chuyện của nữ nhi, cũng chỉ là Tập Mai Hồng nói, Tiểu Trân nghe.

“Nhị ca thật có phúc, có một tiểu thê tử như tẩu tẩu, huynh ấy ấy à... nếu huynh ấy mà dám làm xằng làm bậy, thì không phải là người nữa rồi... nếu để ta biết được... sẽ...”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết không hẹn mà cùng nghĩ đến một người... Quách Thu Phong.

Có lẽ chỉ có gã quỷ tinh linh của Lục Phiến môn này ở đây, mới ứng phó được cục diện này.

Cũng may, Tập Mai Hồng đã hỏi vào chính đề: “Huynh ấy... huynh ấy đâu?”.

Tiểu Trân lý nhí hỏi: “Ai?”.

Tập Mai Hồng thăm kinh ngạc: “Huynh ấy đó... nhị ca của ta đó, trượng phu...”.

Tiểu Trân vội vàng ngắt lời nàng, ngữ khí còn có vẻ kinh ngạc hơn cả nàng: “Vừa rồi không phải các vị gọi nhị thiếu gia đi rồi hay sao?”.

Thiết Thủ cơ hồ như nhảy dựng người lên: “Cô nương nói gì...? Ai? Ai gọi Tập nhị công tử đi?”.

Tiểu Trân hoang mang: “Các vị chứ à?”.

Thiết Thủ nôn nóng hỏi tiếp: “Là ai đến gọi?”.

Tiểu Trân cũng cảm thấy có gì bất bình thường, nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Lúc ấy tôi ở trong nhà... nhị thiếu gia ở ngoài sân nói chuyện với Quách đại gia, về sau hình như có người đến, nói chuyện một lúc. Nhưng tôi cũng không đi ra ngoài xem là ai, có lẽ là một người quen thì mới nói như vậy. Sau đó thì nhị thiếu gia vào nhà, y...”.

Tiểu Trân nói đến đây, hai tai đỏ hồng lên, người khác thì không nhận ra, nhưng Thiết Thủ thì thấy rất rõ.

Có lẽ, có lẽ vị Tập nhị thiếu gia này, khi vào phòng chỉ thấy có mình Tiểu Trân, nên đã khó tránh khỏi xung động nhất thời, mà có một số hành động thân mật. Dù sao thì Tiểu Trân sớm muộn gì cũng là người của y rồi.

Tiểu Trân mau chóng nói tiếp: “Y... y nói, Thiết nhị gia và Lãnh tứ gia gọi y đi, một lát nữa sẽ quay lại. Tôi hỏi y, hai vị có gọi tôi không, thì y nói là không, lại nói tôi ở đây rất an toàn, sẽ không có chuyện gì xảy ra. Sau đó thì bỏ đi...”.

Thiết Thủ miễn cưỡng trấn định tâm thần hỏi: “Vậy còn Quách bộ đầu? Y có đi cùng không?”.

Tiểu Trân biết tình hình chẳng lành, vội vàng nói: “Lúc ấy tôi nghe ngoài sân có tiếng tranh chấp, hình như Quách bộ đầu không yên tâm, cũng muốn đi cùng. Nhưng nhị thiếu gia nói không cần, hình như y nói là về Tập gia trang hay sao vậy, không cần bảo hộ, hướng hồ là Lãnh tứ gia, Thiết nhị gia gọi y đi, tự nhiên sẽ không có chuyện gì, nhưng Quách bộ đầu hình như không đồng ý...”.

Thiết Thủ không khỏi lắc đầu cười khổ, chàng biết tính cách của Quách Thu Phong, y đã hứa với chàng là bảo vệ hai người này, thì quyết sẽ không để họ phải chịu bất cứ tổn hại nào.

“... về sau nhị thiếu gia nói một mình tôi ở trong nhà, cũng cần người bảo vệ. Tôi nghe vậy liền nói với ra: ‘Tôi không nguy hiểm đâu, Quách đại gia. Làm phiền ngài đi với nhị thiếu gia một chuyến vậy’. Nhị thiếu gia không nói gì nữa, sau đó thì tôi nghe thấy Quách đại gia nói: ‘Tiểu Trân cô nương, hãy cẩn thận’. Kể đó là có tiếng lăm băm của nhị thiếu gia, tiếng cánh cổng ngoài bị đóng sầm lại...”.

Thiết Thủ cũng biết Tiểu Trân nói đều là sự thật, cứ lấy chuyện hai người bị ném xuống sông mà nói, người mà Tập Tiểu Phong trực tiếp nhắm vào chỉ có Tập Thu Nhai, Tiểu Trân chỉ là người bị liên lụy, đối phương căn bản không cần thiết phải hại nàng.

Người gặp nguy hiểm thực sự chỉ có mình Tập Thu Nhai, cũng may là y rất nghe lời Tiểu Trân, nên khi nàng bảo Quách bộ đầu cùng đi, Tập Thu Nhai cũng vô phương phản đối.

Lãnh Huyết liền hỏi ngay: “Cô nương có biết người đến gọi họ đi đó là ai không?”.

Tiểu Trân nói: “Tôi không ra ngoài, có điều nghe họ nói chuyện thì hình như là người quen biết với nhị thiếu gia, nhưng lại không quen biết Quách bộ đầu”.

Lãnh Huyết lại hỏi tiếp: “Cô nương nghe bọn họ nói phải đến Tập gia trang sao?”.

Tiểu Trân khẽ gật đầu. Lãnh Huyết lập tức đưa mắt nhìn Thiết Thủ, Thiết Thủ gật đầu nói nhanh: “Chúng ta đi ngay!”.

Tập Mai Hồng phản ứng cũng cực nhanh, chữ “đi” vừa thoát ra khỏi miệng Thiết Thủ, nàng đã lên tiếng: “Ta cũng đi!”.

Thiết Thủ mau chóng quyết định: “Được, tất cả cùng đi!”

Giờ đây, chàng thực sự không muốn người ở lại xảy ra bất cứ chuyện gì nữa.

2.

Tập Mai Hồng xưa nay rất tự phụ về đạo pháp của mình, tuy rằng đã bị thứ thân pháp né tránh không cần mạng của Lãnh Huyết nhiếp phục, nhưng nàng vẫn tràn đầy tự tin.

Thế nhưng giờ nàng muốn không tự ty cũng không được nữa. Bởi vì Thiết Thủ, Lãnh Huyết một tả, một hữu đang đỡ Tiểu Trân chạy như bay, Tiểu Trân hoàn toàn không biết võ công, đỡ nàng chạy như vậy cực kỳ tốn sức, nhưng Thiết Thủ và Lãnh Huyết vẫn chạy phía trước nàng, mà nàng thì không tài nào vượt lên nổi.

Xem ra nếu Thiết Thủ và Lãnh Huyết không phải vì dục năng, thì tuyệt đối có thể chạy nhanh hơn nữa.

Chỉ là Tập Mai Hồng đã dùng hết toàn lực.

Nàng vốn có thể dứt khoát dừng lại nghỉ ngơi một lúc, nhưng lần này cho dù nói thế nào, nàng cũng không dám phát tác tính khí tam tiểu thư của mình ra nữa, bởi vì nàng biết rõ nhị ca của mình có thể đang gặp nguy hiểm.

Nàng nghĩ không sai.

Tập Thu Nhai đã ngộ hiểm, hơn nữa còn là cực hiểm, tình thế như ngàn cân treo sợi tóc.

Nơi này là một ngọn đồi nhỏ ở ngoại thành.

Tập gia trang cũng ở ngoại thành, muốn đến Tập gia trang, buộc phải đi qua con đường này.

Trên đồi có một gò đất cao, trên gò đất có một đài quan sát bằng gỗ, mái lợp cỏ tranh. Đây là nơi binh sĩ sẽ phóng hỏa báo hiệu khi có quân địch đến công thành.

Trên đài có bóng người thấp thoáng.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết lập tức phóng về phía đó.

Trước khi lao vút đi, Thiết Thủ còn ném lại một câu: “Chiếu cố Tiểu Trân”.

Câu này đương nhiên là nói với Tập Mai Hồng. Trải qua rất nhiều trận ác đấu lớn nhỏ, Thiết Thủ đã hiểu một cách sâu sắc, có những trận đấu hể động thù là không biết sinh tử tồn vong, cũng không biết có thể gặp lại thân nhân của ngày hôm nay, ánh mặt trời của ngày mai hay không?

3.

Khi Thiết Thủ, Lãnh Huyết lên đến phong hỏa đài, cực diện chẳng những đã gần đến hồi kết, mà còn cực kỳ kinh người.

Trên nóc phong hỏa đài chỉ có một xà nhà chống đỡ cả mái nhà, chỉ thấy một người bị treo ở trên đó, một tay giơ cao, một tay thông xuống, không ngừng lắc đi lắc lại.

Người đó là một người chết.

Quách Thu Phong.

Tuy Quách Thu Phong đã chết, nhưng thiết bản trong tay trái của y vẫn cắm ngập vào xà nhà, đồng tỳ bà trong tay phải vẫn lắc lư lay động, hai mắt lòi hẳn ra, răng nghiến chặt. Nhìn từ trạng có thể biết được trước khi chết y đã anh dũng quyết chiến với kẻ thù, hơn nữa chiêu cuối cùng là dùng thiết bản đâm vào xà nhà, sau đó dùng đồng tỳ bà từ trên cao giáng xuống đầu địch nhân.

Trên người y, ít nhất phải có mười tám vết thương, trong đó sâu nhất là một vết đao ở bụng dưới, từ eo xuyên xuống hông, ruột lòi hết cả ra ngoài, nhưng đó vẫn chưa phải là vết thương nặng nhất.

Nặng nhất là vết thương ở trán, trán y có năm lỗ nhỏ, lỗ máu, xương cốt lộ ra trắng hếu, hình như là bị người ta dùng năm mũi dùi xuyên vào vậy, nhưng đây cũng không phải là vết thương trí mạng.

Vết thương trí mạng nằm ở cổ, cổ y dường như bị người ta dùng trọng vật công kích, xương đã gãy nát, đầu ngoẹo sang một bên.

Tất cả hiện trạng này đều tỏ rõ Quách Thu Phong đã từng có một trận ác đấu kinh tâm động phách với kẻ thù ở đây. Ngoài ra còn một điều nữa, đó là y đã chết, còn người mà y bảo vệ vẫn còn sống.

Tất cả đều vì Quách Thu Phong là một hảo quan sai, hơn nữa còn là một bằng hữu đáng tin tưởng. Thiết Thủ, Lãnh Huyết giao Tiểu Trân và Tập Thu Nhai cho y bảo vệ, trừ phi là y chết trước, bằng không y tuyệt đối không để bất cứ kẻ nào đụng đến một sợi lông chân của hai người bọn họ!

Nhưng Quách Thu Phong cũng không phải là một người dễ đối phó.

Kẻ giết y võ công tự nhiên phải cực cao.

Hơn nữa không chỉ có một người.

4.

Ba người. Một thân hình to lớn. Một thân hình nhỏ nhắn. Một người còn lại hơi gù. Ba người, đều đeo mạng che mặt, mặc kinh trang bó sát người, tay cầm vũ khí.

Người có thân hình to lớn sử một cây đồng côn, rõ ràng là kẻ đã đánh gãy cổ Quách Thu Phong. Người nhỏ con tay cầm cự nha thiết phiến, đương

nhiên chính là kẻ đã đâm lòi ruột họ Quách. Còn người gù lưng, hai tay đều không cầm gì, nhưng mười ngón tay thì như mười móc câu, lúc cử động phát ra những tiếng lanh canh, tự nhiên chính là kẻ đã dùng trảo chọc vào trán Quách bồ đầu. Hiện giờ ba người này, đang hợp lực bao vây một người. Người ở trong vòng vây kia, đã sức cùng lực kiệt. Người này, tự nhiên chính là Tập Thu Nhai mà Quách Thu Phong đã liều mạng bảo vệ.

Tình hình của Tập Thu Nhai lúc này, bút mực thật khó mà hình dung hết được.

Nếu không phải Quách Thu Phong can ba kẻ này lại, Tập Thu Nhai sớm đã chết từ lâu rồi. Những kẻ đột kích này rõ ràng là không ngờ Quách Thu Phong cũng đi theo y, hơn nữa võ công lại cao như vậy. Cả ba phải hợp lực mới giết chết được họ Quách, đang định giết “mục tiêu chính” Tập Thu Nhai thì Thiết Thủ và Lãnh Huyết cùng xuất hiện.

Khi Thiết Thủ và Lãnh Huyết đến nơi, thì người nhỏ con đang dùng cự nha thiết phiến tấn công đầu gối Tập Thu Nhai, đại hán cao lớn sử đồng côn đánh văng đao trong tay y ra xa, còn song thủ người gù thì chọc thẳng vào lồng ngực họ Tập.

Song trảo phá không, tiếng gió rít lên rộn cả người, mười ngón tay như mười đóa lưu tinh vạch nát bầu trời, Tập Thu Nhai mà trúng phải một kích này, chỉ sợ xương sườn khó mà còn một sợi lành lặn. Thiết Thủ không chạy lên cầu thang, mà chàng lướt lên. Mới nhóm đầu lên thì chàng đã thấy đôi ung trảo đáng sợ kia, trong nháy mắt sẽ chụp xuống Tập Thu Nhai, tay không tác sát.

Thiết Thủ dụng lực dấm mạnh lên một bậc thang.

“Rắc!”.

Bậc thang gỗ lập tức vỡ nát, nhưng Thiết Thủ đã kịp mượn lực phóng vút lên, chặn trước mặt Tập Thu Nhai.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, song thủ của chàng đã cấp tốc đẩy ra, dùng song chưởng đỡ lấy song trảo.

Người gù kia thoáng ngẩn người.

Song trảo có thể thôi cân hủy cốt của y, vốn chụp vào ngực Tập Thu Nhai, nay đã chụp trúng hai bàn tay to bè.

Tuy rằng y hơi ngã người, nhưng chiêu thức vẫn không hề chậm lại, chẳng những không do dự, mà còn vận tụ công lực, nâng từ bảy thành lên chín thành.

Bất kể đối phương là ai, chỉ cần muốn cứu Tập Thu Nhai, y phải hủy đôi tay của kẻ đó trước rồi nói sau.

Y hiểu rất rõ trảo công của mình, chỉ cần dùng sáu thành công lực, là có thể xoắn tròn đỉnh bạc lại rồi.

Y đang chờ đợi nghe tiếng xương cốt đối phương vỡ vụn.

Nhưng không.

Trảo y chụp vào bàn tay to bè đó, cảm giác giống như vuốt mèo chụp vào một tảng đá vậy.

Y lập tức cảm thấy có chuyện không hay, liền sau đó y nhìn thấy người vừa xuất hiện là ai. Sau khi biết đối phương là ai, y lập tức cảm thấy hối hận vì đã có ý nghĩ muốn hủy đi song thủ của đối phương.

Nhưng trong sát na đó, hai đồng bọn của y đã cùng lúc xuất thủ.

Cự nha thiết phiến, cắt vào uyển mạch Thiết Thủ, đồng côn đập vào khuỷu tay chàng.

Trong sát na ấy, song thủ của Thiết Thủ, cùng bị song trảo, một côn, một cự nha thiết phiến công kích.

5.

“Tay Thiết Thủ, chân Truy Mệnh, kiếm Lãnh Huyết, ám khí Vô Tình” đây là “bình khí” của Tứ Đại Danh Bộ. Ở kinh sư, các tiểu hài tử đã hát thành một bài đồng dao. Bài đồng dao này còn một nửa phía trên là: “Độc Đường Cừu, chùy Đồ Vãn, tâm Triệu Hảo, ca vũ Yên Triệu”. Đường Cừu, Đồ Vãn, Triệu Hảo, Yên Triệu là bốn người, xưng là Tứ Đại Hung Đồ, trước nay chưa có người nào có thể trừng trị được bọn chúng. Ý của bài ca này chính là tâm ý của bách tính, chỉ có Thiết Thủ, Truy Mệnh, Lãnh Huyết, Vô Tình mới có thể chế phục được bốn kẻ cùng hung cực ác đó.

Giờ đây ba kẻ tập kích Tập Thu Nhai đang gấp phải đôi tay của Thiết Thủ.

Thiết Thủ xưa nay không cần vũ khí.

Tay của chàng chính là vũ khí, hơn nữa còn là vũ khí trong vũ khí.

“Rắc!”.

Đồng côn gãy đoạn, đồng thời thân ảnh của người nhỏ con và người gù cũng bay ra xa.

Thiết Thủ cũng không khỏi hự lên một tiếng. Tuy chàng đã vận công vào song thủ, chấn gãy đồng côn và đẩy lui hai tên địch nhân, song hai tay cũng bị chấn động rất mạnh, huyết khí nghịch xung, làm sắc mặt chàng trở nên trắng bệch.

Chàng vốn muốn chấn bay cả ba người ra xa, nhưng đại hán sử đồng côn đó dùng ngạnh công, vũ khí lại là thứ cứng rắn trong những thứ vũ khí cứng rắn, mà chấn lực của Thiết Thủ lại là ngạnh kinh, vì vậy chỉ có thể làm đồng côn gãy đoạn, còn đại hán thì không bị kinh lực công kích.

Đại hán đó không ngờ cây đồng côn tinh luyện lớn bằng miệng chén của mình, đánh vào khuỷu tay một người mà gãy đoạn, liền đứng ngẩn người ra đó.

Có điều thời gian ngắn ngủi đó chỉ trong nháy mắt. Trong thời gian một cái nháy mắt đó, sắc mặt Thiết Thủ đã mau chóng khôi phục lại bình thường, nhưng trong sát na ngắn ngủi trước khi Thiết Thủ hoàn toàn khôi phục đó, đại hán kia đã kịp thời phản ứng, nửa cây đồng côn trong tay vung lên đập thẳng vào mặt chàng.

Một cơn này của y đương nhiên là muốn đập nát mặt Thiết Thủ. Thiết Thủ giờ có muốn tránh cũng không được, chàng dùng biện pháp nào để ứng phó với chiêu công này cũng không thể biết, bởi vì Thiết Thủ căn bản không kịp tránh né hay hoàn kích thì Lãnh Huyết đã lao tới.

Sự việc Thiết Thủ đánh bật hai người cứu Tập Thu Nhai, diễn ra chỉ trong một sát na ngắn ngủi. Nhưng cũng đủ để Lãnh Huyết lên tới nơi.

Làm sao chàng để Thiết Thủ một mình chống đỡ cục diện kinh hiểm như vậy cho được. Thân hình chàng như lướt sát mặt đất, chui qua háng Thiết Thủ rồi bắt ngờ vọt lên. “Phụt!” Trước khi nửa cây côn của đại hán kia đập xuống, thì kiếm của chàng đã đâm thẳng vào ngực y.

Đại hán sững người, đột nhiên thấy trước mặt Thiết Thủ, tự dưng xuất hiện một người. Y, người đó và Thiết Thủ đứng ép sát vào nhau. Rồi y lại thấy kiếm trong tay đối phương đã không còn lưỡi kiếm đâu nữa. Người đó tay cầm đốc kiếm ấn sát vào ngực mình.

Kiếm đâu rồi? Kiếm đã ở trong cơ thể y! Nghĩ tới đây, đại hán không còn sức lực cầm côn nữa, mà phát ra một tiếng rống thảm thiết. Cùng lúc phát ra tiếng rống ấy, cơ hồ như y vẫn không tin mình bị đối phương đâm một kiếm như vậy, thế nên y bất ngờ nhảy vọt về phía sau.

Y nhảy như vậy, không khác gì tự rút kiếm ra khỏi lồng ngực mình.

Đại hán cao lớn loạng choạng lùi bảy tám bước mới miễn cưỡng đứng lại được, cúi đầu nhìn lỗ máu trước ngực, ngẩng đầu nhìn lên, thấy lưỡi kiếm đang nhỏ máu của Lãnh Huyết. Đến giờ y mới biết mình đã trúng một kiếm trí mạng.

Y gầm lên một tiếng, chỉ tay vào Lãnh Huyết khàn khàn giọng nói: “Người...”

Rồi ngã ngựa người xuống, táng mạng tại chỗ.

6.

Thiết Thủ bắt ngờ xuất hiện cứu Tập Thu Nhai. Ngoại trừ đại hán cao lớn lập tức phản kích vì khoảng cách quá gần, hai người còn lại, đều không lập tức bỏ tới tiếp tục tấn công, mà cấp tốc nhìn nhau một cái.

Kẻ đó là Lãnh Huyết, đột nhiên hiện ra, giết chết đồng bọn của chúng. Người bị mất tay không hú lên một tiếng quái dị, xông ra khỏi phong hỏa đài, nhảy xuống bên dưới.

Đây đương nhiên là không dám ác chiến, bỏ chạy thoát thân.

Người nhỏ con kia cũng muốn đào ẩu, nhưng do chậm mất một nhịp, nên đường thoát đã bị Thiết Thủ chặn mất.

Người này phản ứng cực nhanh, lập tức đổi hướng, không phóng ra ngoài mà lướt về phía cầu thang.

Cầu thang có Lãnh Huyết.

Có Lãnh Huyết ở đó, kẻ này có nhanh hơn nữa, cũng khó mà nhanh hơn được lưỡi kiếm của chàng.

Đúng lúc này, phía dưới chợt vang lên tiếng bước chân gấp gáp, khiến Lãnh Huyết phải quay đầu lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Một tiếng kêu

Khi Lãnh Huyết quay đầu lại, chàng nhìn thấy Tập Mai Hồng lộ lên.

Trong sát na đó, người kia đã vọt qua Lãnh Huyết, đối diện với nàng.

Nếu người đó muốn xuất thủ với Lãnh Huyết khi lướt qua người chàng, vậy thì, cho dù là Lãnh Huyết có bị phân tâm bởi tiếng bước chân phía sau, y cũng chẳng làm gì được chàng.

Bởi vì kiếm của Lãnh Huyết, còn nhanh hơn cả ánh mắt.

Nhưng kẻ này dường như đã biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Lãnh Huyết, vì thế nên y không dám xuất thủ, mà chỉ tận lực đào vong.

Lúc này Lãnh Huyết mà xuất thủ ngăn lại, tất nhiên vẫn kịp, chỉ có điều chàng đã nhìn thấy đao của Tập Mai Hồng vung lên, một đoá hoa ra ba đoá hoa chói mắt, công thẳng vào diện môn người bịt mặt.

Lãnh Huyết thấy vậy thì không khỏi chần chờ lại một chút, một là vì tính khí tam tiểu thư của Tập Mai Hồng, không biết nàng ta có thích người khác trợ giúp mình hay không, hai là xem ra Tập Mai Hồng cũng đã có chuẩn bị từ trước, tuy võ công của nàng chỉ sợ không thắng được kẻ này, nhưng thua thì cũng phải hai ba trăm hiệp mới thua được.

Lãnh Huyết chỉ chần chờ một chút, một chút chỉ là một khoảng thời gian cực ngắn, nhưng một biến hóa không thể ngờ tới đã xảy ra.

Tập Mai Hồng vung đao chém môn diện nhân, môn diện nhân dùng thiết phiến đỡ lấy, hai người cơ hồ đều muốn phát lực làm đối phương ngã xuống, nhưng môn diện nhân bất ngờ hừ lạnh một tiếng, rồi bất ngờ làm một chuyện.

Y dùng cánh tay còn lại đưa lên lật tấm khăn che mặt của mình lên.

Y vừa mới lật lên, đã lập tức buông tay, tấm khăn lại che kín khuôn mặt như trước, nhưng đúng vào khoảnh khắc mà y lật khăn lên đó, Tập Mai Hồng đã phát ra một tiếng kêu thảng thốt.

Người này hướng lưng về phía Thiết Thủ, Lãnh Huyết thế nên cả hai đều không nhìn rõ gương mặt y thế nào, nhưng có thể nhìn rất rõ biểu tình trên mặt Tập Mai Hồng. Trong sát na ấy, gương mặt nàng đầy những kinh ngạc, quái dị và nghi hoặc.

Kẻ đó Tập Mai Hồng thu đao, hiển nhiên là muốn nói gì đó, nhưng vừa mấp máy miệng, đối phương đã dụng chỉ điểm vào ba chỗ huyệt đạo trước ngực nàng. Khi Thiết Thủ, Lãnh Huyết toàn lực bỏ tới, môn diện nhân đặt một tay lên cổ Tập Mai Hồng, chuyển qua phía sau nàng. Lúc hai người định xuất thủ, thì y đã đưa cư nha thiết phiến lên sát chiếc cổ trắng muốt nhỏ nhắn của nàng.

Cả hai không khỏi thảm thờ dài, rồi lập tức dừng lại.

Bốn người đứng yên ở đó, không ai lên tiếng.

Lúc này Tập Thu Nhai mới định thần lại, thấy tam muội lọt vào tay địch nhân, không khỏi kêu lên kinh hãi: “Đừng làm hại tam muội của ta...”.

Người kia cười lạnh lùng: “Ta muốn gì, không cần nói chắc các ngươi cũng biết cả rồi chứ”.

Không ngờ lại là một giọng nữ thấp trầm khàn khàn.

Thiết Thủ lại thờ dài một tiếng, khẽ gật đầu: “Được, ngươi đi đi, chúng ta không đuổi theo”.

Môn diện nữ nhân cười khanh khách: “Ngươi tưởng ngươi nói vậy, ta sẽ tin sao?”.

Thiết Thủ mỉm cười: “Ngươi muốn thế nào mới chịu tin?”.

Môn diện nữ nhân gần giọng nói: “Các ngươi hãy lùi ra xa, ta ở trên cao, có thể nhìn được rất xa, khi nào ta không nhìn thấy bóng các ngươi nữa thì mới được dừng lại. Nếu như các ngươi dừng lại trong khoảng cách mà ta vẫn thấy được...”. Y thị khế dụng lực lên thiết phiến, chiếc cổ trắng ngần của Tập Mai Hồng lập tức xuất hiện một đường máu nhỏ như sợi chỉ. Lãnh Huyết kích động kêu lên: “Đừng...”.

Môn diện nữ nhân rít lên: “Muốn ta không giết ngươi, các ngươi hãy lập tức xéo đi!”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết đưa mắt nhìn nhau, có thể khẳng định chắc chắn rằng mục đích chính của ba tên thích khách này là sát hại Tập Thu Nhai, vậy thì rất có khả năng vì cùng một lý do ấy, bọn chúng sẽ không buông tha cho Tập Mai Hồng, đặc biệt là khi nàng đã nhìn thấy chân diện mục của y thị. Khi hai người và Tập Thu Nhai đi ra xa, môn diện nữ nhân rất có thể sẽ giết chết Tập Mai Hồng, rồi ung dung đào tẩu.

Môn diện nữ nhân cơ hồ như biết được hai người đang nghĩ gì, lại rít giọng thúc dục: “Thế nào? Còn không quyết định... Ta sẽ giết chết nó!”.

Lãnh Huyết và Thiết Thủ nhất thời cũng không biết phải làm sao. Môn diện nữ nhân khổng chế con tin, nhưng không hề bỏ chạy ngay, mà ngược lại còn uy hiếp bắt mấy người bọn họ phải rời khỏi hiện trường, đây quả thực là một biện pháp cao minh và rất khó ứng phó.

Môn diện nữ nhân lại cười gần: “Các ngươi đã không còn sự lựa chọn nào khác, bằng không à này sẽ chết ngay tại đây!”.

Thấy gương mặt Tập Mai Hồng lộ ra thần sắc cực kỳ kinh hãi và phần nộ, ánh mắt lại hoảng hốt cực độ, cơ hồ như muốn nói gì đó, nhưng á huyệt đã bị chế trụ nên nàng chỉ ứ ớ được những tiếng vô nghĩa. Lãnh Huyết thảm thờ dài, khẽ dẫm chân một cái rồi nói: “Được!”.

Thiết Thủ cân nhắc cực thế, nghĩ mãi cũng nghĩ không ra được phương pháp nào để chuyển bại thành thắng. Giờ chàng mới chú ý thấy, ngoài trừ thi thể Quách Thu Phong treo trên xà nhà, và xác chết của đại hán cao lớn sử đồng côn, trên phong hỏa đài này còn có hai người ăn mặc giống quân binh nằm trong góc, sớm đã tuyệt khí từ lâu, có lẽ là binh sĩ canh gác ở đây, gặp phải chuyện này nên tới can thiệp, kết quả là đã bị đối phương sát hại.

Ngoài ra, còn có một cỗ thi thể nữa, ăn mặc theo lối gia đình, lưng đeo dây lưng màu vàng. Kiểu phục sức này Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều rất quen thuộc, chính là trang phục của những tráng đinh trong Tập gia trang.

Chắc là tên gia đình này đã tới nhà Quách Thu Phong tìm Tập Thu Nhai nên y mới không hề hoài nghi mà đi theo. Đọc đường, khi ngộ địch, có thể Quách Thu Phong đã phát hiện hình tích của kẻ này nên đã giết đi, hoặc giả là y bị chính người của mình giết người diệt khẩu cũng không chừng.

Thiết Thủ suy nghĩ cực nhanh, thời gian chỉ chưa đầy nửa khắc, vậy mà mộng diện nữ nhân đã có vẻ mất hết kiên nhẫn, rít lên nói: “Được, các người không đi, ta lập tức hạ độc thủ đây...”.

Lãnh Huyết khẽ kéo ống tay áo Thiết Thủ, tỏ ý muốn đi, nhưng Thiết Thủ chỉ lắc đầu, như có mảy mĩu nói: “Tập phu nhân...”.

Chàng vừa thốt ra ba chữ này, Tập Thu Nhai và Lãnh Huyết đều ngây người ra. Đôi mắt lớn của Tập Mai Hồng thì khẽ chớp chớp, còn mộng diện nữ tử thì hoàn toàn chấn động. Nhìn tấm sa che mặt của y thị đột nhiên căng ra, có thể biết được thị đang kinh hãi nhường nào.

Đúng lúc này, ở sau lưng thị, bắt ngờ vang lên một tiếng thét.

Tiếng thét này, là do một người dùng toàn lực hét lên, người này tuy không biết võ công, nhưng tiếng thét vang lên đúng vào lúc mộng diện nữ nhân đang hoảng loạn nhất, khiến thị khẽ run lên một cái rồi quay đầu lại theo phản xạ.

Tình hình bị kinh động quay đầu lại, so với lúc này Lãnh Huyết quay đầu lại vì sự xuất hiện của Tập Mai Hồng hoàn toàn giống nhau.

Quay đầu thì mất bao nhiêu thời gian chứ?

Chỉ bất quá là một cái nháy mắt.

Nhưng lần này, một lần quay đầu là vĩnh viễn.

Bởi vì đầu của thị đã vĩnh viễn không thể quay lại nữa.

Trong sát na mà mộng diện nữ nhân quay đầu lại đó, Thiết Thủ lập tức sáp lại gần, song thủ dang ra rồi chụp lại, kẹp lấy thiết phiến.

Cư nha thiết phiến như bị kẹp trong tảng đá, không thể di động được nửa phân.

Cùng lúc ấy, Lãnh Huyết xuất kiếm.

Kiểm sượt qua cổ Tập Mai Hồng, xuyên vào yết hầu mộng diện nữ nhân, “phụt” một tiếng, gáy thị xuất hiện một đầu kiếm đầy máu!

Cả bốn người, đều đứng yên bất động.

Đến lúc đôi mắt kinh hãi của Tập Mai Hồng dần dần có lại thần sắc, Tập Thu Nhai chạy tới kéo nàng ra, giải huyệt đạo cho nàng, Tập Mai Hồng mới gục đầu vào vai y khóc nức nở: “... là... tẩu tử...”.

2.

Trên mặt đất có sáu cỗ thi thể.

Hai quân binh, một tráng đinh, Quách Thu Phong, đại hán to lớn và Tập phu nhân.

Bất kể là trung là gian, là xấu là tốt, là quý là hèn, chết rồi thì chỉ còn là một cỗ thi thể không có sinh mạng, hoàn toàn bình đẳng, hoàn toàn như nhau.

Tập Thu Nhai vẫn còn chưa hết khiếp hãi, kể lại chuyện đã xảy ra cho Thiết Thủ và Lãnh Huyết.

“Tập Cam (tên tráng đinh đã chết) đến nhà Quách bộ đầu tìm ta, nói đại tẩu tìm ta về trang, Thiết nhị gia và Lãnh tứ gia đã làm cho đại ca hồi phục lại rồi, có thể trở về, mọi chuyện đã ổn... thế nên ta liền theo hắn đi. Quách bộ đầu không yên tâm, nên cũng đi theo, khi đến đây, đột nhiên có ba người bị mặt nhảy ra muốn giết ta. Quách bộ đầu vừa giao thủ với ba tên thích khách bảo vệ ta, vừa kêu ta chạy lên phong hỏa đài cầu cứu quan binh, nhưng bọn chúng cũng truy sát tới nơi, Quách bộ đầu liều mạng cứu ta, hi sinh tính mạng, hai quân binh cũng nhảy vào nhưng đều bị chúng giết cả. Tập Cam không biết chuyện gì xảy ra, nhảy ra bảo vệ ta, nhưng cũng bị mộng diện nữ nhân... đại tẩu giết chết. Sau đó thì các vị cũng đến”.

Người vừa kêu lên một tiếng sau lưng Tập phu nhân là Tiểu Trân.

Sau khi Thiết Thủ, Lãnh Huyết đặt Tiểu Trân xuống để xông lên phong hỏa đài, Tập Mai Hồng cũng nôn nóng, bảo Tiểu Trân lưu lại đó, rồi lướt lên trên, chỉ có điều khinh công của nàng đương nhiên không thể bì với Thiết Thủ và Lãnh Huyết, vì vậy nên đã chậm mất một chút, chỉ một chút đó thôi, cũng đủ để Thiết Thủ cứu Tập Thu Nhai, Lãnh Huyết giết đại hán cao lớn.

Khi Tiểu Trần chạy tới, Tập phu nhân đã uy hiếp khống chế Tập Mai Hồng, do Tập phu nhân đang toàn thần chú ý đến đại địch trước mắt, thế nên không hề phát hiện Tiểu Trần đang lặng lẽ tiếp cận từ phía sau.

Nhưng Tiểu Trần không hề biết võ công.

Sau khi nàng hiểu được tình thế, bèn dùng hết sức lực của mình, hét lên một tiếng.

Nàng tin rằng nếu mình có thể làm mờ diện nữ nhân kia phân tâm, Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhất định sẽ có cách ứng phó.

Tiếng hét của nàng, quả nhiên đã có hiệu quả.

Thiết Thủ thấy Tập phu nhân ngã xuống, mới phào một tiếng, nhảy xuống cầu thang, thấy Tiểu Trần, chàng liền mỉm cười. Nhìn thần tình vừa tinh nghịch vừa sợ hãi của nàng, chàng không nén nổi đưa tay xoa nhẹ lên đầu nàng: “Thì ra cô nương hết cũng lớn lắm chứ”.

Tiểu Trần bật cười. Thiết Thủ thấy Tiểu Trần cười tươi tắn như vậy, ánh mắt lộ ra thần sắc yêu thương, nhưng chỉ một thoáng rồi lập tức biến mất, cánh tay đưa ra cũng đã thu lại.

Tiểu Trần lúc này mới chậm chậm bước lên phong hỏa đài, băng bó cho Tập Thu Nhai.

3.

Nghe Tập Thu Nhai kể xong, Thiết Thủ và Lãnh Huyết cùng quỹ xuống trước thi thể Quách Thu Phong, khấu đầu ba cái.

Sắc mặt Thiết Thủ đanh lại như một tảng sắt: “Quách huynh, huynh tận trực trách mà chết, vì bằng hữu mà hi sinh, huynh cứ yên lòng, tâm nguyện của huynh, chúng ta sẽ thay huynh thực hiện”.

Lãnh Huyết gần giọng nói từng chữ một: “Quách huynh, tuy huynh không phải chết vì chúng ta, nhưng cũng có thể nói là chúng ta đã liên lụy huynh. Hãy yên tâm, những chuyện huynh chưa làm, chúng ta sẽ làm hết cho bằng được”.

Bạch Vân Phi Quách Thu Phong còn hai chuyện đang dang dở, một là hy vọng đệ đệ duy nhất của y cũng có thể trở thành người chấp pháp, vì dân trừ hại, hai là vụ án thúc thúc y bị sát hại vẫn còn chưa phá. Những lời này của Thiết Thủ và Lãnh Huyết, tuy rằng nói với người chết, nhưng bọn họ nhất tề thiên kim, dù chết cũng không đổi, coi như là đã tự nhận lấy hai việc đó là việc của mình rồi.

Tập Thu Nhai không nén nổi tò mò buột miệng hỏi: “Thiết nhị gia, Lãnh tứ gia, không biết... làm sao hai vị biết được... mờ diện nhân ấy là...”.

Lãnh Huyết nói: “Ta không biết. Nhị sư huynh biết”.

Vừa nói chàng vừa đưa mắt nhìn Thiết Thủ.

Thiết Thủ mỉm cười: “Ta cũng không biết, mà chỉ đoán...”.

Ánh mắt Thiết Thủ lộ ra vẻ trầm tư: “Đầu tiên ta nhìn thấy thi thể của tráng đinh Tập gia trang trên phong hỏa đài, thiết tưởng người này chính là người đã đến nhà Quách Thu Phong mời nhị công tử hồi trang... đương nhiên người muốn mời nhị công tử không thể là ba tên thích khách này. Nếu phải, bọn chúng cũng đâu cần bận mặt đề phòng vạn nhất không giết được nhị công tử lại còn bị nhận ra. Người có thể sai khiến được tráng đinh trong Tập gia trang, đương nhiên phải là người có quyền lực trong trang, mà người này lại không muốn bại lộ thân phận, vì vậy rất có khả năng là một trong ba tên thích khách bị mặt ấy”.

Chàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Tập tam tiểu thư bị người này uy hiếp, là vì đã nhìn thấy diện mạo của y mà quái dị kinh hãi nên quên mất cả kháng cự, thế nên ta suy đoán mờ diện nhân này nhất định là người quen của tam tiểu thư, thậm chí có thể là trưởng bối. Với tính cách của tam tiểu thư, nếu không phải là trưởng bối, rất có thể nàng sẽ tức giận mà ra tay nặng hơn. Tất cả những điều này đều làm ta liên tưởng đến vị Tập phu nhân đã mất tích thần bí, thế nên đã thuận miệng gọi một tiếng, hi vọng có thể khiến y thị phân thần, không ngờ quả nhiên đã gọi đúng thân phận... chỉ là, nếu không có tiếng hét của Tiểu Trần cô nương, muốn cứu Tập tam tiểu thư e rằng vẫn chưa chắc kiến hiệu như vậy”.

Nói tới đây, chàng vừa liếc nhìn Tiểu Trần như muốn khen ngợi.

Tiểu Trần cúi đầu. Chiếc gậy nhỏ xinh đẹp của nàng, tạo thành một góc cung đầy đặn, khiến người ta có một cảm giác hạnh phúc và an bình.

Tập Thu Nhai nắm lấy bàn tay đang băng bó vết thương cho y của Tiểu Trần, mỉm cười nói: “Tiểu Trần, không ngờ nàng lại kêu lớn như vậy”.

Y không hề để ý mi tâm Tiểu Trần đang khẽ nhú lên.

Tập Thu Nhai lại nói: “Lúc ta nghe nàng kêu lên, còn tưởng nàng cũng xảy ra chuyện gì...”.

Tập Mai Hồng ngỡ ngàng nói: “Đại tẩu... không phải đã thất tung rồi hay sao... tại sao đại tẩu phải làm vậy?” Nàng mở to mắt nhìn Thiết Thủ với vẻ chờ đợi, rõ ràng là đã coi chàng như vạn sự thông.

Thiết Thủ trầm giọng nói: “Ta cũng không hiểu vì sao, ta càng không ngờ rằng đại tẩu của cô nương lại là nữ đệ tử Lê Lộ Vũ của Thần Phiến Tử”.

Tập Mai Hồng kinh hãi thốt lên: “Cái gì... đại tẩu là... là...?”.

Tập Thu Nhai cũng kinh ngạc nói: “Huynh nói đại tẩu là Thiết Phiến Dạ Xoa?”.

Thiết Thủ nói: “Lê Lộ Vũ sát nhân phóng hỏa, cướp của giết người, ái tài như mạng, đích thực là có ngoại hiệu khó nghe này”.

Tập Thu Nhai kêu lên: “Ta chỉ biết đại tẩu vốn họ Lê, hai năm trước, nhị quân sự mới giới thiệu cho đại ca...”.

Tập Mai Hồng cũng ngạc nhiên nói: “Ta thậm chí còn không hề biết đại tẩu... đại tẩu biết võ công nữa”.

Thiết Thủ chau mày: “Kể thất của đại ca hai người không ngờ lại là Lê Lộ Vũ, bên trong chi sợ... nhất định có nội tình mà người ta không biết được”.

Tập Thu Nhai lấp bắp: “Người... người còn lại là ai? Lực tay của hắn rất mạnh, đao của ta cũng bị y đập bay mất”.

Thiết Thủ nói: “Lực tay của người này đương nhiên phải mạnh rồi, bởi vì y chính là Lữ Trọng”.

Tập Mai Hồng giật mình kêu: “Lữ Trọng? Đại Lực Thần Lữ Trọng?”.

Tập Thu Nhai lẩm bẩm nói: “Chẳng trách mà một côn của hắn có thể đánh bay đao trên tay ta”.

Cơ hồ như y muốn tìm có để giải thích cho chuyện mình bị đánh văng vũ khí, nhưng lại quên mất một côn của Lữ Trọng cũng đánh vào khuỷu tay Thiết Thủ, kết quả là đồng côn của y gãy đoạn chứ không phải là tay chàng.

Lãnh Huyết đột nhiên nói với Thiết Thủ: “Hai tên đại đao giết người không chớp mắt Lữ Trọng và Lê Lộ Vũ đều ở đây, thêm vào Nhạc Quân và Đường Sao đã bị chúng ta giết chết ba ngày trước, đây không phải là chuyện rất trùng hợp sao?”.

Thiết Thủ gật gật đầu nói: “Trùng hợp là Tập gia trang lại là lãnh tụ của võ lâm vùng này, so với tám trang viên bị hủy diệt kia, còn có phân lượng hơn rất nhiều”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết nói vậy, ba người còn lại đều không biết rốt cuộc hai người đang thảo luận chuyện gì, chợt nghe Thiết Thủ đằng hán một tiếng, hỏi: “Tam tiểu thư!”.

Tập Mai Hồng nghiêng nghiêng đầu: “Hả?”.

Thiết Thủ nói: “Chuyện chúng ta ở nhà Quách bộ đầu, là y nói cho cô nương có đúng không?”.

Tập Mai Hồng không hiểu tại sao lại hỏi vậy, nhưng cũng quay đầu lại, gật gật đáp: “Đúng vậy”.

“Vậy thì...”.

Thiết Thủ lại hỏi: “Sau khi biết được tin chúng ta ở nhà Quách bộ đầu, cô nương có nói với đại tẩu của mình không?”.

“Ta làm sao mà nói được chứ?”.

Tập Mai Hồng tròn tròn mắt hỏi ngược lại: “Đại tẩu đã thất tung mấy ngày rồi, ta còn tưởng... đại tẩu đã bị đại ca hạ độc thủ, ai ngờ... nhưng ta có nói chuyện này cho một người khác”.

“Ai?”.

“Tam quân gia, Lương Ngộ thúc thúc”.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau.

Thiết Thủ trầm giọng nói tiếp: “Cô nương chỉ nói cho một mình y thôi chứ?”.

Tập Mai Hồng khẽ gật đầu.

Thiết Thủ lại nói: “Ba người bị mất đó, một là Lữ Trọng, một là Lê Lộ Vũ, thân hình người còn lại ta nhìn rất quen, nhưng không biết đã gặp qua ở đâu rồi...”.

Lãnh Huyết tiếp lời: “Vóc dáng đó rất giống với Tập Lương Ngộ, hơn nữa chỉ có mình y biết huynh và đệ đều không ở nhà Quách Thu Phong, rất dễ dàng dẫn dụ Tập nhị công tử ra ngoài, rồi động thủ trên đường. Vấn đề còn lại chỉ là, tại sao Tập Lương Ngộ muốn giết nhị công tử? Chuyện này có liên quan gì đến Tập trang chủ? Có quan hệ gì với những vụ sát nhân phóng hỏa gần đây?”.

Tập Mai Hồng tròn đôi mắt to tròn của mình lên nhìn Lãnh Huyết, nàng thực sự không hiểu tại sao con người trầm mặc ít nói này lại có năng lực phân tích sắc bén đến vậy.

Chỉ nghe Thiết Thủ nói tiếp: “Câu đố này, phải đến Tập gia trang mới giải đáp được”.

Lãnh Huyết nói: “Nếu muốn đi, chỉ sợ phải lập tức động thân, còn chân chừ nữa, e rằng không kịp mất”.

Tập Mai Hồng nghe vậy thì lấy làm bất phục, không khỏi buột miệng hỏi: “Có gì mà chậm mới không chậm chứ?”.

Lãnh Huyết kiên nhẫn đáp mà không hề tỏ vẻ khó chịu: “Bởi vì khi chúng ta nghĩ ra vụ ám sát này liên quan đến Tam quân sự của Tập gia trang, thì đối phương cũng có thể liệu được rằng chúng ta đã nghĩ đến vấn đề này”.

Tập Mai Hồng xem ra vẫn chưa phục hẳn, lại trừng mắt lên nói: “Bọn chúng nghĩ đến thì sao? Lẽ nào đi mua một cái mai rùa để rứt đầu vào trong ấn trốn sao chứ?”.

Lãnh Huyết lạnh lùng đáp: “Nếu trốn thì không vấn đề gì, chỉ sợ bọn chúng không trốn, mà sẽ có hành động, tỷ như là đối phó lệnh huynh chẳng hạn...”.

Tập Mai Hồng và Tập Thu Nhai cùng nhảy dựng lên: “Đi! Chúng ta lập tức đi!”.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Sáu mươi tư cái ghế

Trước cửa Tập gia trang, hoa tím mọc đầy mặt đất, điểm xuyết cho thảm cỏ mềm mại giống như một tấm thảm thêu hoa tinh tế tỉ mỉ.

Gió thổi thấm lòng người. Nơi tận cùng bãi cỏ, là cửa lớn của Tập gia trang.

Trước cửa chỉ có một người.

Người này thân hình gù gù, miệng ngậm tẩu thuốc, nét mặt tươi cười, tuy rằng niên kỷ đã cao, nhưng tuyệt đối không có vẻ già lão lom khom, ngược lại còn rất có uy thế.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết trầm tĩnh, đi về phía trước. Tập Mai Hồng không hiểu làm sao hai người có thể giữ được bình tĩnh như vậy, nàng cơ hồ không thể nhận được mà chỉ muốn chỉ thẳng vào gương mặt đang cười già tạo của lão hồ ly kia mắng chửi: “Người còn mặt mũi nhìn ta sao?”.

Có điều nàng chưa kịp thốt ra, thì Tập Lương Ngộ đã cười hi hi hỏi: “Nhị thiếu gia, tam tiểu thư vẫn khỏe chứ ạ? Hai vị đã trở về rồi?”.

Tập Mai Hồng tức đến sững người ra, còn Tập Thu Nhai thì hừ nhẹ một tiếng nói: “Chúng ta không trở về để cho người đắc ý hay sao?”.

Tập Lương Ngộ dường như không nghe Tập Thu Nhai nói gì, nheo nheo mắt cười nói: “Mau vào đi, Trang chủ đợi các vị đã lâu lắm rồi”.

Nói xong y lại cười hi hi lướt ánh mắt trên mặt Thiết Thủ, Lãnh Huyết: “Trang chủ cũng đang đợi Thiết nhị gia, Lãnh tứ gia”.

“Hả?”.

Thiết Thủ trầm giọng nói: “Vậy phải làm phiền Tam quân sự dẫn lộ vậy”.

Tập Lương Ngộ khom người, đi phía trước. Tập Mai Hồng tức giận không nhận nổi, lướt lên định tát cho lão một cái, nhưng thân ảnh nàng vừa động thì chợt cảm thấy tay mình bị nắm lấy.

Người kia chỉ nắm nhẹ rồi lập tức buông tay.

Tập Mai Hồng kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, thì ra là Lãnh Huyết, mặt chàng lúc này đã đỏ như mào gà trống.

Tập Thu Nhai liếc thấy liền hỏi: “Sao vậy?”.

Tập Mai Hồng thấp giọng nói: “Không có gì”.

Hai lỗ tai nàng nóng bừng, lúc này Thiết Thủ đã sai bước đi theo sau Tập Lương Ngộ, những người còn lại tự nhiên cũng đi theo phía sau.

2.

Đại sảnh rất rộng rãi, đặt tới sáu mươi tư cái ghế. Sáu mươi tư cái ghế này đặt rất bừa bãi, có cái hướng ra ngoài, có cái hướng vào trong, có cái hướng đông, có cái hướng tây, mà màu sắc, chất gỗ, hình dáng, thậm chí là lớn nhỏ cũng hoàn toàn khác nhau, có chiếc tay vịn hình rồng, cũng có chiếc chỉ là một chiếc đôn tròn, không có cả lưng ghế để dựa, có chiếc điêu khắc tinh kỳ, hoa lệ giống như ngư tọa, có chiếc thì chỉ son qua loa, còn mất cả chân ghế nữa.

Trong sáu mươi tư chiếc này, có một chiếc hình dáng thập phần kỳ quái, làm bằng gỗ đặc ruột, hình bát quái, bên trên có một người đang ngồi.

Người này đầu tóc rũ rượi, toàn thân bẩn thỉu, nhưng lông mày dài đến tận mai và gương mặt lộ vẻ trầm tư làm cho người ta có một ấn tượng y là một người thập phần ôn nhu văn nhã.

Người này ngồi xếp bàn tọa, trên đùi gác một thanh đao.

Đây không phải là lần đầu tiên Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhìn thấy người này.

Nhưng lần đầu tiên Thiết Thủ và Lãnh Huyết nhìn thấy y, người này vẫn còn bị nhốt trong địa lao.

Người này đương nhiên chính là Trang chủ của Tập gia trang Tập Tiểu Phong, sau lưng y có một giá binh khí, trên giá có bốn mươi thanh đơn đao hình dáng khác nhau.

3.

Tập Thu Nhai vừa thấy Tập Tiểu Phong liền ngậy người ra, buột miệng thốt lên: “Đại ca...”

Vừa kêu, y lùi lại một bước nhỏ.

Tiểu Trần nhìn thấy Tập Tiểu Phong, sắc mặt trở nên trắng bệch, lẩn ra sau lưng một người, chỉ dám ló mắt ra nhìn, sau đó mới phát hiện người đó là Thiết Thủ.

Tập Mai Hồng là người vui vẻ nhất, reo lên: “Đại ca, huynh không điên nữa sao?”.

Tập Tiểu Phong bình tĩnh mỉm cười, ánh mắt chậm chậm nhìn sang phía Thiết Thủ, rồi lại nhìn Lãnh Huyết, từ từ nói: “Thiết đại gia, Lãnh đại gia, cửu ngưỡng!”.

Thiết Thủ cũng chậm rãi gật đầu: “Tập trang chủ, không cần khách khí. Cứ gọi ta là Thiết Du Hạ được rồi”.

Tập Thu Nhai dường như vẫn còn chưa hết kinh khiếp vị đại ca tính tình cổ quái này của mình, không dám lên tiếng. Tập Mai Hồng lại lạnh chanh nói: “Đại ca, dọc đường tới đây bọn muội đã bị thích khách tập kích, đều là hảo sự của Tam quân sự làm ra đó”.

Tập Tiểu Phong sầm mặt quát: “Nói bậy, Tam quân sự đối với Tập gia trang xưa nay trung thành cẩn cẩn, làm sao lại làm ra những chuyện đó được, miệng nữ nhi không được nói bừa!”.

Tập Mai Hồng bị mắng một chập, giận dỗi đầu môi lên, cơ hồ như muốn khóc. Tập Lương Ngộ đứng bên cạnh cũng bước lên, khom người sát đất nói: “Đứng, đứng vậy... tam tiểu thư hiểu lầm tiểu nhân rồi, xin Trang chủ minh giám”.

Tập Tiểu Phong quát lên với Tập Mai Hồng: “Còn không mau bồi tội với Tam quân sự đi”.

Tập Tiểu Phong gần đây tuy tính tình cổ quái, nhưng rất hiếm khi phát tác với Tập Mai Hồng, thế nên nàng nghe y nói vậy lại càng cảm thấy oan khuất.

Tập Tiểu Phong đột nhiên thẳng người dậy, chưa kịp nhìn thấy y có bất kỳ động tác gì, thì đã tới giữa Tập Mai Hồng và Tập Lương Ngộ, quát lớn: “Còn không xin lỗi?” Thiết Thủ, Lãnh Huyết biết rõ võ công của Trang chủ Tập gia trang nhất định có điểm hơn người, nhưng không ngờ cả khinh công của y cũng cao như vậy, trong lòng đều thâm đề phòng.

Tập Mai Hồng đầu môi lên nói: “Muội...” Đột nhiên kinh phong rít lên.

“Bịch...!”.

Tập Lương Ngộ bất ngờ ngã xuống.

Biến hóa này quả thực diễn ra quá nhanh, chúng nhân còn chưa nhìn rõ thì Tập Tiểu Phong đã điểm vào huyệt đạo Tập Lương Ngộ.

Giờ Tập Tiểu Phong mới nói: “Kỳ thực chuyện Tam quân sự sát nhân giết người, ta sớm đã lưu tâm rồi, chỉ là vẫn luôn án binh bất động để đề phòng đá thảo kinh xà, hiện giờ có thể chế trụ được người rồi”.

Tập Mai Hồng và Tập Thu Nhai đều kinh ngạc nhìn huynh trưởng mình tỉnh táo. Lãnh Huyết chợt hỏi: “Chỉ sợ Tập tam quân sự còn chưa phải chủ mưu”.

Tập Tiểu Phong hơi ngần người: “Ý của Lãnh tứ gia là...”.

Lãnh Huyết nói: “Gần tháng nay, vùng Lưỡng Hà liên tiếp có tám trang viện hoặc thôn làng gặp họa diệt môn, dẫn đầu đám tặc phi này là sáu tên ác nhân. Trong sáu tên này, Nhạc Quân, Đường Sao đã chết trong tay chúng ta. Lê Lộ Vũ, Lữ Trọng trong ba tên đã ám toán Tập nhị thiếu gia hôm nay chỉ sợ cũng là hai trong bốn tên phi đồ còn lại đó”.

Tới đây thì chàng nhìn thẳng vào mặt Tập Tiểu Phong: “Đám đầu sỏ ấy ít nhất cũng còn lại hai người, nếu một trong hai kẻ đó là Tập tam quân sự, vậy

còn một người nữa là ai?”.

Tập Tiểu Phong cười khò: “Ngài hỏi ta?”.

Thiết Thủ bỏ sung: “Chúng ta mới biết được ác nhân cướp của giết người Lê Lộ Vũ chính là tôn phu nhân...”.

Tập Tiểu Phong nhướn mày: “Các vị đã làm gì ả rồi?”.

Thiết Thủ trầm ngâm: “Tôn phu nhân uy hiếp tam tiểu thư, chúng ta... vì cứu người, nên đã giết y thị rồi”.

Tập Tiểu Phong giật mình: “À... ả... chết rồi?”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết ngằm giới bị, đề phòng y bất ngờ tấn công như đối với Tập Lương Ngộ: “Phải”.

Tập Tiểu Phong đột nhiên cười lên sảng sặc, đáng vẻ thống khoái phi thường: “Hay lắm! Hay lắm!” Sau đó lại nói: “Nữ nhân như vậy, đáng giết!”.

Chúng nhân lại được một phen ngạc nhiên. Tập Tiểu Phong nước mắt rùng rùng, ngẩng đầu lên nói: “Các vị giết hay lắm, đáng tiếc chủ mưu không phải ta, mà ta cũng không phải là một trong ba tên đầu sỏ ấy”.

Tập Mai Hồng giờ mới nhận ra Lãnh Huyết và Thiết Thủ đã hoài nghi đại ca của mình, tức giận quát: “Đại ca là nhất phương chi chủ, làm sao làm những chuyện mờ ám đó được?”.

Thiết Thủ nói: “Tam tiểu thư, chúng ta cũng hi vọng lệnh huynh không làm những chuyện ấy... có điều, vẫn còn rất nhiều chuyện còn chưa rõ ràng. Nhưng chúng ta vẫn còn một nhân chứng sống ở đây, có lẽ từ miệng hắn có thể biết được thêm điều gì đó cũng không chừng”.

Lãnh Huyết tiếp lời nói: “Nhưng mà nếu Tam quân sự xảy ra chuyện gì, thì không thể khai được đồng bọn của hắn ra... thế nên bất cứ ai, cho dù là lấy danh nghĩa diệt trừ tặc đạo hay nhất thời phần nộ đi nữa... cũng sẽ bị nghi ngờ là đồng mưu”.

Tập Tiểu Phong thở dài: “Nhị vị quả không hổ là danh bộ, hành sự cẩn thận hơn người... xin các vị cứ hỏi, ta có thể đảm bảo Tam quân sự tuyệt đối không xảy ra chuyện...”.

Lời y còn chưa dứt, Tập Lương Ngộ ở dưới đất đã bật dậy.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết chỉ đề phòng người khác giết Tập Lương Ngộ diệt khẩu, chứ không thể ngờ kẻ sát nhân diệt khẩu lạ chính là bản thân y.

Tập Lương Ngộ nhảy lên, nắm ngón tay móc vào động mạch trên cổ Thiết Thủ.

Thiết Thủ tuy không đề phòng Tập Lương Ngộ bắt đồ ám kích, nhưng bất cứ người nào muốn tiếp cận chàng, cũng không phải là chuyện dễ.

Chàng phản thủ hất lên, ngũ chỉ của Tập Lương Ngộ liền chộp vào cánh tay hữu của chàng.

Chỉ nghe “cách” một tiếng, bàn tay Tập Lương Ngộ như chạm phải điện, bật ngược ra, ống tay áo Thiết Thủ cũng như bị đốt cháy, xuất hiện năm lỗ lớn bằng đầu ngón tay.

Nhưng cánh tay còn lại của Tập Lương Ngộ đã tóm lấy hậu tâm Tiểu Trân.

Thiết Thủ gầm lên một tiếng, vung tay định tấn công, nhưng cuối cùng vẫn không dám động thủ, vì Tập Lương Ngộ đã nói một câu: “Người mà động thủ, ta sẽ giết nữ nhân này”.

4.

Đúng lúc Thiết Thủ gầm lên tức giận thì Lãnh Huyết chợt cảm thấy có kinh phong rít lên phía sau gáy.

Chàng vội vàng ngả người ra phía trước, cùng lúc đó, kiếm cũng đâm ngược ra sau. Do chiều này của chàng phản kích vừa nhanh vừa hiểm, nên kiếm thậm chí vẫn còn chưa rút khỏi thất lung, đã đâm rồi.

Kiếm của chàng, xưa nay đều không có vỏ.

Lúc này, Tập Mai Hồng đang đứng đối diện với Lãnh Huyết, nên nàng thấy rất rõ người đánh lên chàng, và chỉ kịp thét lên một tiếng.

Nhưng cùng lúc với tiếng thét của nàng, Lãnh Huyết đã giao thủ mười bảy chiêu với đối phương trong tư thế ngược, kiếm vẫn chưa rời khỏi thất lung. Mười bảy chiêu này, Lãnh Huyết hoàn toàn không có cơ hội quay người lại ứng chiến, bởi thể công của đối phương quả thực quá nhanh.

Tập Mai Hồng dứt tiếng hét, hoảng hốt kêu lên: “Đại ca, huynh làm gì vậy?”.

Lời này vừa thốt ra, Lãnh Huyết lập tức khẳng định kẻ ám kích chàng chính là Tập Tiểu Phong.

Lúc Lãnh Huyết biết đối phương là Tập Tiểu Phong, thì đã giao thủ được hơn hai mươi chiêu, trong hai mươi chiêu này, chàng có tiến mà cũng có thoái,

biến đổi bảy tám loại kiếm pháp khác nhau. Tuy rằng vị trí phát kiếm ứng chiến lúc này của chàng khiến tiến lên ngược lại trở thành giạt lùi, giạt lùi trở thành tiến lên, nhưng thủy chung chàng vẫn vô phương quay người lại được.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết không chỉ là đồng liêu, mà còn là đồng môn, hai người cùng nhau lưu lãng giang hồ, vì dân trừ hại không biết đã trải qua bao nhiêu lần sinh tử đại nạn, hiểm ác phong ba thế nên cả hai đều hiểu nhau như chính bản thân mình vậy.

Thiết Thủ liếc thấy Lãnh Huyết bị Tập Tiểu Phong truy kích, tuy đã rơi vào thế hạ phong, nhưng chàng cũng có thể khẳng định Lãnh Huyết tạm thời tuyệt đối không nguy đến tính mạng.

Chỉ cần đối phương không giết được chàng ngay từ chiêu đầu tiên, Lãnh Huyết lúc nào cũng có thể càng đánh càng mạnh, phản bại thành thắng.

Thiết Thủ vĩnh viễn tin tưởng Lãnh Huyết, giống như Lãnh Huyết tin tưởng Thiết Thủ vậy.

Thiết Thủ biết mình đang phải đối mặt với một tình thế còn khó ứng phó hơn Lãnh Huyết gấp bội, tuy rằng võ công Tập Lương Ngộ chắc cũng chẳng hơn được Tập Thu Nhai là bao, căn bản không thể so sánh với Tập Tiểu Phong, song y lại đang thao túng sinh mạng của một người.

Sinh mạng của một nữ tử đáng thương hoàn toàn không biết võ công.

Sinh mạng của Tiểu Trân.

Lòng bàn tay Thiết Thủ ướt đầm mồ hôi, nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười bình tĩnh.

Nhiều phen phong ba hiểm trở, trở về từ Quỷ Môn quan đã dạy cho Thiết Thủ một điều: Phàm là cục diện bất lợi cho mình, biểu hiện càng chán định thì càng có cơ hội lật ngược tình thế, ngược lại, tình hình sẽ chỉ càng xấu đi mà thôi.

Trên giang hồ, dù là bằng hữu cũng có thể dùng thái độ báo hi không báo ưu để ứng phó, huống hồ là địch nhân. Mà kỳ thực trong giang hồ hỗn loạn này, bằng hữu cũng không biết có lúc nào đột nhiên lác mình biến thành địch nhân hay không nữa.

5.

Thiết Thủ mỉm cười nói: “Tam quân gia, hình như ngươi đã bắt sai người rồi. Vị cô nương này hoàn toàn không biết võ công”.

Tập Lương Ngộ thoáng ngây người. Y bất ngờ ám toán Thiết Thủ, nhưng vì biết công lực của chàng, nên cũng không ôm hy vọng lớn lắm, vì thế vừa xuất thủ tấn công Thiết Thủ, đồng thời cũng chụp lấy Tiểu Trân, đích thực là muốn dùng nàng để uy hiếp Thiết Thủ, ít nhất cũng thế lấy thân thể nàng ra làm tấm mộc che thân trong một lúc.

Câu nói này của Thiết Thủ, khiến tác dụng thứ nhất mà y tiên liệu đã hầu như không còn, Tiểu Trân chỉ là một nữ tử không quan trọng, muốn lấy nàng ra để uy hiếp Thiết Thủ, là không thể được.

Nhưng lúc đó Tập Lương Ngộ không thể xuất thủ với Tập Mai Hồng hoặc Tập Thu Nhai, bởi vì còn có Tập Tiểu Phong.

Chỉ cần Tập Tiểu Phong không ra tay tiếp ứng, bản thân y sẽ lọt vào giữa vòng vây của hai đại cao thủ, lúc ấy thì tình hình sẽ cực kỳ thê thảm.

Tập Lương Ngộ cười gằn: “Thiết Thủ, ngươi là bộ đầu, quan sai lẽ nào lại bất chấp tính mạng của lương dân chứ?”.

Câu hỏi này của Tập Lương Ngộ đã điểm trúng yếu điểm trong lòng Thiết Thủ. Chàng nghe mà không khỏi trầm ngâm, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra bình thường như không, chỉ mỉm cười không nói gì.

Đúng lúc này, chàng tiếp xúc với ánh mắt của Tiểu Trân.

Tiểu Trân bị Tập Lương Ngộ chụp trúng hậu tâm, tự nhiên là không thể gãy gậy, cho dù là nàng không bị tóm lấy, nhưng có cao thủ như Tập Lương Ngộ khống chế một bên, e rằng nàng cũng khó mà kháng cự được.

Người bình thường vào lúc này sẽ cầu cứu xin tha mạng, hoặc cầu xin Thiết Thủ chấp nhận điều kiện của đối phương để mình được thoát khỏi hiểm nguy trước, đây là một cách làm tương đối tự tư. Một tình huống khác, đó là người bị uy hiếp và người muốn giải cứu tình cảm tương đối sâu đậm, thế nên không hề kêu đối phương giải cứu cho mình hay không được khinh cử vọng động, ngược lại còn bảo đối phương đứng để ý tới mình, cứ đảo tẩu trước hoặc giả không cần cố kỵ, cứ việc xuất thủ. Yêu cầu như vậy, tức là đã coi tính mạng và sự an nguy của đối phương quan trọng hơn bản thân mình. Vì vậy, người nghe thấy loại yêu cầu này, tâm thần sẽ càng thêm rối loạn hơn gấp bội.

Nhưng Tiểu Trân không hề kêu Thiết Thủ bất chấp sự an toàn của nàng, mà lại giống như những kẻ tục nhân tham sinh úy tử hét lên: “Đừng giết tôi, xin ngài đừng giết tôi. Thiết đại nhân, ngài không được động thủ, y sẽ giết tôi đó!”.

Mấy câu này thể hiện Tiểu Trân là người thấp phần tự tư sợ chết, nhưng lúc này ánh mắt của Thiết Thủ và Tiểu Trân đang nhìn thẳng vào nhau, từ trong đôi mắt đen tròn sáng long lanh ấy của nàng, chàng có thể nhận ra rất nhiều điều. Trong khoảnh khắc sinh tử này, chàng đã đọc được cả ngàn lời vạn ý trong ánh mắt ấy của nàng.

Vì vậy Thiết Thủ lạnh lùng nói: “Tiểu Trân cô nương, chuyện này rất khó nói. Ta không thể vì cứu cô nương mà để phi đồ tiêu điều ngoài vòng pháp luật được”.

Tập Lương Ngộ nghe hai người đối thoại, mi tâm khẽ nhăn lại, biết được con tin này đối với mình cũng không có tác dụng gì lắm, Thiết Thủ và nàng ta không có quan hệ gì đặc biệt, tuyệt đối sẽ không vì nàng mà bỏ qua cho y, vì vậy giữ nữ nhân này ở bên mình, ngược lại còn gây thêm phiền phức. Nghĩ tới đây, y lập tức muốn đẩy Tiểu Trân ra.

Nhưng đúng vào lúc này, Tập Thu Nhai chợt kêu lên đau xót: “Không được! Không được! Không được làm hại Tiểu Trân! Thiết nhị gia... ngài là công sai, không được làm như vậy! Không được làm hại Tiểu Trân!”

Ngữ điệu của y vô cùng thê thảm, cơ hồ như muốn bật khóc. Tập Lương Ngộ vốn đã định đẩy Tiểu Trân ra, vừa nghe thấy câu này, liền kéo ngay nàng lại trước mặt, nắm ngón tay như nắm móc câu, tóm chặt không buông.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Bảo đao mất tích

Lúc này thì Thiết Thủ cũng không khỏi khẽ thở dài, đến giờ chàng mới biết Tập nhị công tử Tập Thu Nhai chẳng những thiếu lịch duyệt giang hồ, mà còn chưa từng hiểu người con gái luôn ở bên cạnh y là Tiểu Trân.

Chỉ nghe một người vừa vỗ tay vừa cười cười bước vào: “Sáng nay khi tại hạ và hai vị đại nhân Thiết, Lãnh thảo luận chuyện lạm dụng quyền uy, tiền trạm hậu tẩu. Lúc ấy Thiết đại nhân còn khẳng định rằng sẽ hành sự theo phép công, nhưng giờ đây dường như Thiết đại nhân đã coi việc hại người vô tội trong lúc chấp pháp là chuyện hết sức bình thường như cơm ăn ngày ba bữa vậy, thế thì thử hỏi, đối với quan gia, chữ pháp này có tác dụng gì không?”.

Người vừa lên tiếng chính là Tập Anh Minh, người này thân cao sáu thước, râu hùm hàm én, vô cùng uy nghi. Thiết Thủ trầm giọng nói: “Pháp trị vốn là quan trọng chứ không phải dân trị”.

Chàng cố nuốt mất nói câu này, song trong lòng lại thầm kêu một tiếng hô thẹn.

Tập Anh Minh chậm chậm lại gần, liếc xéo Thiết Thủ nói: “Vậy thì, Thiết đại nhân vì lập công mà coi thường tính mạng người khác rồi”.

Tập Thu Nhai đứng bên kêu lên: “Không, Thiết đại nhân, Tiểu Trân không thể chết, không thể hi sinh Tiểu Trân...”.

Thiết Thủ mặc kệ y, chỉ trầm giọng nói: “Sát nhân phóng hỏa không phải ta, mà là các ngươi”.

“Kỳ thực ai chẳng giống nhau?” Tập Anh Minh cười lên ha hả: “Bức tử người ta và giết người đem so với nhau, chỉ thiếu một đao mà thôi”.

Thiết Thủ lạnh lùng nói: “Nói như vậy, Nhị quân gia và Tam quân sự chính là hai tên đầu sỏ còn lại rồi?”.

“Trở lại chính đề rồi hả?” Tập Anh Minh cười lớn nói: “Đến nước này thì bọn ta đương nhiên cũng không cần phủ nhận nữa”.

Thiết Thủ nhặt nhổ nói: “Tại sao vai chính không cùng xuất hiện một lượt, đỡ tốn công động thủ của ta”.

“Vai chính luôn luôn hiện thân sau cùng”.

Tập Anh Minh vẫn hào khí can vân như một chủ nhân hiếu khách đang chiêu đãi khách nhân từ phương xa: “Cũng như đạo lý những người ăn cơm công môn các vị khi tra án giết một hai người, có thể giải thích là tự vệ hay sát nhân vì công sự, không hề phải nhận bất cứ trách nhiệm nào vậy”.

Thiết Thủ nghe câu này của y, trong lòng cảm thấy thực sự nặng nề. Sự thực thì đích thực có không ít công sai lấy công sự ra làm cái cớ để bức hại những lão bách tính vô tội, cho dù là họ thật sự có tội đi chăng nữa, kỳ thực cũng không đến mức phải chết. Con số những người bị chết oan như vậy, chỉ sợ không ít hơn số lượng những kẻ thực sự đáng chết là mấy.

Vì thế, trong lòng tuyệt đại đa số dân chúng, bộ khoái sai dịch không chỉ là cứu tinh duy trì chính nghĩa, mà còn là sát tinh áp bức bóc lột bọn họ nữa.

Tập Lương Ngộ thấy Tập Thu Nhai muốn xông tới cứu Tiểu Trân, ngũ chỉ bàn tay tả liền bóp lại. Tiểu Trân cố nhìn đau không kêu lên, nhưng chỉ cần nhìn sắc mặt nàng xám lại, rồi trở nên trắng bệch là biết nàng đang cố nhịn nỗi đau không phải người nào cũng chịu đựng nổi.

Thiết Thủ đưa tay ra, đặt lên vai Tập Thu Nhai.

Tập Thu Nhai vừa giãy giụa vừa dẫm chân hét: “Bỏ ta ra!”

Nhưng bàn tay Thiết Thủ, cơ hồ như đã ghim chặt y xuống đất, bất luận y có giãy giụa thế nào cũng không thoát ra nổi.

Thiết Thủ lắc đầu nói: “Nhị thiếu gia, làm như vậy không phải là cứu nàng, mà là hại nàng”.

Tập Thu Nhai vẫn kêu gào: “Ta phải cứu nàng, ta phải cứu nàng...”. Trong y lúc này giống như một đứa trẻ đang giận dữ người lớn vậy.

Tập Anh Minh liếc nhìn y rồi nói: “Đúng đó, Tập nhị thiếu gia, nếu ngươi muốn cứu tiểu cô nương này, thì hãy giết vị Thiết đại nhân này trước... giết được Thiết đại nhân, thì sẽ cứu được tiểu cô nương”.

Tập Thu Nhai nhìn Tiểu Trân, rồi lại nhìn Thiết Thủ, sắc mặt lộ vẻ cực kỳ phẫn nộ, chỉ tay vào mặt Tập Lương Ngộ và Tập Anh Minh quát: “Các ngươi... các ngươi là người của Tập gia trang, làm như vậy làm sao xứng đáng với Tập gia trang chứ?”.

Y tưởng rằng cao giọng quát vẫn như vậy sẽ làm hai người hổ thẹn, chẳng ngờ Tập Anh Minh vẫn cười cười như cũ, mà hỏi ngược lại: “Nhị thiếu gia, Trang chủ của chúng ta, đại ca của ngươi, hiện giờ không phải đang làm chuyện trái với lương tâm của mình đấy hay sao?”.

Y nói câu này, khiến Tập Thu Nhai trợn mắt lên không biết đáp trả thế nào. Nhưng cuộc chiến giữa Tập Tiểu Phong và Lãnh Huyết đã có thay đổi bất ngờ.

Bởi vì công thế của Tập Tiểu Phong với Lãnh Huyết bất ngờ dừng lại. Lúc y tấn công thì vừa nhanh vừa gấp, nhưng vừa mới dừng lại thì đao đã trở vào trong vỏ, đặt trên đùi, người đã ngồi xếp bằng xuống, hơn nữa còn ngồi đúng vào chiếc ghế ban đầu, cả người cũng tỏa ra một thứ khí chất ôn nhu văn nhã, giống như kẻ vừa rồi tấn công Lãnh Huyết như cuồng phong bạo vũ hoàn toàn không hề liên quan đến y vậy.

Chỉ nghe Tập Tiểu Phong thờ dài nói: “Phải, ta làm trái với lương tâm, nhưng là do các ngươi bức ta phản bội lại lương tâm của mình”.

Tập Anh Minh cười gằn: “Phàm là những kẻ làm trái lương tâm, kẻ nào cũng đều có thể nói là mình bị người khác bức bách”.

Tập Tiểu Phong nói: “Nhưng ta bị các ngươi bức hại đã có ba năm hơn rồi”.

Gân xanh nổi lên trên gương mặt đã trở nên kích động của y, nhưng y vẫn ngồi yên bất động, rõ ràng là đang dùng một sức mạnh cực kỳ to lớn để trấn định lại bản thân.

“Từ ba năm trước, sau khi tiên phụ qua đời, ta đã phát hiện, Tập gia trang chỉ là một cái vỏ rỗng, quyền lực thực sự đã nằm trong tay các ngươi từ lâu rồi”.

Tập Lương Ngộ vội nói: “Ta làm sao xứng chứ? Là Đại tổng quản, Nhị quản gia lãnh đạo đúng đường thôi”.

Tập Anh Minh cũng nói: “Ta cũng chỉ bất quá là người được Đại tổng quản cảm hóa, ra sức vì người mà thôi”.

Không hiểu sao hai kẻ này thanh minh đưa đẩy, tựa hồ như sợ rước họa vào thân vậy.

Đúng lúc này thì chợt nghe một giọng nói đều đều vang lên: “Kỳ thực Trang chủ vẫn là Trang chủ, Tập trang chủ hơi nặng lời rồi”.

Người lên tiếng chính là vị Đại tổng quản anh hoa nội liễm, thần định khí nhàn của Tập gia trang, Đường Thất Kinh. Y đang chậm rãi bước ra, tay phải còn dắt một đứa trẻ chừng sáu bảy tuổi.

Thiết Thủ nhặt nhổ nói: “Nhân vật phía sau cuối cùng cũng xuất hiện rồi”.

Tập Tiểu Phong thấy hài từ đó, cơ thịt trên mặt như giật giật, nhưng cũng vẫn không đứng dậy. Tập Thu Nhai, Tập Mai Hồng trông thấy, đều không khỏi kêu lên thất thanh: “Cầu Nhi, làm sao con lại ở đây?”.

“Cầu Nhi, không phải con đã...”.

Câu thứ hai, coi như là đã kịp thời ngưng lại, nhưng thấy tiểu hài từ thần thái trở ra như gỗ, song mục nhắm nghiền, rõ ràng là đã bị chế trụ huyết đạo.

Tập Tiểu Phong chưa chút nói: “Đại tổng quản, ngươi muốn ta làm gì thì cứ nói ra là được, kỳ thực đâu cần bắt Cầu Nhi như thế...”.

Đường Thất Kinh cười khan một tiếng đáp: “Trang chủ, chúng ta chính vì sợ ý mà suýt chút nữa để ngươi già điên gât mất, ngươi bảo chúng ta còn có thể không cẩn thận được nữa hay sao?”.

Tập Tiểu Phong cười khò: “Cuối cùng cũng đâu có giấu nổi ngươi”.

Thanh âm của y tuy đã hết sức đè nén, song vẫn có thể nghe ra được tiếng ghen nào như muốn khóc. Một người nếu không phải rơi vào cảnh bi thương cực độ thì không thể nào phát ra thanh âm như thế này được.

Đường Thất Kinh cười cười nói: “Chúng ta có thể nhìn ra được mưu kế của ngươi, kỳ thực cần phải cảm tạ hai vị đây”.

Thiết Thủ chợt nói: “Đại tổng quản!”.

Đường Thất Kinh gật đầu: “Thiết huynh cứ nói!”.

Thiết Thủ mỉm cười: “Đã đến nước này, ta nghĩ, bất kể là các người đang tiến hành kế hoạch gì, kế hoạch đó cũng đã đến mức không thành công không được rồi. Nếu thành công, các người cũng không thể không giết chúng ta diệt khẩu, còn chúng ta thì tự nhiên cũng sẽ không thúc thủ chịu chết”.

Đường Thất Kinh tỏ ra rất khoan thai điềm tĩnh: “Điều này đương nhiên”.

Thiết Thủ lại nói tiếp: “Nếu song phuonwg đã không thể không quyết chiến sinh tử một phen, vậy thì ta có một thỉnh nguyện”.

Đường Thất Kinh cất giọng đều đều: “Thiết huynh muốn làm rõ chuyện này đúng không?”.

Nói rồi y nhìn sang phía Tập Tiểu Phong, cười cười: “Đề Trang chủ nói ra thì tốt hơn”.

Tập Tiểu Phong lộ thần sắc khổ sở, song mực dờ dẫm: “Ba năm trước khi tiên phụ qua đời, đại quyền của Tập gia trang thực ra đã rơi cả vào tay Đại tổng quản, thủ hạ trên dưới trong trang đều do y điều động, tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ đều do y xử lý, thực quyền nằm cả trong tay Đại tổng quản, Nhị quân gia, Tam quân sự...”.

Mấy chức vụ quan trọng trong một tổ chức đều nằm trong tay kẻ khác, người đứng đầu chỉ có danh mà không có thực, điểm này cả Thiết Thủ lẫn Lãnh Huyết đều rất hiểu.

“Vì vậy...”.

Tập Tiểu Phong cười cười như muốn tự chế giễu mình: “Ta chỉ là một Trang chủ bù nhìn”.

Nói tới đây, Tập Thu Nhai đã kêu lên thảng thốt: “Không phải... đại ca, huynh không phải... huynh là Trang chủ, huynh vẫn là Trang chủ”.

Tập Tiểu Phong nói: “Ta đương nhiên là Trang chủ, lúc đầu ta còn rất cảm kích Đại tổng quản, Nhị quân gia, Tam quân sự đã vì ta chia phiền sẽ muộn, vì Tập gia trang lao tâm lao lực, nhưng... về sau ta nhận thấy rằng mình không dám quyết định điều gì, thậm chí đến lúc không thể quyết định được điều gì, ta cũng không có khả năng lật ngược nguy cơ đó lại”.

Đường Thất Kinh nói: “Bởi vì căn bản không có nguy cơ, Tập gia trang không phải vẫn rất tốt sao? Hà có gì Trang chủ phải lật ngược nó lên làm gì?”.

Tập Tiểu Phong cười gằn: “Người đương nhiên là không cần lật lại cục diện, bởi vì người đã khống chế đại quyền rồi còn gì”.

Gân xanh trên trán y nổi lên chẳng chút: “Trang chủ chân chính của Tập gia trang từ lâu đã là người, chứ không phải ta nữa rồi”.

Tập Mai Hồng mở to mắt ra hỏi: “Làm sao vậy được? Đại ca, sao muội không hề có cảm giác gì vậy?”.

Tập Tiểu Phong cười nhạt nói: “Muội đương nhiên là không cảm nhận được rồi, hàng ngày muội chỉ biết bắt chim đấu dế, hay là ở cửa sau lên lút ngáng chân làm người ta ngã nhào, làm sao rảnh rỗi mà cảm giác những chuyện này chứ. Có điều như vậy cũng tốt, Đại tổng quản, Nhị quân gia, Tam quân sự đều không để ý tới muội, vì thế muội không hề gặp nguy đến tính mạng, làm ta cũng được yên tâm phần nào...”.

Tập Thu Nhai nói: “Nhưng đệ thì cảm nhận được, đệ biết tâm tình đại ca rất không vui...”.

Tập Tiểu Phong ngắt lời y: “Đệ thì không thể không chết, Cầu Nhi cũng là cây đinh trong mắt bọn chúng... bọn chúng muốn đoạt lấy đại quyền của Tập gia trang, thì phải giết hết tất cả những người có thể kế thừa nó”.

Tập Thu Nhai ngạc nhiên: “Bọn chúng có thể...”.

Tập Tiểu Phong cười gằn: “Làm sao không thể chứ? Khi ta biết gia gia thì ra cũng chết trong tay bọn chúng, thì cũng hiểu ra được một đạo lý, đạo lý đó chính là không có thù đoạn gì là không thể đối với bọn chúng”.

Tập Thu Nhai giật mình kinh hãi: “Gia gia... không phải bị bệnh chết hay sao?”.

Tập Tiểu Phong hừ nhẹ một tiếng: “Đừng quên Đại tổng quản là người của Đường gia, con cháu của Thục Trung Đường môn, ít nhất có năm trăm cách dùng độc khiến người ta chết một cách tự nhiên mà ngay cả lương y cũng không thể tìm ra được nguyên nhân cái chết”.

Tập Mai Hồng phần nộ hét lên: “Thì ra gia gia là...”.

Tập Tiểu Phong lạnh lùng tiếp lời: “Bị bọn chúng đầu độc chết”.

Thiết Thủ chột lên tiếng: “Thục Trung Đường môn từ mấy trăm năm nay đều là gia tộc đáng sợ nhất và có thực lực bí ẩn nhất trong võ lâm. Ba trăm năm nay, không chỉ một lần muốn xưng bá võ lâm, mà còn âm mưu độc bá cả giang hồ, nhưng đã bị đại hiệp Tiểu Thu Thủy đập tan thành bọt nước”.

Đường Thất Kinh mỉm cười: “Trên thực tế, người của Đường Gia chưa từng từ bỏ nỗ lực thống nhất võ lâm của mình”.

Lãnh Huyết chột hỏi: “Nhị quân gia và Tam quân sự đều là người của Tập gia từ nhiều đời nay, tại sao lại lao công tốn sức cho Đường môn vậy?”.

Tập Anh Minh chỉ hơi cúi đầu rồi lập tức đáp ngay: “Những nô tài như chúng ta, tự nhiên là muốn theo một vị minh chủ... hưởng hồ, sau khi Thái lão trang chủ qua đời, Tập gia trang mãi vẫn không có gì khởi sắc, muốn trung hưng Tập gia trang... ừ hi...”.

Thái lão trang chủ mà y nói, chính là kỳ tài tuyệt thế Tập Bôn Long, cũng chính là ông nội của Tập Tiểu Phong, chủ nhân của Toái Mộng đào.

Tập Anh Minh còn chưa nói hết lời, Tập Lương Ngộ đã thay y nói tiếp: "... chúng ta còn được hưởng ân huệ của Đại tổng quản... dựa vào Đường môn, phát dương quang đại Tập gia trang".

Lãnh Huyết lạnh lùng nói: "Hay cho một câu dựa vào Đường môn, phát dương quang đại Tập gia trang, có lý do chính đáng như vậy, thì cho dù các người có bán cả tổ tông mười tám đời, đổi thành họ Đường thì cũng thành chuyện có thể giải bày được rồi".

Đường Thất Kinh không để ý đến lời nói châm biếm của Lãnh Huyết với Tập Anh Minh và Tập Lương Ngộ, chen vào nói một câu: "Kỳ thực cái chết của Tập Bôn Long, cũng là do đệ tử Đường môn chúng ta hạ độc".

Sau khi Tập Bôn Long đoạt được danh hiệu đệ nhất cao thủ, thì đột nhiên bạo tử, câu đó này mãi đến nay vẫn không có lời giải, không ngờ hôm nay lại được giải đáp bởi Đường Thất Kinh.

Thiết Thủ điềm đạm nói: "Xem ra, kế hoạch độc bá thiên hạ này của Đường môn đã được tiến hành từ rất lâu rồi".

Đường Thất Kinh đều đều nói: "Sự thực thì Đường môn xưa nay chưa hết ngừng hành động thống nhất thiên hạ lại".

Câu nói này, Thiết Thủ, Lãnh Huyết nghe mà lạnh cả người, phảng phất như trên vai vừa có thêm một gánh nặng ngàn cân.

Lãnh Huyết lại hỏi: "Tập Bôn Long võ công cái thế, muốn giết y tự nhiên không phải chuyện dễ, vì vậy các người dùng độc cũng có đạo lý. Nhưng Tập Từ Cảnh không tranh giành gì với đời, cũng không nổi bật gì trong võ lâm, Đường môn có thể dễ dàng tiêu diệt Tập gia trang...".

Lãnh Huyết tuy ít lên tiếng, song lần nào cũng đều nói vào trọng điểm, đưa ra nghi vấn chủ chốt. Chỉ thấy Đường Thất Kinh khẽ liếc chàng một cái rồi đáp: "Đường môn tất nhiên muốn diệt những môn phái không phục bản môn, nhưng đối với những tổ chức hoặc môn phái có ảnh hưởng tương đối, thì phải từ từ thôn tính, như vậy mới có thể mở rộng làm thực lực bản môn ngày càng lớn mạnh hơn...".

Y lại cười cười nói tiếp: "So với hủy diệt triệt để, ngấm ngấm đoạt lấy đại quyền của Tập gia trang còn hay hơn nhiều...".

Chúng nhân nghe xong đều cảm thấy lạnh hết cả người.

Thiết Thủ nói: "Bởi vậy, từ khi Tập Từ Cảnh lão trang chủ còn đương quyền, các người đã ngấm ngấm thay thế địa vị, củng cố thực lực".

Đường Thất Kinh gật đầu nói: "Thế nên lão đầu tử Tập Từ Cảnh đó ngoại trừ chìm trong hũ rượu, đầu còn tìm được việc nào khác để làm nữa".

Tập Tiểu Phong cười khổ nói: "Cũng giống như ta vậy, ngoại trừ già điên già khùng ra, còn làm được gì khác đâu chứ?".

Đường Thất Kinh nghiêm mặt nói: "Tập trang chủ, kỳ thực người cũng có thể coi là tài giỏi, già điên rất giống thực, xuyết chút nữa thì ta cũng bị người gạt mất rồi".

Lãnh Huyết chợt nói: "Các người đã đoạt được thực quyền từ lúc Tập Từ Cảnh lão trang chủ còn sống, tại sao không giết luôn Tập trang chủ cho gọn, mà phải hao phí tâm cơ như vậy làm gì?".

Tập Tiểu Phong lên tiếng đáp thay cho Đường Thất Kinh: "Vì một thanh đao".

Đường Thất Kinh gật đầu nói tiếp: "Toái Mộng đào!".

2.

Chúng nhân nghe thấy ba chữ "Toái Mộng đào" hết thảy đều kinh ngạc ngẩng người.

Tập Mai Hồng nói: "Toái Mộng đào là tín vật của Trang chủ, liên quan gì đến chuyện này chứ?".

Tập Tiểu Phong bật cười, trong tiếng cười tràn đầy vẻ tự trào lộng mình: "Nếu không có thanh đao này, ta sớm đã bị người ta giết chết một cách bất minh bất bạch từ lâu lắm rồi".

Đường Thất Kinh nghiêm giọng nói: "Thất Hồn đao pháp của Tập gia tuy có lợi hại, từng khuynh đảo võ lâm một thời, song giang sơn đời nào cũng có nhân tài, Thất Hồn đao pháp cũng không phải là thứ đao pháp không thể phá được, huống hồ Tập gia cũng không có được thiên tài như Tập Dự Sở năm xưa đã sáng tạo ra bộ Thất Hồn đao pháp này để phát dương quang đại, thế nên Thất Hồn đao pháp càng lúc càng suy vi".

Y mỉm cười đắc ý: "Hơn nữa, Thất Hồn đao pháp của Tập gia, ta đã học hết cả rồi".

Y đương nhiên là cười tự đắc, hàm ý của nụ cười này là, đao pháp gia truyền của Tập gia ta biết, nhưng mật quyết của Đường môn thì các người một chút cũng không thông. Từ nhiều năm nay, Đường môn không biết đã dùng bao nhiêu thủ đoạn để thu thập không ít tuyệt kỹ bất truyền của các môn các phái, nhưng người trong võ lâm vẫn không hề hiểu gì về bí quyết dụng độc cũng như võ công đặc dị của họ.

"Đáng sợ chính là Toái Mộng đào".

Đường Thất Kinh lại nói tiếp: “Sau khi thanh đao này được đúc ra, Tập Bôn Long liền nhất chiến hùng cứ võ lâm. Thanh đao này có thể phát huy uy lực của Thất Hồn đao pháp lên gấp mười lần, vì vậy tuyệt đối không thể xem thường nó được”.

Khi Đường Thất Kinh nói chuyện, ánh mắt y phát ra những tia sáng khiếp người, những tia sáng này rất thường thấy trong ánh mắt những kẻ có dục vọng quyền lực và dã tâm cực lớn, đặc biệt là khi những kẻ này tranh hùng đầu thắng, quyết đạt được mục đích của mình.

Có lẽ, ánh mắt của những con hổ đói đang tranh giành tảng thịt dê béo, dã tính bộc phát cũng giống như vậy.

“Nhưng thanh đao này ở đâu?”.

Đường Thất Kinh nói tới đây thì đưa mắt nhìn Tập Tiểu Phong.

Lúc Tập Tiểu Phong trả lời câu hỏi này của y, sắc mặt cũng có vẻ rất lạ thường.

“Tuy cha ta hơi hoang đường một chút, nhưng ông ấy không hề giao thanh đao này cho bất cứ ai, kể cả ta”.

Chúng nhân đều hiểu ý y muốn nói gì. Nếu Tập Tử Cảnh giao Toái Mộng đao cho Đường Thất Kinh, tự nhiên là đã hai tay dâng Tập gia trang cho Đường môn, sau này họa hoạn vô cùng. Nhưng nếu lão giao đao cho Tập Tiểu Phong, bất kể là đường hoàng hay là lén lút, kết quả cũng vẫn như nhau, Đường Thất Kinh nhất định sẽ đoạt được bảo đao, Tập Tiểu Phong sẽ rước lấy họa sát thân.

Thế nên Tập Tử Cảnh không hề giao ra bảo đao.

Nhưng đao thì sao? Đao ở đâu?

Đường Thất Kinh đành mặt lại nói: “Toái Mộng đao là mệnh căn của Tập gia trang, nhất định phải giấu ở đâu đó trong trang. Tập Bôn Long nhất định đã giao bảo đao cho Tập Tử Cảnh, nhưng Tập Tử Cảnh lại không giao lại cho Tập Tiểu Phong, vậy thì đao ở đâu?”.

Lãnh Huyết cười lạnh nói: “Nếu Tập Tử Cảnh mà giao đao cho Tập Tiểu Phong, thì người sớm đã giết y để làm Trang chủ danh chính ngôn thuận rồi”.

Thiết Thủ trầm giọng nói tiếp: “Vì vậy nếu một ngày người chưa tìm được Toái Mộng đao, thì người vẫn không thể danh chính ngôn thuận nắm đại quyền của Tập gia trang”.

Đường Thất Kinh cười cười: “Có điều, cũng có lúc ngoại lệ. Tỳ như, nếu Tập trang chủ không nghe lời, không chịu sự khống chế của bọn ta, hoặc giả, biết được tất cả, hiểu rõ chân tướng, muốn phản kháng lại chúng ta, thì chúng ta sẽ bắt chấp tất cả, dù không có đao, cũng phải giết người!”.

“Còn nữa...”. Đường Thất Kinh bổ sung tiếp: “Toái Mộng đao tuy là trấn trang chi bảo của Tập gia trang, nhưng có thể đã bị mất từ lâu, bằng không, dù Tập Tử Cảnh có hoang đường tới đâu thì nếu như có đao trong tay, y không thể không thử xem có thể trừ được bọn ta hay không, còn về Tập thiếu trang chủ...”.

Đường Thất Kinh nở một nụ cười đầy tự tin: “Chúng ta ít nhất cũng có một trăm cách dùng đủ các thứ áp lực khác nhau, nếu y có Toái Mộng đao, nếu y không liều mạng thì cũng đã hiện ra rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Đao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bốn mươi hai thanh đơn đao hình dáng khác nhau

Chỉ nghe mấy lời này của Đường Thất Kinh, đã có thể tưởng tượng được áp lực và thống khổ mà Tập Tiểu Phong phải chịu đựng lớn nhường nào rồi.

Tập Tiểu Phong đau đớn nói: “Toái Mộng đao đích thực đã mất tích rồi, tinh túy của Thất Hồn đao pháp không thể phát huy, Tập gia trang chỉ còn lại cái vỏ rỗng mà thôi”.

Còn y, y chính là chủ nhân của “cái vỏ rỗng” Tập gia trang này.

Thiết Thủ nói: “Mấy năm nay, nếu không phải muốn lợi dụng Tập trang chủ tìm Toái Mộng đao, người sớm đã giết y từ lâu rồi, có đúng không?”.

Đường Thất Kinh cười cười: “Y vốn không phải đối thủ của ta”.

Thiết Thủ cười gằn, lạnh lùng nói: “Điều này đương nhiên, người kiêm thông tuyệt học hai nhà cơ mà. Nếu ta đoán không lầm, chúng ta cũng đã từng giao thủ”.

Đường Thất Kinh gật đầu: “Khi ấy thực ra ta nên giết người mới đúng, nhưng lại nghĩ nếu giết một trong Tứ Đại Danh Bộ, chắc chắn sẽ kinh động đến

Gia Cát tiên sinh, thế nên ta mới nhẫn nại. Xem ra đó đúng là một quyết định sai lầm!”.

Thiết Thủ gật đầu: “Sai lầm. Bởi vì, cục diện ngày hôm nay, vị tất người đã giết được ta. Hơn nữa, cho dù là người giết được, cũng phải giết hai người, giết hai người so với giết một người lại càng kinh động hơn”.

“Hai người” mà chàng nói đương nhiên chính là chỉ chàng và tứ sư đệ Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết nghe hai người nói, trong lòng hiểu rõ chuyện giao thủ với Đường Thất Kinh mà Thiết Thủ nhắc tới, chính là chuyện trước khi Thiết Thủ cứu chàng ở Khóa Hồ giang, đã từng bắt được đại đạo Đường Thập Nhị ở Thiêm Bắc, Đường Thập Nhị đang chuẩn bị cung khai lũ hung đồ gây án ra thì bị người ta sát hại. Còn Thiết Thủ thì cũng giao thủ với một hắc y móng diện nhân, mấy chục chiêu mà vẫn không phân thắng phụ. Về sau hắc y nhân thấy đông bọn đã sát nhân diệt khẩu thành công, liền lập tức triệt thoái, xem ra hắc y cao thủ này chính là Đường Thất Kinh.

Đường Thất Kinh cũng gật đầu đồng ý: “Rèn sắt phải rèn lúc nóng, giết người phải giết cho nhanh, câu nói này chẳng sai chút nào. Ta chính vì nghĩ rằng nếu giết Tập Tiểu Phong, Toái Mộng dao sẽ không thể vào tay, nên mới chần chừ không hạ sát thủ, cuối cùng suýt chút nữa đã bị hấn gạt, hơn nữa, còn kéo cả các người đến đây”.

Nghe giọng nói của y cơ hồ như có vẻ hơi hối tiếc.

Tập Anh Minh lúc này tiếp lời: “Tập trang chủ giả bộ rất tín nhiệm và dựa dẫm vào bọn ta, giao hết thực quyền trong trang, khiến chúng ta tưởng rằng y không hề hứng thú với quyền lực của Tập gia trang, hơn nữa còn chưa phát hiện ý đồ của chúng ta... suýt chút nữa thì bọn ta đã bị hấn qua mặt rồi”.

Tập Mai Hồng kêu lên: “Đại ca, chuyện lớn như vậy, sao đại ca không nói với bọn muội?”.

Tập Tiểu Phong cười lạnh: “Nói cho muội biết thì có tác dụng gì? Với võ công của muội với nhị đệ, tính tình lại xung động, chỉ chết càng mau hơn mà thôi! Huống hồ... trên dưới trong trang, toàn bộ đều là tâm phúc của bọn chúng, cả tẩu tử của muội cũng bị chúng hại chết, còn phải cả Lê Lộ Vũ đến giám thị ta. Nhị đệ và muội biết được chuyện này, nhất định sẽ nhẫn nhịn không nổi, hơn nữa, bọn chúng giám sát rất nghiêm ngặt, vì sự an toàn của tất cả, ta cũng chẳng có cơ hội mà nói cho hai người biết”.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết nghe xong đều trầm thờ dài: bất kể nói thế nào, Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng cũng lớn lên từ nhỏ trong Tập gia trang, vậy mà xảy ra sự việc nghiêm trọng như vậy cũng không hề có cảm giác gì, sự vô tri với quyền lực và tranh đấu của hai người này thật khiến người ta phải kinh ngạc.

Tập Lương Ngộ nói: “Vì thế bề ngoài y tỏ ra rất nhu thuận, nhưng bên trong lại ngầm ngầm tìm cách mưu phản”.

Tập Tiểu Phong lạnh lùng nhìn y, cười khẩy nói: “Mưu phản? Rốt cuộc là ai mưu phản ai?”.

Tập Lương Ngộ nhất thời cứng họng không nói được gì.

Tập Thu Nhai run run giọng nói: “Vây tại sao đại ca lại truy sát Cầu Nhi?”.

Tập Anh Minh lên tiếng đáp thay cho Tập Tiểu Phong: “Đó là nguyên kế của y hòng giữ lại tính mạng cho cốt nhục của mình, y cố ý giả điên, làm ra những chuyện bày bả, sau đó danh chính ngôn thuận đả thương Lê Lộ Vũ, khiến y thị không thể ở bên cạnh giám thị, nhưng lại không giết chết thị để chúng ta không nghi ngờ. Còn y thì thừa lúc hỗn loạn, đã đuổi Tập Cầu Nhi ra bờ sông, giả vờ chém chết nó, kỳ thực chỉ là đẩy nó bay xuống sông mà thôi...”.

Lãnh Huyết chợt hỏi: “Tập gia không phải có quy định con cháu không được xuống nước, không được học bơi hay sao?”.

Tập Anh Minh hừ lạnh nói: “Chính vì vậy nên chúng ta cũng tin là thật, cho rằng Tập Cầu Nhi chết chắc. Tập Tiểu Phong đến cả nhi tử của mình mà cũng không tha, vậy thì chắc chắn là đã phát điên thật rồi”.

Tập Tiểu Phong cười cười: “Kỳ thực lúc ấy ta biết các người đã động sát tâm, nếu không giả điên giả khùng, các người đã hạ sát thủ rồi”.

Đường Thất Kinh mỉm cười: “Kỳ thực trong đêm mưa gió ấy, người chém bị thương Lê Lộ Vũ, giả bộ đuổi giết Tập Cầu Nhi đến bờ sông, sau đó bảo nó bơi đi tìm Tập Dã Tự, rồi cùng Tập Dã Tự đi kiếm Tứ Đại Danh Bộ đến đây bắt chúng ta, kế hoạch này đúng ra rất hay”.

Tập Tiểu Phong khẽ mấp máy môi, đưa mắt nhìn đứa bé bị điểm huyết ngay ra như gỗ trong tay Đường Thất Kinh: “Đối phó các người, không thể không làm vậy. Cầu Nhi là đứa bé không nghe lời, vì nhà sống ở ven sông, nên từ nhỏ đã học bơi lội, chuyện này chỉ có ta và mẹ ruột nó là biết được”.

Đường Thất Kinh cười cười: “Đáng tiếc... đáng tiếc là Tập Dã Tự tuy là tâm phúc duy nhất của người, song đầu óc lại quá ngu ngốc. Hắn không biết làm sao tìm được Tứ Đại Danh Bộ, nên đã tìm đến huyện thái gia để hỏi...”.

Nói tới đây, Đường Thất Kinh cười lên ha hả với vẻ vô cùng đắc ý: “Huyện thái gia là người của chúng ta, vì thế Tập Dã Tự lập tức bị hạ ngục với tội danh bất cóc tiểu thiếu gia của Tập gia trang, ngày hôm sau thì tuyệt khí ở trong lao phòng”.

Đường Thất Kinh ngưng lại giây lát, cố ý xoa xoa đầu tiểu hài tử: “Thế nên, Cầu Nhi lại lọt vào tay chúng ta”.

Song mục Tập Tiểu Phong thần thờ, miệng lầm bầm: “Nếu biết thế này, đêm mưa gió đó ta cũng đào tẩu luôn cùng với nó”.

Đường Thất Kinh quả quyết nói: “Không thể được, bởi vì ta đã lập tức đuổi tới, ngươi không thể chạy thoát được. Nếu như ngươi công tiểu Cầu Nhi mà chạy, thì lại càng không thể thoát. Ngươi có thể bỏ rơi đệ đệ muội muội của mình, nhưng vẫn chưa đủ tàn nhẫn để bỏ lại nhi tử, bỏ lại cả Tập gia trang...”.

Tập Thu Nhai lúc này không thể nén được mà lên tiếng: “Đại ca, lúc đó sao huynh lại... phải bức đệ và Tiểu Trân nhảy xuống sông, đệ và Tiểu Trân... đều không biết bơi mà!”.

Tập Tiểu Phong nói: “Ta bức các ngươi nhảy xuống, là vì trước đó đã nghe tam muội nói hai người trong Tứ Đại Danh Bộ ở cách đó không xa, nếu như ta kêu cứu, chỉ sợ trước khi danh bộ đến thì huynh đệ chúng ta đã trúng phải độc thủ của chúng rồi, thế nên mới bức các ngươi nhảy xuống sông, để làm kinh động hai người bọn họ, khiến Thiết đại nhân, Lãnh đại nhân có hứng thú với chuyện của Tập gia trang...”.

Đường Thất Kinh vỗ tay nói: “Ta cũng không thể không khâm phục diệu kế này của ngươi, huống hồ, ngươi sát hại đệ đệ như vậy, càng khiến chúng ta tin tưởng ngươi đã điên thật sự, chúng ta muốn đoạt địa vị và sản nghiệp của một tên điên, thật dễ hơn trở bàn tay, thế nên cũng không cần giết ngươi làm gì... ngươi giả điên giả khùng như vậy, ít nhất cũng là diệu sách để giữ được tính mạng”.

“Nhưng...”.

Tập Thu Nhai lại hỏi: “Nếu Thiết đại nhân, Lãnh đại nhân không đến cứu đệ và Tiểu Trân thì sao?”.

“Vậy thì sao chứ?”.

Tập Lương Ngộ neho neho mắt nói: “Thì ngươi chết chìm chứ sao. Xét về tâm lang thủ lạt thì ngươi còn lâu với bì được với đại ca của ngươi, đây cũng là nguyên nhân mà chúng ta còn chưa có ý định giết ngươi vội”.

Y nói rất rõ ràng, trong mắt bọn chúng, nhị công tử Tập Thu Nhai chẳng là gì cả.

Tập Anh Minh cũng nói: “Y có ý bắt các người coi bỏ y phục, biến hai người thành trò cười, chính là để khiến mình càng giống một kẻ điên hơn. Ngoài ra, y làm vậy còn để thu hút sự chú ý của người khác, khiến chúng ta không thể hạ sát thủ trong lúc y đang bị chú ý như vậy được. Huống hồ, y cũng đã nắm được một tâm tư của chúng ta, chính là bọn ta cũng hi vọng y làm hình tượng của mình càng xấu đi càng tốt, như vậy về sau chúng ta muốn đoạt quyền đoạt vị cũng dễ dàng hơn rất nhiều, nhưng cũng khiến chúng ta lo là cảnh giác với y, cơ hội đào tẩu của y cũng lớn hơn rất nhiều”.

Đường Thất Kinh thở ra khe khẽ nói tiếp: “Đáng tiếc là y không thể đào thoát. Sau khi chúng ta bắt được Cầu Nhi thì đã bắt đầu hoài nghi đến y, tuy lúc ấy chúng ta không thể lập tức giết y, nhưng đã lập tức giam y vào trong địa lao. Đến khi biết được tin nhị công tử đã được hai người trong Tứ Đại Danh Bộ cứu thoát từ chỗ tam cô nương, thì bọn ta có thể hoàn toàn khẳng định y chỉ giả điên giả khùng diễn kịch cho chúng ta xem mà thôi”.

Lãnh Huyết chợt lên tiếng hỏi: “Vậy sao lúc chúng ta đến gặp ngươi trong hầm kín, ngươi không hề phát ra bất cứ tín hiệu nào?”.

Đường Thất Kinh lên tiếng đáp thay: “Bởi vì y biết trong lao phòng đó, ít nhất có sáu loại độc có thể khiến y phát điên thật sự rồi chết ngay tại chỗ, chỉ cần y nói sai một lời, ta lập tức có thể khiến y mãi mãi cũng không nói được lời nào nữa. Tập trang chủ của chúng ta là người thông minh, tự nhiên sẽ không nói bừa nói bãi rồi”.

“Ta cũng nói rồi”.

Tập Tiểu Phong thở dài: “Ta đặc biệt nhắc đến Toái Mộng đao, chính là muốn mượn nó để kích thích trí tò mò và sự ngờ vực của hai người”.

Lãnh Huyết hỏi: “Vậy quý tổ Tập Bôn Long có truyền thanh đao đó cho con cháu không?”.

Tập Tiểu Phong giờ thanh đao gác trên đùi lên, gương mặt lộ vẻ cực kỳ bi phẫn: “Nếu trên tay ta mà là Toái Mộng đao, thì lũ gian tặc này sớm đã không còn mạng đứng đây rồi!”.

Đường Thất Kinh chậm rãi nói: “Nhưng lúc này ta đã không còn muốn đoạt Toái Mộng đao nữa, cứ nghĩ đến việc Thiết Thủ, Lãnh Huyết cũng nhúng tay vào chuyện này, thì ta không muốn làm sự tình lớn thêm nữa”.

Thiết Thủ trầm giọng nói: “Vi vậy ngươi đã phái người nói cho tam cô nương biết hành tung của chúng ta. Ngươi hiểu rất rõ tính tình của nàng, nhất định sẽ bảm nặng chúng ta không rời, khiến chúng ta chậm mất một bước. Trong khi đó, ngươi lệnh cho Tập Lương Ngộ, Lữ Trọng, Lê Lộ Vũ dẫn dụ nhị công tử ra ngoài rồi hạ sát thủ với y?”.

Đường Thất Kinh gật đầu: “Đáng tiếc... ta tính sót mất Tiểu Trân! Vì vậy, chỉ có một mình Tam quân sự trở về... ngay sau đó, ta biết các người sẽ đến đây”.

Thiết Thủ lại hỏi: “Vậy thảm án diệt môn của Trần gia phường, Chiêu gia tập, Yên gia kiều, Cung gia thôn, Đạm gia thôn, Hà Nam Càn Gia, Chân Tâm Đạo Trường, Niên Gia Trại, Hà Bắc Tống Đình Mặc Từ Trang, toàn bộ đều do ngươi bảo Tập Anh Minh, Tập Lương Ngộ, Lữ Trọng, Đường Sao, Lê Lộ Vũ, Nhạc Quân gây nên?”.

Đường Thất Kinh cười cười: “Còn cả Tập gia trang này nữa, chỉ có điều Tập gia trang thực lực hùng hậu, vẫn còn chỗ lợi dụng nên chúng ta dùng một phương thức khác để hủy diệt nó từ từ mà thôi”.

Kể đó y ngẩng đầu cao ngạo nói: “Ta vốn là người được Đường môn đặc phái đến thống lĩnh võ lâm Lưỡng Hà này”.

Thiết Thủ lạnh lùng nói: “Chẳng trách Cửu Mệnh tổng quản lại lần lượt từ chức ở Lạc Nhạn bang và Quán gia bảo, sau đấy thì Lạc Nhạn bang liền trở thành chư hầu của Đường môn, Quán gia bảo thì không đầy một năm sau đã trở thành đồng gạch vụn, coi như đã xóa sổ trong võ lâm”.

Đường Thất Kinh cười cười đáp: “Ngươi cứ yên tâm, Tập gia trang sẽ giống như Lạc Nhạn bang, chứ không kết cục thảm hại như Quán gia bảo đâu... hôm nay ta đã đuổi hết tử đệ trong trang ra ngoài, vì vậy sẽ không ai biết ở đây xảy ra chuyện gì đâu”.

Thiết Thủ cười nhạt nói: “Đường Thất Kinh, ngươi tự tin đến vậy sao?”.

Đường Thất Kinh mỉm cười đáp lại: “Ta đã giao thủ với ngươi một lần, có thể nói là ngang tài ngang sức, nhưng một mình Lãnh Huyết, tuyệt đối không phải là đối thủ của Anh Minh, Lương Ngộ và Tập trang chủ hợp lực”.

Tập Mai Hồng nghe vậy liền hét lên: “Đại ca ta sao lại giúp tên đại đầu quỷ nhà ngươi chứ?”.

Đường Thất Kinh vẫn mỉm cười ung dung: “Bởi vì Tập Cầu Nhi đang ở trong tay ta, y không giúp ta, nhi tử của y sẽ chết chắc. Không tin, ngươi thử hỏi vị đại ca thông minh cơ trí của ngươi mà xem?”.

Tập Mai Hồng bước lên trước, kéo kéo tay áo Tập Tiểu Phong, nôn nóng hỏi liền mấy lượt: “Đại ca, đại ca... có phải không, có phải không? Ca ca...”.

Tập Tiểu Phong vẫn cúi đầu nhìn thanh đao gác trên đùi, không nói tiếng nào.

Lãnh Huyết sải chân bước lên phía trước, chỉ nói một câu: “Ngươi giúp Đường Thất Kinh giết chúng ta xong, bọn chúng cũng vẫn giết ngươi thôi”.

Tập Tiểu Phong chậm rãi ngẩng đầu, cười khỏ, cũng chỉ đáp một câu: “Nếu bây giờ ta không giết ngươi, độc mà Đường Thất Kinh hạ trên người Cầu Nhi sẽ lập tức phát tác, ngươi nói xem, ta có thể hại chết nhi tử của mình không?”.

Lời vừa dứt, y liền lập tức xuất đao tấn công Lãnh Huyết.

Đao vừa xuất, đại chiến đã khai diễn.

Đúng lúc này, Tập Thu Nhai cao giọng gầm lên: “Vẫn còn chúng ta! Các ngươi tính sót rồi! Vẫn còn chúng ta!”.

Thế nhưng không ai để ý đến y cả.

2.

Cuộc chiến vừa diễn ra đã cực kỳ khốc liệt.

Tập Tiểu Phong khoái đao lướt tới Lãnh Huyết, nhưng cùng lúc y xuất đao, Lãnh Huyết đã bay ngược ra phía sau.

Cùng lúc đó, Thiết Thủ đột nhiên xuất quyền tấn công Đường Thất Kinh.

Đường Thất Kinh đang định xuất thủ, thì đột nhiên thấy quyền đầu nhỏ lại.

Quyền đánh thẳng vào mặt, đáng lẽ phải càn càn lớn mới đúng, lại sao đột nhiên lại thu nhỏ như vậy?

Lý do duy nhất chính là người xuất quyền đã kéo gần khoảng cách.

Khi Đường Thất Kinh phát giác ra điểm này, thì đã không kịp ngăn cản.

Thiết Thủ nhảy ngược về phía sau, tốc độ thật khó thể hình dung, thế nên cơ hồ như cùng một lúc, kiếm của Lãnh Huyết và quyền của Thiết Thủ cùng lúc đâm trúng, đánh trúng người Tập Lương Ngộ. Tập Lương Ngộ kêu lên một tiếng quái dị, lập tức táng mạng tại chỗ, ngã ngửa người xuống đất. Tiểu Trân lập tức được giải cứu khỏi sự khống chế của y.

Thiết Thủ, Lãnh Huyết cùng kẻ vai tác chiến đã nhiều năm, tâm ý tương thông, vừa xuất thủ đã liên thủ giết được một hảo thủ của đối phương, cứu thoát Tiểu Trân.

Có điều lúc này Đường Thất Kinh đã hú lên cuồng nộ, bỏ về phía Thiết Thủ.

Thiết Thủ ở bên trái Tiểu Trân, Lãnh Huyết ở bên phải nàng, thế nên bất kỳ công kích nào với hai người, đều có thể gây nguy hiểm cho Tiểu Trân cả.

Vì vậy Thiết Thủ, Lãnh Huyết lập tức lao lên nghênh chiến.

Điểm khác nhau là, Thiết Thủ nghênh chiến với Đường Thất Kinh, còn Lãnh Huyết thì lao vào một màn đao ảnh.

3.

Lãnh Huyết từng giao thủ với Tập Mai Hồng một lần, Thất Hồn đao pháp mà nàng sử dụng đã có thể xem là thập phần lành lẹ.

Nhưng so với Thất Hồn đao pháp mà Tập Tiểu Phong sử dụng lúc này, đao pháp của Tập Mai Hồng thật không khác gì tiểu hài tử vung đao múa kiếm đùa giỡn vậy.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết lợi dụng yếu tố bất ngờ, cứu được Tiểu Trân, giết chết Tập Lương Ngộ, đoạt được tiên thanh, nhưng đồng thời cũng mất đi ưu thế.

Bởi vì hai người làm vậy, cũng là cho địch nhân cơ hội tụ lực phát động. Cao thủ đối địch, chỉ cần một nhân tố khách quan rất nhỏ, cũng đủ để tạo nên hiệu quả hoàn toàn khác biệt rồi. Mà chỉ một ưu thế nhỏ nhoi ấy, cũng có thể xoay chuyển toàn bộ cục thế thắng bại.

Võ công của Thiết Thủ cao hơn Lãnh Huyết một chút, bất phân thắng bại với Đường Thất Kinh. Võ công của Đường Thất Kinh cao hơn Tập Tiểu Phong rất nhiều, vì vậy võ công của Lãnh Huyết, kỹ thực cao hơn Tập Tiểu Phong, nhưng người đối phó Lãnh Huyết, ngoài Tập Tiểu Phong ra còn có cả Tập Anh Minh nữa.

Tập Thu Nhai, Tập Mai Hồng đều muốn giúp Lãnh Huyết, nhưng nếu giúp Lãnh Huyết, không phải là sẽ đối phó với thân ca ca của mình hay sao?

Thế nên, Tập Mai Hồng, Tập Thu Nhai không hề động thủ, cũng không biết nên động thủ thế nào mới tốt, Tiểu Trân không biết võ công, muốn động thủ cũng không thể động thủ.

Chỉ là, Tập Tiểu Phong thêm vào Tập Anh Minh, võ công thực lực có cao hơn Lãnh Huyết một chút.

Huống hồ, Lãnh Huyết đã mất đi tiên cơ, để bị Tập Tiểu Phong tấn công như cuồng phong bạo vũ, phải dốc toàn lực ứng phó. Vì vậy, sau ba mươi chiêu, trường kiếm trong tay chàng đã bị hai thanh đao sử Thất Hồn đao pháp của Tập gia cuốn bay khỏi tay.

Nhưng Lãnh Huyết đã kịp thời lợi dụng khoảnh khắc binh khí của mình bị địch nhân hất bay khỏi tay, lướt người về phía sau, đến bên cạnh giá binh khí. Trên giá có đao, bốn mươi thanh đơn đao hình dáng khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Mộng Đao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thất Hồn đao pháp

Khi kiếm trên tay Lãnh Huyết bị hai thanh đơn đao của Tập Tiểu Phong, Tập Anh Minh đánh bay, trận chiến giữa Thiết Thủ và Đường Thất Kinh cũng có chuyển biến mới.

Đường Thất Kinh cũng dùng Thất Hồn đao pháp! Nhưng Thất Hồn đao pháp của y so với Tập Tiểu Phong, thì giống như đũa điều so với gà con vậy, tuy cùng là điều, nhưng sự khác biệt quả thật quá lớn! Đao của y giống như một người say rượu thất hồn vậy, tả một đao, hữu một đao, tiền một đao, hậu một đao, hư một đao, thực một đao, đao thế phiêu hốt, tăng tăng lớp lớp, trùng trùng điệp điệp, khiến người ta không thể tránh né, cho dù tránh né cũng tránh né không nổi.

Thiết Thủ không tránh né, chàng lấy trầm ổn làm chủ, dĩ bất biến ứng vạn biến, kiến chiêu tiếp chiêu, có thủ chỗ yếu hại, Thất Hồn đao pháp của Đường Thất Kinh, thủy chung vẫn không thể công phá qua đôi thiết thủ vững như thành đồng của chàng.

Nếu Đường Thất Kinh chỉ dựa vào Thất Hồn đao pháp, muốn làm gì thật sự Thiết Thủ là điều không thể.

Nhưng Đường Thất Kinh là người của Đường môn, người của Đường môn đều biết sử dụng ám khí của Đường môn. Mà ám khí của Đường môn không nghi ngờ gì nữa chính là một thứ khắc tinh mà người trong giang hồ đầu đầu nhất. Đường Thất Kinh vừa vung đao, vừa ném ám khí.

Song thủ của Thiết Thủ toàn lực khống chế công thế của Thất Hồn đao pháp, vừa dịch chuyển vị trí, tránh những ám khí tằm đầy chất độc của đối phương. Chàng vừa tránh né, vừa ứng chiến, cuối cùng đã lọt vào giữa trung tâm sáu mươi tư chiếc ghế. Vừa nhận ra điều này, chàng lập tức biết ngay có chuyện chẳng lành, bởi vì chàng phát hiện, không chỉ có một Đường Thất Kinh.

Đường Thất Kinh chợt biến thành hai, rồi thành vô số, có lúc đứng trên một chiếc ghế điều khắc tinh tâm tỷ mỉ tấn công mình, có lúc nấp sau chiếc ghế lớn bằng gỗ từ đàn đánh lên, có lúc lại từ trên thành chiếc ghế mây cao giáng xuống, có lúc thậm chí ngồi trên thái sư ý âm toán hai chân mình! Tại sao lại như vậy? Đường Thất Kinh đương nhiên chỉ có một, không thể có hai hay nhiều hơn. Hiện tượng này, là sau khi Thiết Thủ lọt vào giữa đám ghế mới xảy ra.

Thiết Thủ lập tức hiểu ra, mình đã bị hãm vào trong trận thế. Những chiếc ghế xếp đặt không theo một quy luật nào này là một thứ trận thế. Trong trận là vô số mặt gương phản ánh hình bóng Đường Thất Kinh tấn công mình, đồng thời cũng là một bức tường lớn, ngăn cản chàng phản kích Đường Thất Kinh. Thiết Thủ nghĩ đến rất nhiều những trận pháp lợi hại trong truyền thuyết của Đường môn, thậm chí cả đại hiệp Tiêu Thu Thủy năm xưa cũng đã từng bị những trận thế này vây hãm, trong lòng không khỏi thâm kinh hãi. Hiện giờ chàng đang ở trong tình cảnh chịu đòn, phải chống đỡ với những đòn tấn công liên tiếp của Đường Thất Kinh. Nếu phải lúc bình thường, chàng hoàn toàn có thể đá bay những chiếc ghế này ra, hoặc dùng chưởng lực phá hủy từng

chiếc một, thế nhưng đao pháp lang độc của Đường Thất Kinh và những thứ ám khí khó thể đề phòng giấu trong tay áo, không ngừng công tới, khiến Thiết Thủ vô phương xuất thủ hủy ghê... tình thế càng lúc càng nguy cấp.

Võ công của Thiết Thủ và Đường Thất Kinh vốn không hơn kém nhau là mấy, nhưng sau khi lọt vào trận thế, chàng đã lọt vào thế hạ phong tuyệt đối.

Đao quang của Đường Thất Kinh dày đặc như nước, đao ý huyền ảo, nhưng song chưởng của Thiết Thủ thủy chung vẫn chế trụ được đao quang.

Đúng vào lúc này, lại có thêm một đạo đao quang nữa lóe lên như thiểm điện.

2.

Đao ở đâu ra.

Kỳ thực đao quang phát ra từ phía Lãnh Huyết.

Lãnh Huyết lùi lại giá binh khí, đưa tay ra rút lấy một thanh đao, rồi lại lao vào quyết chiến với Tập Tiểu Phong, Tập Anh Minh.

Lãnh Huyết là kiếm thủ nhất lưu, nhưng đao pháp của chàng không cao minh như kiếm pháp, vì vậy mới đầu mười lăm mười sáu chiêu, đao đã thoát thủ bay đi.

Nhưng Lãnh Huyết lập tức nhặt lấy một thanh đao khác.

Nếu lần này Lãnh Huyết không phải đối phó với Thất Hồn đao pháp nguy dị linh động nhất võ lâm, thì chỉ cần chàng có đao trong tay, nhất định có thể tiếp tục chiến đấu.

Nhưng Thất Hồn đao pháp quả thực quá phiêu hốt, quá tinh diệu, vậy đao của Lãnh Huyết vừa bị cuốn vào đao quang của Tập Tiểu Phong và Tập Anh Minh, thì liền giống như một cây đu đủ bị nghiền nát, lập tức gãy đoạn.

Lãnh Huyết phản ứng cực nhanh, lại lấy một thanh đao khác.

Tập Tiểu Phong và Tập Anh Minh đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lao lên, đao quang cuộn cuộn như sóng.

Lãnh Huyết hét lớn, đao cán hai người, đứng vào sát na đó, chàng chợt cảm thấy tay mình nhẹ bẫng.

Thì ra cán đao vào thân đao không hề đúc liền với nhau, mà chỉ dính tạm bợ mà thôi, vì vậy mới vừa vung mạnh, lưỡi đao đã bay vút đi, thế nên trên tay chàng chỉ còn lại trơ lại chuôi đao không.

Cũng có nghĩa là, Lãnh Huyết đang sử ra một chiêu đao, nhưng không có đao, chỉ có cán đao.

Đao vốn dài ba xích ba thốn, giờ đây thân đao đã bay đi, chỉ còn lại cán đao không đến ba thốn trong tay Lãnh Huyết.

Cực thế này, dù đối lại là bất cứ người nào, cũng phải ngậy người ra, vậy mà lúc này công thể lẫm lẫm của Tập Tiểu Phong và Tập Anh Minh lại ào ào ập tới.

Thế nhưng Lãnh Huyết hoàn toàn không ngạc nhiên, thậm chí cả người cũng không có, tuy chàng có hơi chau mày vì trên tay đột nhiên nhẹ bẫng, nhưng chiêu thức vẫn không hề dừng lại, thậm chí không vì vậy mà chậm đi, ngược lại còn gia tăng tốc độ.

Chàng vốn chém một đao về phía Tập Anh Minh, lúc này cả tốc độ và lực đao đều tăng, đao thế vẫn tiếp tục chém tới.

Lần này thì đến lượt Tập Anh Minh giật mình chấn động.

Trong nháy mắt, cán đao trong tay Lãnh Huyết đã kích trúng Thiên Linh Cái của y, lực đao một kích này có thể nói là cực lớn, cán đao cơ hồ như đã đâm xuyên qua vào xương sọ Tập Anh Minh.

Tập Anh Minh đương nhiên là chết ngay tại chỗ. Y vừa chết, một đao chém về phía Lãnh Huyết cũng mất đi sức mạnh, cánh tay mềm oặt, đao rơi xuống đất.

Nhưng Lãnh Huyết cũng trúng một đao.

Chàng nhất kích đắc thủ, hạ được một kinh địch, nhưng trong tay không có binh khí, nên chỉ kịp nghiêng người né tránh, một đao của Tập Tiểu Phong đã quét trúng eo hông chàng, để lại một vết thương dài trên đó.

Lãnh Huyết đau đớn gầm lên một tiếng, cùng lúc ấy chàng cũng nghe thấy Tập Mai Hồng hét lớn: “Đại ca, dừng... dừng... dừng giết y...”.

Lãnh Huyết phản chấn tinh thần, vận tụ công lực tiếp tục ứng chiến với Tập Tiểu Phong. Chàng xưa nay nổi tiếng liều mạng, thương thế càng nặng, đấu chí càng cao, những hảo thủ võ công cao hơn Lãnh Huyết cũng đều phải sợ chàng, nguyên nhân chủ yếu không phải vì võ công, mà là vì tính cách và những chiêu thức liều mạng bất chấp tất cả của chàng.

Đối với Lãnh Huyết mà nói, sau khi thọ thương... ác chiến mới thực sự bắt đầu.

Thế nhưng lần này, không chỉ là ngoại lệ, mà còn ngoài cả sự dự liệu của chàng.

Lãnh Huyết vừa muốn quay người lại, thì cảm thấy eo hông mình đau rất tới thấu tim gan, cơ hồ như muốn làm chàng ngất đi vậy.

Lúc này chàng mới nhìn thấy vết thương của mình, máu chảy không ngừng, nghiêm trọng hơn là máu chảy rất mạnh, tựa hồ như một dòng suối vậy.

Lúc này, bên tai chàng chợt nghe một trận cười điên cuồng.

Lãnh Huyết biết đó là tiếng cười của Tập Tiểu Phong.

Địch nhân lúc nào cũng có thể lấy mạng chàng.

Lãnh Huyết lập tức muốn bật dậy phản kích, chẳng ngờ, vừa mới dụng lực, vết thương đã bót chảy máu, bỗng chốc liền chảy ra như suối, bắn ra xa cả ba thước, bất cứ người nào bị mất máu nghiêm trọng như vậy cũng khó mà chịu đựng nổi, cho dù là Lãnh Huyết, con người được đúc bằng thép cũng vậy.

Không ngoại lệ, Lãnh Huyết lập tức cảm thấy trời xoay đất chuyển, nếu không phải Lãnh Huyết, mà là người khác, thì sớm đã hôn mê bất tỉnh từ lâu rồi.

Lãnh Huyết kêu lên “a” một tiếng rồi ngã nhào.

Chàng vừa ngã xuống, máu tập tức chảy chậm lại, chỉ lúc huyết mạch không chảy gấp, vết thương mới có cơ hội khép lại mà thôi.

Chợt nghe Tập Tiểu Phong cười cười nói: “Phàm là người trúng phải Thất Hồn đao pháp, bất luận là thương thế nặng hay nhẹ, đều mất đi năng lực chiến đấu, trước khi vết thương khép lại, trong một canh giờ, không thể vận lực, bằng không sẽ xuất huyết mà chết”.

Y cười như điên như cuồng: “Một canh giờ!... Một canh giờ đủ để ta giết ngươi một trăm lần, chém ngươi một ngàn đao rồi”.

Lúc này Lãnh Huyết chợt cảm thấy vô cùng hối hận. Giá binh khí trong đại sảnh rõ ràng là bố cục đã được sắp đặt từ trước, bọn Đường Thất Kinh đã liệu định chàng và Lãnh Huyết sẽ tới đây, hơn nữa còn biết khó mà tránh khỏi một trường long tranh hổ đấu, vậy thì, tuyệt đối không thể sắp đặt những thứ có lợi cho địch nhân ở đây được.

Thất Hồn đao pháp rõ ràng là một thứ đao pháp đặc biệt có thể đánh bay binh khí của địch nhân đi, bên trong đại sảnh bố trí giả đao, hiển nhiên chính là để dẫn dụ địch nhân trong tay không có binh khí lấy đòn đao trên giá, tất nhiên là trên đòn đao đã giờ thủ đoạn. Vì vậy ngay từ lúc bắt đầu, Lãnh Huyết đã đặc biệt lưu tâm.

Thanh đao đầu tiên, bình thường. Thanh đao thứ hai, vô sự. Đến thanh đao thứ ba, quả nhiên đã có chuyện.

Nếu đổi lại là người khác, thanh đao trong tay coi như không có, ắt hẳn khó tránh khỏi bất ngờ mà chết dưới đao của Tập Tiểu Phong và Tập Anh Minh, nhưng Lãnh Huyết ngược lại đã lợi dụng tâm lý nắm chắc phần thắng của đối phương, để giết chết Tập Anh Minh.

Đáng tiếc là chàng vẫn bị Tập Tiểu Phong đã thương.

Đến giờ chàng mới hiểu, tại sao tất cả các đối thủ trên lôi đài tỷ võ của Tập Bôn Long năm xưa, một khi thọ thương đều không thể gượng dậy được. Thì ra Thất Hồn đao pháp của Tập gia, mỗi một đao xuất ra, lưỡi đao đều rung lên với tốc độ cực nhanh, hơn nữa lại cực kỳ mảnh liệt, khi quá chiều giao thủ với địch nhân thì điều này không có công hiệu là mấy, nhưng một khi chém trúng địch nhân, bất kể là vết thương của đối phương nặng hay nhẹ, chỉ cần thấy máu, sẽ lập tức khiến huyết quản hình thành vết rãnh cứa, dẫn đến máu chảy không ngừng, hơn nữa lưỡi đao có thêm cả chân lực, còn làm vết thương thêm khoét rộng, chỉ cần khẽ động, lập tức sẽ gây ra tình trạng máu chảy không ngừng.

Vì thế chỉ cần bị Thất Hồn đao pháp đã thương, coi như đã tạm thời là phế nhân.

Vì vậy Lãnh Huyết mới thăm hỏi hối hận, nếu sớm biết vậy, chàng thà không hạ sát thủ giết Tập Anh Minh để tránh một đao này, tiếp tục kéo dài thế trận giằng co tiếp diễn.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đao

Tập Tiểu Phong chém ngã Lãnh Huyết, đang cười như điên như cuồng thì Tập Mai Hồng đã nhảy lên đứng chắn trước mặt Lãnh Huyết, dậm chân nói: “Ca ca, huynh không thể làm vậy! Ca ca, huynh không được giết công sai...”.

Song mục Tập Tiểu Phong chột sáng rực lên một cách kỳ lạ. Ánh mắt kỳ dị này, khiến cho Tập Thu Nhai đang muốn bước tới khuyên giải cũng không tự chủ được, liền tiếp lùi lại ba bước.

Đúng vào lúc này, Tập Tiểu Phong đảo mắt nhìn sang phía Tập Cầu Nhi đang đứng trơ vơ một góc.

Do trúng phải độc vật của Đường Thất Kinh, cả người Tập Cầu Nhi trơ ra như gỗ, si si đại đại đứng trong một góc nhà, đối với tình hình trước mắt cơ hồ như không hề để tâm. Đây đương nhiên là do độc vật của Đường Thất Kinh không chế thần trí gây nên.

Bởi vì Đường Thất Kinh biết Tập Cầu Nhi đã trúng phải độc được độc môn của y, mà thuốc giải thì chỉ có mình y biết phối chế, thậm chí là cả chính bản thân y cũng chưa từng phối chế, vì vậy, y hoàn toàn có thể yên tâm để Cầu Nhi đứng một mình, bởi vì... ngoại trừ y, không ai có thể cứu nổi nó.

Tập Tiểu Phong liếc nhìn Tập Cầu Nhi xong, ánh mắt chột có vẻ hiền hoà.

Nhưng trái ngược hoàn toàn với thần sắc lộ ra trên nét mặt, hành động của Tập Tiểu Phong, là điên cuồng gào thét, tức giận gầm vang, xông vào phía Thiết Thủ, chém ra một đao.

Thiết Thủ và Đường Thất Kinh đang khổ chiến.

Đường Thất Kinh thấy Tập Tiểu Phong chém ngã Lãnh Huyết, vung đao đến tương trợ cho mình thì không khỏi cả mừng. Đúng lúc này, y đột nhiên phát hiện một đao đó của Tập Tiểu Phong là chém về phía mình.

Đường Thất Kinh lần này có thể nói là đại kinh thất sắc, vội vàng vung đao lên đỡ lấy một đao của Tập Tiểu Phong. Nhưng “cách” một tiếng, quyền của Thiết Thủ đã kích trúng cánh tay cầm đao của y.

Tiếng “Cách” là tiếng xương cốt y vỡ vụn.

Đường Thất Kinh cũng không hổ là cao thủ thân kinh bách chiến, lâm nguy bất loạn, y lập tức tung mình lao vút lên cao để thoát thân, đoạn giờ cách tay còn lại ra, chop lấy Tập Cầu Nhi đang đứng ngơ ngác gần đó.

Tập Mai Hồng không khỏi che miệng kêu lên kinh hãi, năm ngón tay Đường Thất Kinh đều đeo “thứ gì đó” có màu lam óng ánh đáng sợ, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là một loại ám khí cực kỳ lợi hại, kiến huyết phong hầu, mà thứ ám khí đó đang đặt trên đỉnh đầu Tập Cầu Nhi.

Tập Thu Nhai định bỏ tới ứng cứu thì chợt thấy bảy tám đạo ám khí, không mang tiếng gió bắn về phía mình.

Hữu thủ Đường Thất Kinh đã gãy, tả thủ đang không chế Tập Cầu Nhi, không biết ám khí phát ra từ chỗ nào trên người y.

Tập Thu Nhai vội vàng lách người né tránh ám khí, đừng nói là cứu người, đến cả mạng mình cơ hồ cũng suýt nữa không giữ nổi.

Đường Thất Kinh không chế Tập Cầu Nhi, bức lui Tập Thu Nhai, đang định cao giọng nói gì đó, nhưng chưa kịp mở miệng thì Tập Tiểu Phong đã hú lên như mãnh lang, chém xuống một đao.

Đường Thất Kinh không ngờ Tập Tiểu Phong vẫn dám xuất đao khi ái tử đang bị mình bắt giữ, trong lúc nguy cấp, y vội vàng đưa Tập Cầu Nhi ra chặn trước mặt mình, nếu một đao này của Tập Tiểu Phong mà tiếp tục chém xuống, nhất định sẽ chém trúng Tập Cầu Nhi trước, rồi mới đến lượt y.

Có câu hồ đồ không ăn thịt con, bất luận thế nào, y cũng có thể chặn lại công thế điên cuồng của Tập Tiểu Phong trong khoảnh khắc.

Nhưng biến hóa tiếp theo, thì không người nào có mặt tại trường có thể tưởng tượng được.

Đao của Tập Tiểu Phong vẫn chém xuống. Một đao này, từ đỉnh đầu của Tập Cầu Nhi, Đường Thất Kinh, chém xả xuống tận thất lưng Tập Cầu Nhi, cũng có nghĩa là xả tới ngực Đường Thất Kinh (bởi vì Đường Thất Kinh đang giờ cao Tập Cầu Nhi lên làm thuẫn bài, mà Tập Cầu Nhi thì chỉ là một đứa trẻ sáu bảy tuổi, tự nhiên thấp hơn Đường Thất Kinh rất nhiều), đao này, cơ hồ như đã xẻ đôi hai người ra thành bốn mảnh.

Cảnh tượng này, không những làm Tập Thu Nhai sững người, Tập Mai Hồng kinh hãi thét lên, Tiểu Trân chết lặng, thậm chí là cả Thiết Thủ, Lãnh Huyết đã kinh lịch giang hồ, cũng ngây người ra.

Đường Thất Kinh đương nhiên là chết cũng không hết tội, nhưng Tập Cầu Nhi... Tập Cầu Nhi chỉ là một đứa trẻ, hơn nữa còn là nhi tử của Tập Tiểu Phong.

2.

Tập Tiểu Phong chém xuống một đao, rồi chẳng thèm nhìn hai xác chết lấy một cái, lập tức quay người lại nói với Thiết Thủ: “Đại ác đã trừ, đa tạ Thiết Thủ đại nhân và Lãnh đại nhân đã tương trợ, giúp Tập gia trang vượt qua cơn sóng gió này!” Lúc y nói, máu tươi của nhi tử y và Đường Thất Kinh từ trên lưỡi đao vẫn nhỏ xuống tí tách.

Thiết Thủ ngây người, không hiểu sao, chàng bỗng cảm thấy ớn lạnh, nhưng Tập Tiểu Phong đích thực đã cứu mạng chàng, nên chỉ đành nói: “Là Trang chủ ứng biến tài tình, nắm được đại cục...”. Lời còn chưa dứt, đao quang đã lóe lên, đao của Tập Tiểu Phong đã bổ xuống đầu chàng!

Thiết Thủ thấy Tập Tiểu Phong một đao giết chết Đường Thất Kinh và nhi tử của mình, trong lòng vẫn còn kinh hãi, lại không ngờ y sẽ đột kích mình, bởi

vì Tập Tiểu Phong căn bản không có lý do gì để sát hại bọn họ.

Tập Tiểu Phong giết chết nhi tử của mình, còn có thể giải thích là vô độc bất trượng phu, sợ rằng mình bị Đường Thất Kinh uy hiếp, để lỡ mất thời cơ tốt để giết chết tên đại gian đại ác này, thế nên y thà hy sinh nhi tử, cũng phải giết Đường Thất Kinh cho bằng được. Thế nhưng, lúc này Tập Tiểu Phong thực sự không có lý do gì để sát hại Thiết Thủ, Lãnh Huyết.

Có lẽ vì thấy Tập Tiểu Phong giết con không biến sắc nên quá ngạc nhiên, kỳ thực thì Thiết Thủ nên nghĩ tới một điều: con người này còn có chuyện gì mà không dám làm nữa chứ?

Thiết Thủ mắt sáng tay nhanh, hữu thủ lập tức hất lên cán lấy lưỡi đao.

Tập Tiểu Phong cơ hồ như đã phát điên thật sự, tả thủ song chỉ đâm thẳng vào hai mắt Thiết Thủ.

Thiết Thủ liền giơ tả chưởng lên, dùng lòng bàn tay chặn đứng song chỉ của Tập Tiểu Phong.

Nhưng cùng lúc ấy, tung chân lên đá ra một cước, lần này thì Thiết Thủ không còn tránh né kịp nữa, bị đá trúng Uất Tâm huyệt.

Uất Tâm huyệt không phải Nhuyễn Ma huyệt, mà là tử huyệt.

Cước pháp của Tập Tiểu Phong tuy không cao minh, nhưng một cước này của y, là toàn lực đá ra.

“Bình!”.

Tập Tiểu Phong kêu lên một tiếng thảm thiết, bởi vì Thiết Thủ đã kịp thời quán chú công lực ra trước ngực để bảo vệ tâm mạch, Tập Tiểu Phong đá vào đó, cơ hồ như đá trúng một tảng thép lớn, năm ngón chân lập tức bị lực phản chấn cuồng mãnh làm gãy đoạn.

Nhưng Thiết Thủ bị trúng một kích vào tử huyệt, tình trạng cũng không khá hơn bao nhiêu. Dù chàng đã vận tập nội lực, kịp thời bảo vệ vùng ngực, song một cước của Tập Tiểu Phong cũng khiến toàn thân chàng co giật, rồi ngã phịch xuống đất.

Nếu đổi lại là người khác, bị một cước đá trúng tử huyệt, sớm đã thất khiếu chảy máu mà chết từ lâu rồi, Thiết Thủ nội công hùng hậu, tuy không nguy đến tính mạng, nhưng cũng đau đớn vô cùng, nhất thời toàn thân vô lực, hô hấp khó khăn, thập phần thống khổ.

Tập Tiểu Phong đá ra một cước, bị chân kinh của đối phương làm gãy năm ngón chân, trong lòng cũng lấy làm kinh hãi, nhưng cuối cùng cũng thấy Thiết Thủ ngã xuống, không nén nổi phát ra một tràng cười cuồng ngạo.

Trận cười này quả thật khiến người ta phải kinh tâm động phách, y cứ vừa cười sảng sặc, vừa múa đao loạn xạ. Lúc này nếu như còn có người nào không tin y là một tên điên, thì chỉ sợ kẻ ấy mới là một tên điên thực sự.

Đợi cho y cười dứt, Tập Mai Hồng mới bị phần kêu lên: “Ca ca, huynh đang làm gì vậy? Rốt cuộc là huynh muốn làm gì vậy? Huynh có biết mình vừa làm gì không?”.

Tập Tiểu Phong thôi không cười nữa, nhưng ánh mắt y còn điên cuồng hơn gấp bội: “Ngươi hỏi ta có biết mình đang làm gì hay không? Ta đương nhiên phải biết mình đang làm gì chứ. Mấy năm nay, ta phải chịu bao nhiêu uất ức, chịu đựng để kẻ khác thao túng. Giờ đây ta đã có thể nâng cao đầu, thật sự làm vỡ mâm thái dẫu, thật sự làm Trang chủ Tập gia trang... ha ha ha...”.

Trông mặt y đầy những tia máu nhỏ li ti, đầu tóc rũ rượi, sắc mặt đáng sợ như hung thần ác sát. Chỉ thấy y quay ngoắt người lại chỉ vào Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng đang run lên vì khiếp sợ, gằn giọng hỏi: “Còn các ngươi? Các ngươi đã làm gì cho Tập gia trang? Ngươi hỏi ta tại sao... ta nói cho ngươi biết, Đường môn đã không chế Tập gia trang, muốn biến nó thành một tiểu Đường môn, thế nên bọn chúng đã đi cướp về không ít tài vật... kim ngân châu bảo, phi thủy mã não, tự họa đủ để xây một tòa thành lớn...”.

Ánh mắt Tập Tiểu Phong cơ hồ như si như dại, nhưng lại thập phần tà dị: “Các ngươi thử nghĩ xem, bao nhiêu bảo vật giá trị lên thành như vậy, đều là của ta hết. Ta là Trang chủ của Tập gia trang, ta phải dùng số tài vật đó để mặc sức hưởng thụ, xây dựng Tập gia trang huy hoàng rực rỡ, thực lực hùng hậu, sau đó phản công Đường môn, tuyệt cừu rửa hận... ha... ha... ha” Nói tới đây, y lại ngửa mặt cười một tràng dài.

“Nhưng mà... ca ca...”.

Tập Mai Hồng kinh sợ nói: “Huynh cần kim ngân thôi mà, đâu cần phải sát nhân!”.

“Ta không sát nhân?”.

Nét mặt Tập Tiểu Phong lộ ra vẻ điên đại ác độc: “Ta không giết bọn chúng, bọn chúng sẽ lấy hết kim ngân tài bảo đi, giao vào tay lũ tham quan ô lại, bao nhiêu bảo vật như vậy, lẽ nào để đám cầu quan đó hưởng dụng chứ? Ngay cả nhi tử yêu thương nhất ta cũng giết rồi, lẽ nào lại tha cho hai bọn chúng chứ?”.

Tập Thu Nhai kinh hoàng run run giọng nói: “Vậy... vậy... bọn đệ... bọn đệ...”.

Tập Thu Nhai liếc nhìn y rồi bật cười nói: “Ta không giết các ngươi, các ngươi phải thay ta trừng trị thanh uy của Tập gia trang. Dù sao hai ngươi cũng là đệ đệ muội muội của ta, ta không giết các ngươi, chỉ giết bọn chúng thôi”.

Lúc y nói câu này, ngữ điệu hết sức ôn hòa, nhưng Tập Mai Hồng, Tập Thu Nhai nghe mà cảm thấy rợn hết cả người.

Chỉ nghe Lãnh Huyết trầm giọng nói: “Nhị công tử, tam cô nương, lệnh huynh trưởng giả điên trong thời gian dài, bây giờ đã biến thành một tên điên thật rồi”.

Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng nghe câu này của chàng, sắc mặt đại biến, hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi Tập Mai Hồng ghé miệng vào tai Tập Thu Nhai nói nhanh mấy câu gì đó.

Tập Tiểu Phong không chú ý đến Tập Mai Hồng và Tập Thu Nhai, bởi vì lúc này y đang vung đao lên giống như một con ác thú đang nhe nanh múa vuốt từ từ tiến về phía Lãnh Huyết, cười khùng khục nói: “Ta điên? Người nói ta điên? Cả đời này người cũng không nói được nữa đâu!”.

Lãnh Huyết trúng phải Thất Hồn đao pháp, vết thương vỡ tung, tự nhiên không thể tránh được một đao này của y.

Đúng phải lúc này, đột nhiên có một chuyện mà Tập Tiểu Phong không thể ngờ tới.

Tập Mai Hồng lướt tới công Lãnh Huyết lên bỏ chạy.

Tập Tiểu Phong thoáng ngây người, rồi vung đao lên quát lớn: “Quay lại, quay lại...”.

Cùng lúc ấy, y cũng phát hiện Tập Thu Nhai đang xóc Thiết Thủ lên chạy ra cửa!

Tập Tiểu Phong vung đao đuổi theo, miệng hét lớn: “Bỏ xuống, quay lại, quay lại!”.

Nhưng y càng vung đao, càng hò hét thì đệ đệ muội muội của y lại càng chạy thực mạng.

Tập Tiểu Phong vừa gào thét, vừa phóng ra ngoài đuổi theo Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng. Trong gian đại sảnh chỉ còn lại mình Tiểu Trần với mấy chục thanh đơn đao, sáu mươi tư chiếc ghế và bốn tử thi.

3.

Tập Tiểu Phong chẳng những võ công, đao pháp cao hơn nhị đệ, tam muội mà khinh công cũng cao hơn họ rất nhiều... huống hồ võ công còn có thể hợp lực, chứ khinh công thì hoàn toàn là biểu hiện của cá nhân, không thể hai người cùng chạy thì chạy nhanh hơn được.

Hơn nữa, Tập Mai Hồng và Tập Thu Nhai còn phải cộng thêm trọng lượng của hai người.

Tập Tiểu Phong vốn có thể đuổi kịp hai người bọn họ trong thời gian ngắn, nhưng năm ngón chân của y đã bị nội kinh hùng hậu của Thiết Thủ làm chấn thương, khiến cho chân trái của y rất khó đi động, nếu không phải qua hết lực thảo bình, tử hoa địa là dòng Khóa Hổ giang, mà Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng lại hoàn toàn không biết bơi, thì Tập Tiểu Phong nhất định không thể đuổi kịp bọn họ.

Thế nhưng giờ Tập Tiểu Phong đã đuổi kịp rồi.

Y lê chiếc chân bị thương chạy tới, ánh mắt xạ ra những tia âm độc, miệng gầm lên: “Được lắm, được lắm, các người không nghe lời ta, giúp đỡ ngoại nhân... các người... đừng có mà trách ta đấy...!”.

Tập Tiểu Phong từng vì muốn kinh động Tứ Đại Danh Bộ đến giải nguy mà đã bất chấp thể diện ép đệ đệ và đệ muội tương lai thoát y nhảy xuống sông, thậm chí vì bị Đường Thất Kinh, đã hy sinh cả nhi tử của mình, thế nên Tập Thu Nhai và Tập Mai Hồng đều hiểu rất rõ, y đang muốn làm gì.

Tập Thu Nhai buông Thiết Thủ xuống, một tay vung đao, một tay hươu loạn xạ, giống như không ngừng xua tay vậy, chỉ nghe y khàn khàn giọng nói: “Ca ca, huynh... huynh đừng qua đây... nếu huynh qua... đệ... đệ...”.

Nhưng mỗi lần y dừng lại, Tập Tiểu Phong lại sầm mặt xuống một chút, bức tới một bước, thế nên khi Tập Thu Nhai nói hết câu, Tập Tiểu Phong đã đến trước mặt y, giương đao lên. Gương mặt y lúc này, giống như một tên cuồng ma khát máu vậy.

Cùng lúc đó, một tiếng kêu lãnh lóat vang lên, nhân ảnh thấp thoáng, tiếng binh khí chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Tập Mai Hồng đã xuất thủ với Tập Tiểu Phong.

Tập Thu Nhai vẫn đứng ngây người ra như phỗng đá, không biết nên làm sao mới tốt.

Võ công của Tập Mai Hồng vốn đã không bằng Tập Tiểu Phong, chỉ mới được mười chiêu, nàng đã phải kêu lên: “Nhị ca... nhị ca... nhanh lên...”.

Tới đây thì nàng đã không thể nói tiếp được nữa, bởi tuy Tập Tiểu Phong bị thương một chân, nhưng đao thế vẫn lăng lệ phi thường, khiến Tập Mai Hồng căn bản không thể thoát khỏi vòng kiềm tỏa của thanh đao trong tay y, thậm chí cả cơ hội để lên tiếng cũng không có.

Tập Thu Nhai cầm chắc thanh đao trong tay, những đường gân trên mu bàn tay đều gò hết cả lên. Lãnh Huyết cố gắng gượng dậy, nhưng cuối cùng vẫn ngã nhào xuống, chàng thở hắt hắt nói với Tập Thu Nhai: “Người còn không đi, muội muội của người sẽ...”.

Lời còn chưa dứt, thì đã nghe một tiếng “Á!” Bả vai Tập Mai Hồng đã bị trúng đao thọ thương, nhưng đòn đao trong tay Tập Tiểu Phong cũng vì quá nóng tấn công mà bị Tập Mai Hồng hất ngược đao lại chém trúng, Tập Tiểu Phong vội vàng giật đao trở về, nhưng đã không còn kịp nữa. Thanh đao rời khỏi tay bay vút xuống sông, thân đao đã ngập trong dòng nước, chỉ có cán đao là lộ ra trên mặt nước.

Lúc này Tiểu Trân cũng đã chạy tới, nàng không biết khinh công, có thể chạy tới được chỗ này đã là một chuyện không dễ rồi.

Tập Mai Hồng tuy đánh bay được thanh đao trên tay ca ca, nhưng cũng đã thọ thương, bị Thất Hồn đao pháp đã thương, thế nên Tập Mai Hồng cũng lập tức mất đi năng lực chiến đấu. Tập Tiểu Phong chỉ cần vung tay lên một cái đã đoạt được thanh đao trong tay nàng, đoạn tung chân đạp cho nàng một cái ngã nhào, giờ đao lên định chém.

Tập Thu Nhai gầm lên: “Không được!” Rồi huy đao cản lấy thanh đao của Tập Tiểu Phong không cho chém xuống.

Hương hoa thơm ngát, cỏ xanh mơn mẫm, cảnh sắc như thơ như họa, nhưng hai huynh đệ họ Tập lại đang quyết chiến sinh tử.

Thiết Thủ cố nhịn đau, định bỏ dậy, nhưng tử huyết bị trúng một kích toàn lực của Tập Tiểu Phong, dù công lực chàng cao thâm nên không mất mạng, nhưng muốn khôi phục trong thời gian ngắn là chuyện tuyệt đối không thể. Chàng phải gắng gượng lắm mới rên rỉ được một tiếng: “Tiểu Trân, cô nương... mau chạy đi!”.

Bất luận là ai cũng có thể nhìn ra, Tập Thu Nhai đang trong cơn hoảng loạn không thể là đối thủ của Tập Tiểu Phong, sau khi Tập Tiểu Phong giết chết Tập Thu Nhai, nhất định sẽ giết hết những người còn sống ở đây, cả Tiểu Trân cũng không ngoại lệ.

Có điều trong số những người này, chỉ có nàng là người duy nhất còn năng lực chạy trốn.

Thiết Thủ thúc dục Tiểu Trân mau đào tẩu, nhưng nàng chỉ một mực lắc đầu.

Đúng lúc này, một tiếng “Đang!” vang lên, thanh đao trong tay Tập Thu Nhai đã bị Tập Tiểu Phong đánh bay ra xa.

Tập Thu Nhai hai tay không còn vũ khí, chỉ biết luống cuống né tránh màn đao ảnh mờ mịt của đại ca mình.

Tiểu Trân đột nhiên chạy đến bờ sông, nhặt lấy thanh đao của Tập Tiểu Phong bay ra khi nãy, rồi chạy đến gần chỗ hai người đang quyết chiến, cao giọng hét: “Nhị công tử, đao... đao!”.

Nói xong nàng liền quăng thanh đao về phía Tập Thu Nhai.

Tập Thu Nhai đã đến nước liều mạng, bởi vì y biết ca ca y đã bất chấp tình huynh đệ mà hạ sát thủ với mình, đồng thời cũng đã động chân hóa, vừa nghe Tiểu Trân kêu lên, hào khí cũng bốc cao ngùn ngụt, tung chân quét ra một cước, Tập Tiểu Phong vì quá tự tin, nghĩ rằng Tập Thu Nhai nhất định sẽ chết dưới đao của mình, mặt khác vì chân trái đã bị Thiết Thủ chấn thương không tiện cử động nên đã bị một cước của Tập Thu Nhai làm cho lao đảo thoái lui.

Tập Thu Nhai tiếp lấy thanh đao của Tiểu Trân, gầm lên một tiếng, rồi chém thẳng về phía Tập Tiểu Phong.

Một đao này chém được giữa chừng thì xảy ra biến hóa.

Thanh đao này vốn nhặt lên ở bờ sông, chém được nửa chừng, những hạt nước liền bắn ra tung tóe, giống như cầu vồng lấp lánh, phát ra những tia sáng chói mắt, cơ hồ như một bầu trời huyền ảo ẩn ẩn hiện hiện trước mắt, khiến tất cả mọi người từ Thiết Thủ, Lãnh Huyết đang bị thương đến người không biết võ công như Tiểu Trân, thậm chí là cả người bị tấn công Tập Tiểu Phong và người tấn công Tập Thu Nhai, toàn bộ đều chìm vào một giấc mộng huyền ảo mê ly.

Nhưng mộng đã vỡ.

Đao đã chém trúng Tập Tiểu Phong.

Tập Tiểu Phong hét lớn: “Toái Mộng...” rồi ngã nhào xuống sông.

4.

Toái Mộng đao thì ra chính là thanh đao vừa cùn vừa cũ mà Tập Tiểu Phong đã dùng từ nhỏ tới lớn.

Nhưng chỉ cần thanh đao cùn này được nhúng xuống nước, sẽ có thể phát huy uy lực của Thất Hồn đao pháp lên gấp mười lần.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết vừa nhìn thấy một đao này của Tập Thu Nhai, đã lập tức hiểu ra tại sao năm xưa Tập Bôn Long đoạt được danh hiệu Quan Trung Đệ Nhất Cao Thủ.

Khi dùng Toái Mộng đao xuất chiêu trong Thất Hồn đao pháp, thân đao rung lên cực mạnh, sẽ tạo ra ảo ảnh giống như một giấc mộng huyền ảo mê ly, có thể nói là những người đối địch với Tập Bôn Long không bị võ công của y đánh bại, mà là bị mỹ cảnh trong ảo tượng do Toái Mộng đao tạo ra đánh bại.

Không hiểu vì sao, có lẽ là Tập Bôn Long không muốn con cháu mình ý trượng ma lực của vào thanh đao này mà bỏ qua võ công chân chính, nhưng

cũng không muốn hủy đi thanh đao này, hoặc giả là y sợ người khác nhòm ngó thanh đao này, gây họa cho Tập gia, hoặc cũng có thể là y luyến thân bất nhận, không muốn con cháu nổi danh hơn mình, thế nên vẫn truyền đao cho đời sau, nhưng đã hạ cấm lệnh không cho người của Tập gia lại gần nước. Tính nết của Toái Mộng đao, vì thế cũng không thể phát huy ra được.

Đến tận lúc này, khi Tập Tiểu Phong muốn giết thân muội muội của mình mà đao bay khỏi tay, rơi xuống sông, sau đó do Tiểu Trân nhặt lên, ném về phía Tập Thu Nhai, rồi y dùng Thất Hồn đao pháp chém ca ca của y, mọi người mới biết đây chính là Toái Mộng đao.

Tập Tiểu Phong liệu có bị đao đó của Tập Thu Nhai giết chết?

Không ai biết chắc được, dù sao thì Tập Tiểu Phong cũng không biết bơi, ngã xuống sông bị nước cuốn đi, nhất định sẽ chết chứ chẳng nghi.

Sau khi Tập Thu Nhai chém ra đao đó, cả người cứ ngậy ra như đá.

Hồi lâu sau, y cũng không thể hồi phục lại tinh thần.

Còn Thiết Thủ, Lãnh Huyết, Tập Mai Hồng thì không thể cử động.

Cũng may là còn có Tiểu Trân, một nữ tử hoàn toàn không biết võ công, bằng không, bọn họ không biết sẽ phải nằm trên bãi cỏ này đến bao giờ nữa. Cỏ tuy sạch, hoa tuy thơm tuy đẹp, nhưng đối với mấy người thọ thương này mà nói, nằm trên giường trong phòng thì vẫn thực tế hơn một chút.

5.

Ba ngày sau, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đi ra từ Tập gia trang, lại nhìn thấy thảm cỏ xanh mơn mẫm, hoa tím nở thơm ngát, bên bờ Khóa Hồ giang, cảnh sắc lại càng xanh tươi.

Hai người hít hà không khí trong lành do con gió sông mang tới, trong lòng chỉ muốn lưu lại không đi.

Hướng hồ, ba ngày này, Tập Mai Hồng và Tiểu Trân, luôn muốn họ lưu lại, bất kể là ở lại thêm một hai ngày cũng được, có điều cả hai nữ tử này đều không biểu bạch tâm tình của mình ra ngoài.

Nhưng từ việc Tập Mai Hồng không ngừng lấy ra những thứ đẹp, những thứ ngon trong trang ra thu hút sự chú ý của Lãnh Huyết, rồi ánh mắt nhu thuận lên lên nhìn Thiết Thủ của Tiểu Trân, Thiết Thủ và Lãnh Huyết đều cảm nhận được điều đó.

Nhưng bọn họ vẫn phải đi.

Tiểu Trân và Tập Mai Hồng tiễn hai người ra cổng.

Tập Thu Nhai không ra, bởi vì y đã bệnh.

Y không ngừng sốt cao, nửa đêm mê sảng, không ngừng nằm mơ thấy cảnh mình vung đao giết chết thân huynh, nhưng Toái Mộng đao ở trong tay y, trách nhiệm ở trên vai y, Tập gia trang không thể không có Trang chủ, y buộc phải thừa kế vị trí ấy.

Thiết Thủ và Lãnh Huyết biết bệnh tình của Tập Thu Nhai không có gì đáng ngại, nhưng vết thương trong lòng y thì có thể nói là vô cùng nghiêm trọng. Hai người bọn họ có thể phá được vụ án mà nha dịch của bảy tỉnh hai mươi bốn nha huyện đều không phá nổi, nhưng thực sự không có cách nào để giải trừ đi gánh nặng vô hình trong lòng người thanh niên này.

Bọn họ chỉ có thể ra đi.

Bên ngoài còn rất nhiều vụ nghi án khác đang đợi bọn họ phá giải.

Tập Mai Hồng tiễn hai người ra đến cửa, thì đột nhiên chu môi lên nói với Lãnh Huyết: “Ta biết rồi!”.

Lãnh Huyết ngẩn người hỏi: “Cô nương biết gì?”.

Tập Mai Hồng quay người đi, không nhìn chàng: “Lần này huynh đi là để gặp nữ nhân có cái mũi vừa cao vừa đẹp kia!”.

Lãnh Huyết ngạc nhiên, chàng không biết nữ tử này rốt cuộc đang nói gì, chỉ biết nhắc lại một câu: “Cái gì mà nữ nhân có cái mũi vừa cao vừa đẹp chứ?”.

Thiết Thủ lặng lẽ kéo chàng sang một bên, mỉm cười hỏi: “Đệ còn nhớ lần đầu tiên gặp tam tiểu thư, đệ đã mắng nàng thế nào không?”.

Lãnh Huyết nghĩ ngợi giây lát, rồi lập tức nhớ ra, chàng bước tới, hai mắt sáng ngời, miệng cười cười nói với Tập Mai Hồng: “Cô nương mũi quả cà, chúng ta đi đây!”.

Tập Mai Hồng giận dữ hừ một tiếng, không thèm để ý đến chàng. Tiểu Trân thấy vậy thì nường mảy nói: “Các huynh phải đi thì đi đi, còn chọc tức nàng làm gì?”.

Lãnh Huyết cười cười nói: “Nếu thiên hạ có loại cà nào đẹp như mũi của tam tiểu thư, ta nguyện ngày ngày không ăn gì khác, mà chỉ ăn thứ cà ấy thôi”.

Tập Mai Hồng liền lập tức đổi giận làm vui, nhưng vẫn không quay người lại. Tiểu Trân u uất thở dài nói: “Đáng tiếc, hai huynh phải đi rồi, nếu không tôi sẽ muối cà cho các huynh ăn”.

Thiết Thủ bước lên một bước, chàng cao hơn Tiểu Trân cả cái đầu, nên nàng phải ngược mắt lên mới nhìn thấy ánh mắt ôn nhu hòa dịu của chàng.

“Vậy thì, tối nay chúng ta đợi ăn cà của cô nương được không?”.

Tiểu Trân giật mình: “Ừa, không phải hai huynh phải đi...”.

“Phải, nhưng vụ án lần này...” . Lãnh Huyết cười cười, một nụ cười hiếm khi xuất hiện trên gương mặt chàng: “Nhưng vụ án này, là huyết án thúc phụ của Quách bộ đầu bị giết chết một cách bí ẩn, địa điểm chính là vùng này, thế nên tối nay chúng ta sẽ quay lại”.

Thúc phụ của bộ đầu Quách Thu Phong cũng là một bộ khoái nổi tiếng, cái chết của y liên quan đến rất nhiều chuyện khúc triết ly kỳ, nhưng Tiểu Trân và Tập Mai Hồng nghe chàng nói vậy, đều cảm thấy thâm cô xanh như càng thêm xanh, những bông hoa tím như càng thêm đẹp, cả nước sông cũng trong xanh hơn trước rất nhiều.

Cả gió, cũng đa tình.

Bạn đang đọc truyện *Toái Mộng Dao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.